

Nr 22 april 2008

Mycket mer lagom

**David
Coverdale**

Noam Chomsky

Daniel Lanois

Marcus Birro

Katarina Mazetti

Edith Backlund

Jonas Hallberg

Sofia Rapp Johansson

Marina Lewycka

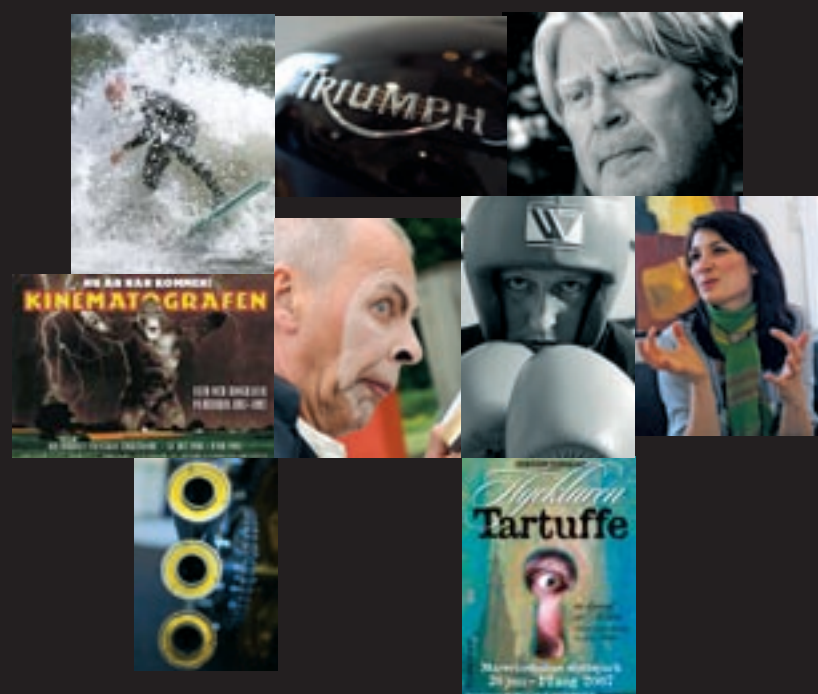
**krönikor, recensioner, kult,
och mycket mer...**

GRATISTIDNING

vackra
lättskötta trädgårdar
www.madeleinetunbjer.com
0709-69 22 39

grafisk formgivning och foto

mark goldsworthy

0708-223299

www.bopp.se

Nya Upplagan

Nr 22 april 2008

Chefredaktör och ansvarig utgivare
Lars Yngve
lars@nyaupplagan.se

Administrativt ansvarig Maria Yngve
maria@nyaupplagan.se

Form o foto
Mark Goldsworthy
mark@nyaupplagan.se

Kultur o musik
Thomas Millroth
thomas@nyaupplagan.se

Sport o musik
Graham Bowers
graham@nyaupplagan.se

Skribent
Mikael Håkansson Askner
mikael@nyaupplagan.se

Skribent o inspiratör
Tord Johnsson
tord@nyaupplagan.se

Vill ni komma i kontakt med redaktionen mejla till redaktionen@nyaupplagan.se eller ring: 0733-867666

MEDVERKANDE SKRIBENTER: Lars Yngve, Noam Chomsky, Thomas Millroth, Tord Johnsson, Marina Lewycka, Marcus Birro, Kenth Olsson, Sofia Rapp Johansson, Joey Tempest, Nils-Ude, Per Arnesson, Frank Olsson, Jonas Jonasson, Joanna Swica, Gittan Jönsson, C-J Charpentier, Mikael Håkansson Askner, Jan Erik Bornlid, Gunnar Danielsson, Jerry Prütz, Charlotte Munck, Pidde Andersson, Mats Gustafsson, Jonas Hallberg, Karl Saxell, Martin Kristensson, El Perro Del Mar, Lelle Printer, Cyril Hellman, Katarina Mazetti, Mattias Thylander, Lill-Marit Bugge, Olivia Bergendahl.

Foto: Mark Goldsworthy, Tord Johnsson

ILLUSTRATIONER: Gittan Jönsson, Madeleine Pyk, Lars Sjunnesson, Gunnar Krantz, Leif Nelson, Pär Lundström, Mats Nilsson, Peter Thorsén, Mats Nilsson.

Typografi: 9/11pt The Serif, The Mix och The Sans av Lucas de Groot

Nya Upplagan använder Apple Computers och Fair Trade kaffe.

Tryck: Bold/Sydsvenskan Tryck AB.

Vill du ha Nya Upplagan hem i din brevlåda varje månad? Ring 0733-867666 och prenumerera för endast 300,-/år

RS-kontrollerad distribution 19.900 exemplar.
ISSN 1654-0336

Fyra nyanser av katt

VISST GÖR DET ONT när knoppar brister, varför skulle annars våren låta vänta på sig? Några som definitivt inte har ont eller låter vänta på sig är katterna. Det går knappast att passera ett buskage på dagtid utan att man konfronteras av två missar som helt ogenerat utbyter sexuella tjänster med varandra, och nattetid är det inte bättre. Otaliga nätter har jag den gångna månaden vaknat till med ett ryck på grund av att diverse Stray Cats invaderat kvarteret. De gnäller och morrar och låter som om Alice Timander vore i sjönöd – vilket naturligtvis är en omöjlighet. På ren reflex saxar jag ändå, natt efter natt, över sänggaveln med en nattlig fågelbofrisyr som inte är många volt från Elsa Lanchesters blixtrande buske, och gör mindre framgångsrika försök att neutralisera själva källan till gnällandet genom att använda tillhyggen såsom böcker, strumpor och till sist min klockradio – i den mån jag hunnit införskaffa en ny, sen föregående natt! Jag behöver väl knappast påpeka att det är en kostsam månad? Efter att ha rivit halva sovrummet, vält ut ett glas vatten och lyckats sparka tårna i det mesta, knyter jag näven i min pyjamasficka och lovar mig själv ännu en gång att gå och inhandla en dunk Colmans senap, en kattfälla tillverkad i formplywood för hög vattentålighet som fångar djuret effektivt utan att skada det, pris: 700 kr, bjällror: 100 kr, och ett effektivt nät, 300 kr, så fort affärerna öppnar, sen jä...

Från balkongen, där jag står och ojande håller om min ömmande stortå, ser jag en intensiv röd punkt i mörkret, och när mitt mörkerseende väl stabiliserats visar det sig vara en granne med en vanligtvis helstörd klädstil som står och röker. Jag bestämmer mig för att knalla ner och utbyta några ord med honom. I ljuset från en gatlampan ser jag att hans nattliga mundering visar sig vara avklippta kostymbyxor, svarta nerrullade Tretorn gummistövlar och en noppig banlonpolo! Han är en extrem klädsnobb och säger alltid att det bara är amatörer som försöker att matcha. Han anser att helheten är viktig och lägger därför också ner tid och pengar på att alltid se sådär oduschat småsmutsig ut. Vi diskuterar katter några minuter innan jag drar mig hemåt igen. Jag somnar därefter utmattad av ilska, och när jag vaknar är ilskan som bortblåst för att kommande

natt... ja, som den populära hårdrocksorkestern Whitesnake så passande sjunger: Here I Go Again.

Jag litar inte på folk som har katt och jag tycker det är vedervärdigt att komma in på en toalett och konfronteras med en kväljande varm luft från en illaluktande kissgul kattlåda som av någon anledning vanligtvis placeras i duschen. Jag blåser ut genom näsan och andas med munnen under mitt förhoppningsvis korta besök. Och det finns de som låter katten sitta på bordet, alltså samma bord som man erbjuds att bre sin smörgås på. Fråga: Vill jag äta en macka hemma hos en kattägare som låtit sin katt sitta och kasa på röven över köksbordet? Skulle inte tro det, va!

För att inte tala om solvarm buxbom! Förhåller det sig möjligen på det sättet att Vår Herre på något vis lyckades sätta evighetseld på fel sorts buske? Så måste det vara eftersom jag inte tror – nej, det gör jag verkligen inte, inte ens på sommaren, och långt mindre på vintern – att han valde att skapa en växt som luktar som om ett gäng öldrickande katthuliganer haft kisspaus på den under bussresan på väg till någon bortamatch. Snacka om att osa katt! Jo, jag vet att just den växten inte gör några som helst anspråk på att ens försöka lukta gott, men jag tycker den är rysansvärd och jag kopplar samman den med kyrkogårdens grindknarr och grustramp.

Nu är det säkert någon som fått uppfattningen att jag inte uppskattar katter, och denne någon har alldeles rätt. Jag minns när jag hade moped och var hemma hos en kamrat som skulle blåsa rent sin förgasare och var tvungen att tappa ur bensinen i en liten skål. Deras nyfikna katt gick fram och drack upp bensinen. Efter några sekunder började den att fräsa och for runt på väggarna som William Arne, minus motorcykel, ett bra tag för att plötsligt hacka på tomgång och till sist ramla ner. Dog den, dog den? undrar ni naturligtvis. Nej det gjorde den inte, men bensinen tog slut.

Efter några besök på den insnöade konstrundan tänker jag onekligen på Anders F Rönnbloms rader i En örn över South Dakota:

"Han har använt smala penslar när han målat sina liv och hans tavlor har beundrats utan att nån har fattat hans motiv."

LARS YNGVE

Ut och se! Och hör sen!!

Thomas Millroth

KOMMUNDOKTORERNA HAR GJORT EN UTREDNING OM KONSTMUSEET. Hur spara pengar på det? I april kommer kultur- och turismnämnden fatta något slags beslut. Fortsatt utredning? Förslag till åtgärder?? Vi får se hur man vill karva på ett redan magert försett konstmuseum. I pressen slår man huvudet på spiken i skarpa formuleringar till vårt stöd – politikerna drar ständigt den otacksamma nitlotten i pressen; men har ändå hand om själva dagordningen. Och jag förväntas väl själv yttra mig nu... Men ack nej, det tänker jag inte. Varför inte då?? Jo, det rör sig om det nödvändiga och farliga i att ständigt bekämpa det negativa. Den som slåss för mycket med det mörka smittas till slut själv. Hur många rättshaverister finns det inte!? Alltså vill jag i stället sjunka ner i det positiva. Tänka på hur lustfyllt allt en gång börjat. Där har vi musiken, böckerna, konsten. Det är viktigt att tänka på hur jag kom dit. Och inte var det genom negationer, det kan jag försäkra.

Jag hör inte till de konst- och musikskribenter som bär på hemliga drömmar om egen ateljé eller ett eget häftigt band. I ganska unga år provade jag på att spela fiol. En gåva till mänskligheten, att jag inte fortsatte. Jag försäkrar. Inte hade jag någon sångröst heller. I ungdomen satt jag med vässad biyertspenna framför modellen. Ett resultat av all denna dubbellit blev stort A i teckning, men ingen som helst lust att göra bilder. Återstod då språket, det som jag fyllde mina anteckningsböcker med när jag entusiastisk och sprudlande besökte gallerier och konserter. De där bokstäverna började intressera mig mer och mer. De kunde bära sig åt hur som helst. Det hade jag hört på Moderna Museet, då den landsflyktige estniske poeten Ilmar Laaban tjutande och tuggande framförde experimentella dikter. Eller läst i de överhettade dikter i mammas bokhylla av tant Rut (Hillarp) – ångande av smärta och erotik. Dem var jag tvungen stänga in mig ensam för att våga läsa med bultande hjärta.

För att inte tala om vad jag fann på biblioteken hemma i min förort. Förjust brukade jag fnissa åt kaserierna av signaturen Cello, Olle Carle, vars böcker hade knasiga namn som Varför blommar inte hembiträdet? Lusten till språket började sparka i mig. Ofta gick bild och ord samman för mig. Alldeles bokstavligt, när jag bladdrade i Jan Olof Olssons bokfilm 20:e århundradet. Jag fastnade för en märklig bild. Några personer på ett nöjesfält poserade i en sän där målad kuliss, som föreställde ett flygplan. En av dem bligade mörkt och skälmskt in i kameran. Jag blev inte fri från blicken, och tog med boken till bibliotekarien, som mycket väl kände till Franz Kafka. Så lånade jag alla band som fanns, de var från sent 40-tal, och plöjde gapande igenom Slottet, Processen, Brev till fadern. Det var mer möda än med Cello. Läsa, tänka, paus, fundera, formulera, börja om, tills jag hade slutats av detta egendomligt ironiska, skarpa språk. Det fortsatte verka i mig, bearbetades i veckor efteråt; det har faktiskt inte slutat ännu.

Det där jobbet, den där eftertanken – det var bara positivt laddat. Samma med musiken. Samtidigt som jag noga följde Lil Hardin Armstrong och Johnny Dodds stämmor i Oliverts och Armstrongs tidiga grupper drogs jag in i lyssnarjobbet med Luciano Berio, Bela Bartok, Bo Nilsson. Jag gick så långt att jag lånade partituret till Bartoks sjätte stråkkvartett och under en hel sommar följde jag med möda alla stämmorna, funderade på hur de hängde samman och sats för sats, minut för minut, instrument för instrument gjorde jag kvartetten till min egen upplevelse. Den tid det tog är för alltid nerlagd i min upplevelse av Bartok. Och jag skrev i min anteckningsbok; dåliga dikter, reflektioner, nördkommentarer. Tyvärr gav jag i ett anfall av akut förälskelse bort mina anteckningar till en flicka; ville väl verka märkvärdig på unga slynglars vis. Det viktiga var ändå kvar – hur min hjärna briserade av Lil Hardin, Johnny Dodds, Bela Bartok, Franz Kafka. En explosion fördröjd genom hela livet som gör skallen öppen för drag

Det här försjunkandet som satte igång skrivandet betyder ju inte alls att jag undviker snabba poänger. När det var melodifestival glittrade jag litet uttråkigt till schlagerdivan Charlotte medan jag i hemlighet höll på vår kandidat från Kristianstad. Men när TV:n slocknade var allt glömt. Så är det och så skall det vara.

Det är inte samma sak med det man erövrar. Nu senast malmökompositören Kent Olofssons fantastiska stycken för gitarr, Cordes, spelade av Stefan Östersjö. Det är ju så, faktiskt, och det vågar jag hävda, att konstmusik i olika skepnader innehåller helt andra saker än schlager. Den är inte utbytbar, för den ställer till, komplicerar, ger sig inte så lätt och släpper en inte. Fler bitar av lyssnande och tänkande lirar med. Och det sänder elektricitet ut i mina ord.

Allt detta är positiva laddningar. Dem man bör umgås med och uppfyllas av. Och när jag tänker tillbaka på allt av formuleringslust och språklighet som konst och musik ger mig ständigt, plockar jag fram en dikt jag ofta brukar läsa högt, Rabelais Födelsehus av tyske Walter Helmut Fritz, som slutar med: "...han frågar/varför utsvävning/inte låter sig utforskas." Jag brukar ju hålla med. Men nu undrar jag plösligt om det stämmer. Visst låter sig utsvävning utforskas, för det är ju precis det jag hållit på med hela livet. Och kommer hålla på med. Kan det finnas något mer positivt än det? En orsak god som någon att lägga negationerna i bakfickan för att glömma bort dem.

Alltså: för tillfället no comments!

Vem är Gud?

OCH VARFÖR LÅTER KARL'N LÅNA SIG TILL ALLA MÖJLIGA TVEKSAMMA VERKSAMHETER.

Judiska bosättare påstår att Gud har lovat dem landet och sunnimuslimerna i Irak hävdar att det är likadant med dem. En av ledarna för den kristna högern i USA vill ta livet av Venezuelas president. Gud är med dom allihop.

Ja, såväl presidenter och ayatollor kan påstå att Gud är med dem, när de börjar krig och han protesterar inte.

Bush och de andra, arabiska terroristerna åberopar dessutom var sin gud med samma enfaldiga självklarhet. Vad tror dom? Att Gud och Allah sitter där ovan molnen och hötter åt varandra? Spottar och fräser både de stridande att de lite snabbare mot sin egen undergång?

Om alla gudsföreträdare på värt arma klot trodde rätt, så hade vi – som Astrid Lindgren skulle ha uttryckt det – ”en hel hoper små lustiga, arga gubbar i himlen, som alla kallade sig Gud.”

Och påven, som ska gå som Guds ställföreträdare på jorden, bannlyser homosexuella, aborter och kondomer. Som om det var Guds beslut.

Man vill inte tro att Gud är så korkad. Dessutom har ju Gud som den allsmäktige påven utger honom för att vara skapat både de homosexuella och aborterna. Och Gud vet om han inte ligger bakom kondomerna också.

Varför tror påven inte på utvecklingen som vi ser den här i landet. Där Jesu blod numera kan vara alkoholfritt och Jesu lekamen ekologiskt odlad och fri från gluten.

Nå, alltså, det finns ett systemfel här: Felet är att så många – inklusive presidenterna, ayatollorna, påvarna och prästerna – ser Gud som något slags högsta beslutsfattare. En vit farbror med skägg – Evert Ljusberg, typ - som sitter bakom ett väldigt, slarvigt stådat skrivbord med en vackert snidad styrelseklubba i ena handen och en hopknycklad världskarta i den andra.

Man tänker sig antagligen världen som ett företag och Gud är då styrelsens ordförande. Och företaget har då inte en vd, utan en rad olika verkställande direktörer som vantolkar företagets policy och påstår sig följa Guds vilja. Och samtidigt ofta skor

flyallpplagan

sig på aktieägarnas d v s mänsklighetens bekostnad.

Och tillsammans med karriärsugna mellanchefer och fackliga förtroendemän av betongtyp hydr de in sig billigt i fina lokaler med höga torn, som egentligen är till för de fattiga. Jag tror inte att Gud är styrelsens ordförande, för då hade han avgått för länge sedan. Och han hade framför allt avsatt verkställande direktörer på löpande band. Utan bonusar, avgångsvederlag och hemliga pensioner.

Att människorna ser Gud som en högsta beslutsfattare beror på att man gärna vill förenkla tillvaron. En tydlig vertikal hierarki med Gud i ena ändan och en pedofil i den andra. Den förenklade tillvaron ger en falsk trygghet som många utnyttjar, alltifrån presidenter till vällständningar. En hierarki i vilken de troende kan placera in sig efter meriter och tjänsteår.

Men tillvaron är i själva verket så komplicerad att ingen gud med självaktning skulle ta på sig en absolut ledarroll. Inte ens om det fanns en gudomlig motsvarighet till Göran Persson.

Så korkad är inte Gud. För Gud är ingen person. Gud är en viljeinriktning, som politikerna skulle säga när de har misslyckats med att uppfylla vallöftena.

Guds vilja är således att uppfatta som en tautologi.

För Gud är just bara en vilja att göra det goda. Det synsättet kanske gör tillvaron mera komplicerad och religionerna mera suddiga i befälsordningen, men den eliminerar samtidigt en hel del andra problem.

Till exempel det berömda teodicéproblemet som gjorde Leibniz gråhårig: Om Gud är både allsmäktig och god – varför låter han då det onda ske?

Tja, Gud är ju då bara en vilja att låta det goda ske. Och en vilja – aldrig så allsmäktig – resulterar ju inte i framgång.

Redan John Stuart Mill ifrågasatte ju allsmäktigheten.

Sedan står det ju var och en fritt att tro att den goda viljan är den starkare och kommer att besegra alla onda viljor, om den får tillräckligt många mandat-perioder på sig.

Gud kan ju mycket väl vara ett resultat av Darwins utvecklingslära. Det goda är trots allt det mera livskraftiga i längden. Det slår ut det onda, som ju betecknas som just svagheter.

Om Gud bara är en vilja att göra gott, bör vi ju heller inte alltför mycket rikta in oss på ett evigt liv utan följa kärleksevangeliet under vår livstid så gott det går. Och räkna med att det är för sent sen. Och någon ”yttersta dag” blir det inte heller, då alla ska stå upp inför Honom - styrelsens ordförande - och förklara sig. Så slapp vi det gamla trista hotet.

”Allt vad i viljen att människorna skola göra Eder, det skolen I ock göra dem.”

Eller fritt översatt: "Ba' gör mot andra, vad Du skulle villa att dom gjorde mot Dig, typ!" Ett grymt fett budskap som räcker tills showen är över.

Och så det här "eviga livet" som nån slags ATP. Jag tror att man kommer att bli lika besviken på värdet av ett evigt liv som på det privata pensionsparandet.

Mimns Du något av Ditt liv innan Du föddes, kanske? Nä, jag trodde väl det. Varför skulle det då komma nåt liv efter döden?

Jag tror att Gud, som den goda vilja han är, helt enkel bara drar ner rullgardinen och släcker ljuset. Precis som Far och Mor när vi var barn.

Och en annan sak. Om Gud bara är en vilja att göra gott är det ju lättare att acceptera att Gud har så många namn: Javeh och Allah och Buddha och allt vad de heter. Det vore ju värre om gudarna var olika personer, ordförande för olika styrelser för olika företag.

Som likt multinationella grossister konkurrerade med varandra om konsumenternas gunst med lockpriser, dålig tv-reklam och fuskgarantier. Och för att styrka sin ställning redovisar flera aktiva anhängare än man egentligen har. Som SSU.

Då är det ju betydligt mera tilltalande att det är samma goda vilja som bara har olika benämningar.

Men – det är klart - en god vilja, det är ju ingenting som kan försörja en flera tusen år gammal organisation förstås.

LELLE PRINTER

flyallpplagan

Fotboll är kärlek

Marcus Nicco

KÄRLEK ÄR ATT STRÄCKA UT EN HAND TILL SIN MOTSTÅNDARE, att knyta motståndarhalsduken runt halsen och ta ett foto med mobilkameran. Att lägga armen om derbybrodern i de andra färgerna...

Kärlek är att sitta still och tålmodig med ett litet leende under en engelsk ligamatch. Kärlek är att bo i Norrköping och vara Öisare upp över örenen, att se allsvensk fotboll och tala varmt om supertena, om Valhalla Plast, om rödblå kärlek i själ och hjärta.

Vi supporterar är kärlek, är lagens kompasser. Vi har ett ansvar att inte göra misstron, att inte stirra oss blinda på vår egen spegelbild, utan faktiskt kunna se skönheten hos våra motståndare, i andra färgkombinationer, i andra ränder.

Hjärtat är min kompass. Den leder mig naivt vilse ibland. Jag går i fällor som mindre godtrogna medborgare sätter upp. Men jag tar det. Det är okej. Jag är glad att jag älskar Öis. Det spelar ingen roll om den kärleken är besvarad eller inte. Den går rakt ut. Den kan knyta skorna själv denna kärlek. Den mötter mobbarens blick i mitten av skolgården. Min kärlek är inte rädd för någon.

Fotboll är inte på liv och död, det är viktigare än så heter det ju. Och med all denna kärlek följer ett ansvar,

EL PERRO DEL MAR

LEIF NELSON

flyallpplagan

Ut och se!

Nu betalar man det svidande priset för de där korta sekunderna av njutning.

Man betalar med räge. Eller som när serveringspersonalen tröttnar på att man kallar de svin och idioter och börjar spotta i ölen inman de serverar den. Man fattar det inte. Man hänger inte ihop. Man lägger sitt pussel men det bildar aldrig en bild. Man tjuvkikar på omslaget men bilden man pusslat ihop är inte ens lik. Man börjar tugga på de där jävla bitarna för att få de att passa ihop.

Det bor en Cassano i oss alla. Det bor en påtänd, tjattrande apa som vill sätta hela världen i brand för en varning, för en missad match mot Roma. Det bor en trollkarl i alla våra celler. Han sitter där men vi släpper sällan ut honom. Ibland hittar han ut själv, som när vår flickvän lämnar oss gråtande och skrikande med händerna på knäna, eller liggandes med ansiktet tryckt mot dörrmattan.

Jag älskar när handling och konsekvens inte hänger samman. Som den där gången när jag livrädd kröp hem efter en derbyförlust och jag hörde ett gäng aspackade blåvitt fans bakom mig och de hann i kapp mig och... kramade mig. Det är också fotboll. Jag hade kanske tur.

Hur som helst önskar jag med hela mitt rödblå hjärta all lycka i år.

Forza Öis!!

NORRKÖPING APRIL 2008

I natt jag drömde...

EN GÅNG I VECKAN träffar jag Birgitta. Det är min terapeut. Hon är omsorgsfull och duktigt men ibland säger hon saker som jag inte kan låta bli att undra över. Till exempel sa hon för några veckor sen: om man plötslig minns ett nytt och hemsk minne...då kan man vara säker på att man är redo att arbeta och ta itu med det. Man minns nämligen inte sånt som man inte är redo för! Men: I natt drömde jag att jag var ombord på en av alla färjor som går mellan Sverige och Finland. Jag gick runt i taxfreebutiker, shoppade och mådde gott.

Då plötsligt var det en man som grep tag om min arm. Han försökte slita med sej mej och jag skrek förstäss. Jag skrek och förde oväsen. Runt omkring oss fanns människor som förskräckta stannade till, sen backade dom undan.

Jag fick sån panik – för jag visste att det var en farlig man och skulle han lyckas få med mej så var det ute med mej. Ni vet, en sän där skräckens känsla som bara en mardröm kan frambringa. Jag fortsatte vråla men ingen kom till undsättning. När jag vaknade var jag svettig. Jag mindes mannens ögon och det värkte ännu i armen han dragit i. Jag låg ett tag i mörkret och försökte slappna av. Lät svetten sakta torka in i lakanen. Då drabbade ett minne mej. Det slog ner som en kraftig el-stöt. Jag flämtade till.

ravnene driver på himlen som tunge fly som dine blikke på de store fugle

jeg lever for altid/sent et år for sent/altid

LIV STRÖMQUIST / EINSTEINS FRU (Ordfront Galago)

Detta seriealbum vänder upp och ner på många gängse föreställningar. Liv Strömquist, som har sin uppväxt i Ravlunda, har rotat i skrifter av män kända för sina uppfinningar, tankegångar och konstnärliga talanger. Klyftan mellan könen blir pinsamt uppenbar med Liv Strömquists fingrar om pennan. Vad är det för roller människor besitter? Med enkla frågeställningar och roliga bilder träder några av gåtorna fram ur livet.

Vilken roll spelar kvinnorna i kölvattnet runt männen?

Serierutorna framställer glorifierade mäns förhållande till sina fruar, pigor, flickvänner eller kvinnor i allmänhet. Några män satta under Liv Strömquists lupp är John Lennon, Cornelis Wreeswijk, Elvis Presley, Pablo Picasso, ärkeängeln Gabriel... Den som tar priset är personen i bokititeln. En annan av dem hon slaktar är redan körd historiskt, men det har mer att göra med att han var så djävuls i sin yrkesroll även mot män.

Nutidens förhållanden tränger sig också på i boken.

"Einsteins fru" skildrar inte bara motsättningar mellan könen och organen. Klyftor överlag får sig en känga.

Liv Strömquist har tidigare väckt rabalder med Hundra procent fett (2006) och Drift (2007).

MIKAEL HÅKANSSON ASKANER

PATRICK SÜSKIND / DUVAN
(Six Memos)

Patrick Süskind slog igenom med buller och bång med den ruskiga romanen Parfymen, där en ytterst luktkänslig yngling gör karriär både som parfymör och flickmördare. Om Parfymen i alla avseenden var en fullstor roman, så har Süskind även presenterat sig i ett något mindre format – kortromanen eller den långa novellen. Ett av dessa verk heter Duvan och där möter vi en man som genom hela sitt vuxna liv fram till femtioårsåldern inrättat sig så att han ska ha så lite kontakt med andra och ligga andra till last så lite som möjligt. Han bor i ett minimalt rum och sköter mönstergillt sitt jobb som vakt på en bank.

Till hans stora fas står det en morgon en duva i korridorerna utanför hans rum. Han blir livrädd för fågelns nakna öga som outgrundligt betraktar honom. Någon har sett honom och hela hans tillvaro skakas i grunden. Han bestämmer sig för att flytta och tar in på hotell. Han känner sig obekvämt på jobbet, uppmärksamheten avleds och i hans annars timida humör växer det snart fram en vrede mot allt och alla. Och på natten i hotellrummet börjar något inom honom ropa efter en annan människa.

Med små medel sätter Patrick Süskind fingret på en öm punkt: Kan en människa leva oberoende av andra?

JAN ERIK BORNLIID

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Lillevägen 18
Sivrishamn
0771-22 44 88
nordea.se

Christina Nilsson 0414-163 58
christina.m.e.nilsson@nordea.se

RON JEREMY MED ERIC SPITZNAGEL / HÄRDASTE MANNEN I SHOWBIZ HETA KVINNOR, HOLLYWOOD OCH IGEKOTTENS VÄG TILL FRAMGÅNG ÖVERSÄTTNING: CHRISTAN EKVALL (BTM BOOKS)

Fakta är att Ron Jeremy umgäts under intima former med mer än 4000 tjejer, gjort närmare 1800 filmer (världsrekord) i den genren som kräver noll kronor i klädkonto och hans största tillgång är 25 centimeter lång! Kort sagt – Ron Jeremy är legend branschen. Att han är av judisk härkomst, har en gedigen utbildning och är en duktig pianist är det färre som vet, men det – och mycket annat – får man reda på i "Härdaste mannen i showbiz". Ron Jeremy har blivit en kultperson i rock och kändisvärlden och när Mötley Crüe eller något annat vildsint rockband behövt någon som presenterar dem så har man ringt till Ron. Han har en härlig självdistans och verkar vara en obotlig optimist som ser livet från den ljusa

LENNART SJÖGREN / UR MÄNNISKOVÄRLDEN (Albert Bonniers Förlag)

INGEN SVENSK POET ÄR SÅ JORD- OCH DJURNÄRA SOM LENNART SJÖGREN. I många diktsamlingar har han närmast sig jorden, gått i färan efter plogen, känt slaktdjurets ångest. Hans senaste verk, Ur människovärlden, är inget undantag. Redan i inledningsdiken slår han fast sitt perspektiv, det är människans: "varken flugornas eller gnagarnas röster / har jag kunnat tyda". Inte desto mindre är respekten stor för andra arter och han är långt ifrån nöjd med sin tillvaro som människa: "min plats blev i människovärlden / allt grymmare smakar den mig / men jag har bara den / jag har ingen annan att leva i."

Sjögren har också svårt att begripa sig på stenarna och klipporna, har svårt att följa deras andning. Ändå igenkänner han sig själv även i dem, i deras vittrande och

I sanden
som jag silar mellan fingrarna
har vi en mötesplats

Någon särskilt optimistisk syn på människans position och framtid kan inte Sjögren beskylas för. Men han har ändå ett slags hopp kvar. Det bryter visserligen samman och försvinner "och är i försvinnandet onåbart / det gömmer sig i bottenslammet / tills det bara blir en hörsågen. // Då återkommer det under ett annat namn / i en annan tid. / Så är vår tid."

Även om han inte kunnat tyda andra arters röster känner han en speciell sympati för harama. De återkommer allt oftare i hans tankar, inte minst hur de flyr över fälten (liksom människorna) och han ser sig som både "harmänniska och människohare".

Om en poet kan krav-märkas eller betecknas som ekologisk så finns det ingen lämpligare för det än Lennart Sjögren. Han undersöker balansen mellan människa och jord, mellan människa och djur, mellan människa och människa.

JAN ERIK BORNLIID

BERGLINS TOLVA / SAMLADE TECKNINGAR AV JAN OCH MARIA BERGLIN (Kartago Förlag)

Den som under livet missat Berglins dialoger från figurerna med ansikten som en näsa har nu chansen att bli road med en ny tjugig, luftig 142-sidig bok. Här kan olika familjekonstellationer få igenkännande skritt från vardagsbestyren och den tid vi är mitt uppe i. Kanske stärker även boken den som valt att leva med sig själv.

Så här kan det låta på en sida med två näsgubbar på promenad i början av november: "Nå, blev det nåt bus eller godis i helgen?" "Åh... jag frågade Ulrika när vi lagt oss och då fick jag en kudde i huvudet."

En mörk kväll i slutet av december möts två nästanter vid ett skogsbryn: "Men Gunilla ... sitter du här och kurar i ungarnas koja på julafton? Har inte ni hela släkten på besök?" "Sch... kryp in så får du lite lögg."

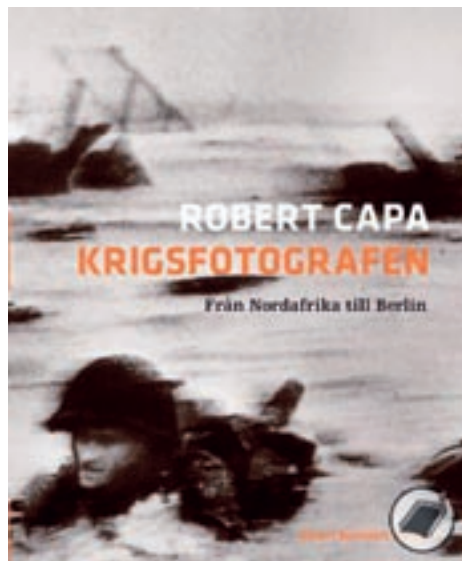
Dessa betraktelser av livet förstärks med de humorfyllda bilderna till och när jag sjunkit in i den berglinska världen i sida efter sida är det svårt att slita sig.

MIKAEL HÅKANSSON ASKANER

sidan i varje ögonblick och en kille som alla gillar. Han har aldrig rört droger och är ytterst sparsam med spriten men han äter för mycket och har med åren blivit tämligen fet. Det är riktigt kul att se bilder på en ung Ron med mage som en tvättbräda och Mark Spitz – mustasch och sedan jämföra med den knubbiga och hårige snubbe som han nu blivit. Men Ron konstaterar helt kallt att han inte saknar jobb på grund av det utan precis tvärtom fått mera jobb på grund av sitt utseende. Boken är skriven med lätt hand och man tröskar ganska snart igenom den med ett leende på läpparna och kanske, men bara kanske, blir man även lite sugen på att prova lyckan som skådis i den lite lättare genren...

JERRY PRÜTZ

ROBERT CAPA / KRIGSFOTOGRAFEN FRÅN NORDAFRIKA TILL BERLIN
(Albert Bonniers Förlag)

Redan själva anekdoten om hur ungraren Endre Friedmann, född 1913, i trettioalets Paris blev Robert Capa är välfunnen. För att sälja sina fotografier till de egna reportagen "uppfann" han den berömda amerikanske fotografen "Robert Capa". Tidningarna svalde betet. Och Robert Capa var född. Hela hans liv var fyllt av liknade händelser, ända tills han 1954 i Indokina trampade på en landmina och omedelbart avled. Hans krigsfotografier är klassiker, alltifrån den skjutne spanske regeringssoldaten under inbördeskriget i Spanien till de närgångna skildringarna av den amerikanska invasionsarmén i Europa 1944-45.

Det intressanta med denna volym är, förutom de många fotografierna, Capas egna minnen. Han skriver briljant, korthugget, som om det var en deckare. Det är spännande och vi får följa med på de mest livsfarliga uppdrag. Den ena händelsen avlöser den andra, och svårigheterna är legio för Robert Capa/Endre Friedmann; knappast självklart att en ungersk medborgare, ett fiendeland, kan röra sig i de allierade trupperna. Han lyckas lösa problemen med en makalös fräckhet och förslagenhet, har lätt för att knyta kamratliga kontakter.

THOMAS MILLROTH

BARA NÅGON HELG SEDAN. En regntung söndagseftermiddag. Skulle se e dokumentär på TV. Regnet smattade mot fönstren till vindsvåningen.

I väntan på dokumentären skulle börja satt jag i soffan och strözapade. Upptäckte plötsligt att på en kanal visades Arne Mattssons Hon dansade en sommar – filmen om den 19-åriga stadsstuden Göran (Folke Sundquist) och den förtjusande 17-åriga bondflickan Kerstin (Ulla Jacobsson) och deras somriga kärlekssaga fram mot höst och bråd död.

Det är nu 56 år sedan filmen rönt en enorm uppståndelse. Blev en världssuccé i samma stund som Ulla Jacobsson visat behagen i ett par sekunder. Ännu minns människor världen över dessa nakna sekunder. Medan ingen minns den samtida bonden Per Olof Ekström som flitigt skrev romaner, ofta med ämnen från den landsbygd som gestaltades i filmen. Och om någon alls drar sig hans namn till minnes, är det som han som skrev just Hon dansade en sommar.

Men inte ens Ekströms mest kända bok har fått korrekt titel i folkmun. Så föder tidens gång den stora Glömskan. Ekströms roman hette Somnardansen efter en dikt av Karlfeldt som slutar: "Jag dansade en sommar, / det var min enda sommar, / och sen så var jag gammal, / och sen så var det slut".

Efter filmen letar jag i mina bokhyllor och finner tre dammiga böcker av Ekström, inköpta på antikvariat. Somnardansen har jag inte, plockar istället fram hans Johannes Rimsmed från 1968 och upptäcker att den nötta omslagsfiken som sig bör, omnämner hans största romansuccé.

Som titel anges, ja just det, Hon dansade en sommar.

Per Olof Ekström själv döt? Ja, han dog 1981 någonstans i Rumänien. Lika bortglömd som sina bokitlar.

KENTH OLSSON

Sagan om Fattiglappen

Det var en gång en fattiglapp som bodde långt bortom all redlighet och alla snabbmatskedjor, ute i den vackraste delen av landsbygden, alldeles vid skogsbrynet i en röd liten stuga med små knutar av snickarglädje.

Egentligen var han konstnär till professionen, och lite musikant som bredvidsyssla – så kallad hobby – men grannarna kallade honom Fattiglappen, eftersom hans lilla stuga var nästan fri från moderniteter och hans kläder hade helt klart sett sina bästa dagar. Den enda gången grannarna hade kontakt med honom var när hans skraltiga Opel Kadett från 1979 inte startade, och han faktiskt var tvungen att åka in till den närmaste byn för att handla lite mat.

När Fattiglappen då kom insläntrande på deras gårdsplaner, så visste de vad det gällde och de fick då ett lysande tillfälla att falla kommentarer som; "Har inte den bilen gjort sitt" eller "När ska du fixa den trasiga rutan i ditt uthusfönster" eller "Ja, livet på landet är svårt för en stabo", med en lätt sarkastisk ton – och Fattiglappen fick ta sin slitna gamla mössa i hand och be ännu en gång om hjälp.

Som sagt – egentligen var han konstnär – och en ganska duktig och välrenomrad sådan, som minsann representerats både i Den Kungliga Hufvudstan och i Berlin, men om detta hade inte grannarna en aning.

En gång om året – under konstrundan – kunde dock grannarnas nyfikenhet inte stillas på annat sätt än att de besökte Fattiglappen. Mest för att se hur stugan mädde, men också för att kunna virra på huvudet åt de abstrakta målningarna. Lite skumt var det - det hade de tyckt hela tiden. Och "Hur kan folk betala för sånt skräp?"

Vid ett av dessa tillfällen hörde en av grannarna Fattiglappen berätta för en konstrundebesökare – som troligtvis var från Stockholm – att han varit upp på natten till lördagen och målat färdigt de sista konstverken. "Aha!", tänkte grannen; "det var väl det jag trodde. Det är bara fusk med alltihop...ingen riktig konst" och han kunde knappt hålla i iver att få tala om detta näst intill bedrägliga betende från Fattiglappen med sina vänner i byn.

Fattiglappen själv tyckte att tillvaron var ganska hård. Det gick nått och jämt att leva på konstnärskapet och all god konstkritik han fått genom året gav inte mycket klirr i kassan eller mat i magen. Ibland var det trots allt en hel del pengar in...och ibland inget alls...och eftersom samhällets system med nödvändigt köpta tjänster nu är sådant att soptömning, slamsugning, elräkningar och telefonräkningar (fast det var länge sedan han haft fast telefon, numera körde han enbart med kontantkort – och där han bodde fanns ändå ingen mobiläckning) inte tar hänsyn till icke-månadsbaserad inkomst, så hade han skaffat sig en hel del betalningsanmärkningar. Då får man inget fast teleabonnemang ändå...vad det anbelangar.

Detta visste grannarna – eftersom de läser Justitias längder över personer med betalningsanmärkningar när det fikar hos storbonden, med samma förnöjsamhet som de läser de lokala veckobladet. Så att han kallades "Fattiglappen", var helt korrekt enligt denna logik. Han kunde ju ha lagt undan pengar, när han hade...

Egentligen var Fattiglappen också en utmärkt konstlobbyst för hela konstnärskären – eller åtminstone hade han varit det...då...för längesedan, när han fortfarande nådde ett hopp om konstens betydelse för ett levande samhälle. Och egentligen hade han mycket väl kunnat inneha en prestigefyllt statlig tjänst på något kulturråd eller någon annan viktig kulturinstitution – men med lik i garderoben, som betalningsanmärkningar och ingen fast telefon, så visste han att detta inte längre var möjligt. Han hade flera gånger varit på Arbetsförmedlingen, där man rekommenderat honom att omskola sig och ha konsten som hobby – och att han då givetvis fick sälja sin stuga, så att han kunde skaffa sig en fungerande bil, så att han kunde ta sig till sitt jobb. Det var inte realistiskt att tro att samhället ska anpassa sig till en konstnärns oregelbundna inkomst och det var minsann inte alla förunnat att bara få göra det man tycker är kul...(dvs syssla med kultur och konst). Nä...han fick ta och skaffa sig ett riktigt jobb. Med månadsinkomst.

En gång hade Fattiglappen vänt sig till Socialtjänsten i sin kommun, för just då hade han alls inga pengar, inte ens till mat. Men han fick avslag. Med ungefär samma argument som hos Arbetsförmedlingen. Dessutom odlade han grönsaker i sin lilla trädgård och hade höns, så någon omedelbar brist på mat hade han inte.

Ären gick och Fattiglappen hankade sig fram...men det gick inte särskilt bra. Visserligen fick han mycket uppmärksamhet för sin djärva konst och bedömdes som en riktig nydanare i sin genre, men trots att han levde på en knapp tredjedel av existensminimum varje månad, så räckte inte pengarna till att betala alla räkningar, hålla liv i bilen eller laga rutan i stugan.

Så till slut – efter månader - ja till och med år, av slitsam beslutsångest, sålde Fattiglappen sin stuga för 1,2 miljoner till ett par från storstan som tyckte att den lilla stugan var charmerande som helgnoj, och flyttade in till en tvårumslägenhet i stan där han fick jobb i kassan på lägrisvaruhuset (de hade visserligen gjort en kreditupplysning på honom, men bedömde inte skulderna som avgörande – även om de sa att de höll ögonen på honom, så han inte begick något kriminellt i kassan).

Fattiglappen funderade inte så mycket på om han trivdes eller ej, där i storstan...det vågade han inte...men han tyckte snart det var ganska enkelt att leva när man slapp tänka så mycket. Borta var kvalen om en skapande process och utställningshängningar och han kunde hänge sig åt val som vilken snabbmat han skulle köpa med sig hem till den lilla tvårumslägenheten inför kvällens underhållning på TV. Och han hade fått fast telefon, även om han fått betala 5000 kronor i deponeringsavgift eftersom han hade betalningsanmärkningar. Men det hade han ju råd med nu. Av målandet blev mindre och mindre, eftersom han ofta var så trött efter långa arbetsdagar i kassan (de fick ofta jobba över och med hetot om att många ville ha jobbet, så vågade inte Fattiglappen säga nej) och tillslut blev det inget alls. Fattiglappen orkade helt enkelt inte sätta igång de processer i skallen som ett konstnärskap innebar – de var alltför smårtsamma – och helt omöjliga att dryfta på sin arbetsplats, om han inte ville bli betraktad som "märkvärdig" och "högfärdig".

Snart hade Fattiglappen förvandlats till en 150-kilos lydig medborgare och ingen hade nåt ont att säga om honom längre, när han som 53-åring dog ensam i sin lägenhet i en hjärtinfarkt, omgiven av tomma snabbmatskartonger och fjärrkontroller. Snipp, snapp, dumsnut...så var sagan om Fattiglappen slut.

Ur vett

PÅR LUNDRÖM

MÄNNISKOLÄKTET ÄR INTE SPECIELLT GAMMALT.

Om vi utgår ifrån att jorden är cirka 4,6 miljarder år, får vi gå tusentals miljoner år fram innan vi som kallas homo sapiens börjar röra på oss. Vi befinner oss då i östra Afrika för en sisådär 200.000 år sedan. Kanske är det där någonstans som hembygdsforskningen har sin början. Det hade varit trångt om alla stannat kvar omkring det som nu heter Etiopien. Förflyttningar är en stor del av mänsklighetens tid på jorden.

Eftersom isiga platser inte är dit de flesta söker sig i första hand, är det bara 13.000 år sedan vi ser de första spåren av mänsklig aktivitet på den numera skånska marken, i form av renjakt.

Även de som anser sig ha första tjing på landresan Sverige har en gång invandrat hit. Samerna var tidiga. Konungarikets agerande mot denna ursprungsbefolkning är långt ifrån rumsren. En offentlig ursäkt i stil med den som nyligen gjordes av Australien mot aboriginerna vore på sin plats.

Det dyker hela tiden upp svårbeboeliga platser, naturligt, ekonomiskt, politiskt. Folk kommer alltid röra på sig. Det behövs inte många decimeters höjning av havens yta på grund av smälta glaciärer förrän åtskilliga miljoner människor utmed världens kuster inte kan bo kvar där de bor. Och det utan någon värdering om huruvida det är en naturlig temperaturförhöjning eller om den är orsakad av vår livsstil.

Den dagen det går åt andra hållet, då isarna breder ut sig över Skandinavien igen, har vi nog ingen lust att stanna kvar här. Det är lika bra att inse att det finns områden folk inte kan bo på i evighet.

Under 1000-talet började gränserna för det som efterhand formade dagens Sverige. Det är bara de senaste hundra åren som gränsen varit intakt. En gräns mellan nationer som inte uppstått ur krig är undantag. Nationalstater är ett ganska nytt påfund, och inte är de för evigt givna. Inträdet i EU och det som händer under globaliserings framfart har satt delar av nationalstatens roll på ända. Krig, fördrivningar och utrotningar

Nyallpplagan

finns i alla länder, samhällen, kulturer och religioner, mer eller mindre, med eller utan just invandrare. Fattigdom, arbetslöshet och social utslagning är några av de ingredienser som skapar osäkra samhällen. Där behövs krutet, inte för att spränga sönder, utan för att bygga upp.

En del fokuserar på religionsmotsättningar och när kulturer krockar. Andra ser möten mellan olika kulturer och religioner som givande. Olika förhållningssätt beror ofta på vad vi tar fasta på. Ser vi det som något spännande eller skrämmande?

Undrar om det är så att de som tycker om att möta folk från andra kulturer bara möter dem som är trevliga – och de som inte gillar det främmande möter de otrevliga? Vi väljer vad vi vill se och höra.

Kvinnosynen är ett exempel som dyker upp i samtal om "de där andra". Men hur står det till med mäns förhållande till kvinnor bland svenskar? Kvinnor får stryk, misshandlas och våldtas i Sverige av svenskar också.

Varför undras det över vilka kläder en kvinna hade på sig precis innan våldtäkten? Vad är den sedelärande meningen av sådan fråga; att damer som inte är hederligt klädda får räkna med att herrar tar för sig? Det är inte liknande prat om hur män klär sig. Däremot om för lite kläder på kvinnor eller om de har för mycket omsvepande tyg på sig.

Det finns människor som ger sig på sina homosexuella anhöriga för att de är rädda för vad släkt och vänner ska säga. Har det med heder att göra? Bögar blir misshandlade och ihjälslagna av svenskar för att de inte anses passa in i normen. Detta betraktas som enskilda galningars verk under benämningen hatbrott – inte hedersmord.

Vad ska göras med svenskar som inte heller anses rumsrena, för att inte tala om de som blir godkända i diverse medborgartester men ändå inte lever upp till det?

Det är många som inte gillar svensk förmyndarmentalitet och pekpinnar.

En del svenskar skulle gå i taket av att tvångsplaceras till en kurs med Magdalena Ribbing i vett och etikett. Obligatoriska kurser kan få motsatt effekt och starka sammanhållningen för dem som struntar i vad som är korrekt klädsel och hur en perfekt dukning ska se ut. Plikt kurser och kontroller av dem som söker fristad i Sverige kan också få motsatt effekt.

En förutsättning för en någorlunda sammanhållning mellan människor är att acceptera det som är olikhet och vädra det obehagliga. Varje person är oskyldig tills motsatsen är bevisad.

Det finns massor att göra för att hälsa nyanlända välkomna och hjälpa söndertrasade människor med traumatiska krigsupplevelser, både professionellt och till vardags genom att ta del av varandras livserfarenheter. Ventilera orsakerna till varför folk är i rörelse.

Inte ens jordytan står still. För 200 miljoner år sedan låg den mark vi nu traskar runt på vid ekvatorn. Nordamerika och Europa glider ifrån varandra med en hastighet av 1,7 centimeter per år. Den riktning dagens Sverige är på väg mot är inget vi kan styra över. Vi flyter fram på kontinenter, som öar på jordens brinnande inlandsö.

Nu på allas läppar...

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

Lillevångsgatan 18
Sinsishamn
0771-22 44 88
nordea.se

Jonas Ivarsson 0414-163 50
jonas.ivarsson@nordea.se

Nyfyndat

UNDER DE SENASTE DAGARNA HAR JAG HAFT FÖRMÅNEN ATT SPRINGA PÅ ETT PAR STYCKEN I MITT TYCKE RIKTIGT TREVLIGA FYND OM VIN. (FYNDVIN KOMMER SENARE).

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

Dels hittade jag en liten härligt faktaspäckad bok om olika spritsorter och deras historia som heter Spirituella resor författad av Katarina och Harald Nordli, Richters 2004. De skriver både flytande och initierat om Portvin, Bols, Gin, Calvados, cognac samt en hel del mer. Mitt favoritkapitel hittills är den läckra historien om BYRRH och DUBONNET. Så nu vet även jag ett av huvudingredienserma är baserad på kinin, och att denna hälsobringande sanning går tillbaka på kungarna och Napoleon som gav denna dekokt gott rykte. Så gott att denna dryck ända fram till en bra bit in på 1900-talet rekommenderades till hela familjen, inklusive dibarn. Vi har ett par duktiga vinskribenter i Sverige - i ärlighetens namn blir jag lite avundsjuk - skulle vara roligt att själv ha disciplin att samla fakta och foton för att sedan skriva om det på samma flytande sätt som de gör! Nästa fynd var Goda viner en guide till vinets värld av Urban Laurin, ICA bokförlag 2004 (en av många böcker som kommit i denna genre under sista 10-12 åren). Här har vi en bok som har lagt sig på en nivå som passar de som redan vet en del om vin, men är samtidigt lättläst. Den går relativt djupt in på de områden som många tänker att det skulle jag vilja veta mer om, vilket gör att man får en bredare och framför allt mer förstående bild av vinvärlden. När han sätter några av de mer omhuldade sanningarna under lupp, visar det sig att de inte alltid håller. Vilket är synd eftersom jag själv har trott mycket på en del av dem, så det är lite omvälvande nu när man kanske inte ska prata så bestämt om jordmånen inflytande. Eller så gör ni som ni själv tycker! Man skall undvika att drabbas av auktoritetstro, så ifrågasätt för jösse namn allt - inklusive detta påstående. Nästa fynd i texter om vin är SvD:s utmärkte skribent Jens Dolk, som på ett så bra sätt pekar på de fem felen ni ska undvika med ert vin.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

Dels hittade jag en liten härligt faktaspäckad bok om olika spritsorter och deras historia som heter Spirituella resor författad av Katarina och Harald Nordli, Richters 2004. De skriver både flytande och initierat om Portvin, Bols, Gin, Calvados, cognac samt en hel del mer. Mitt favoritkapitel hittills är den läckra historien om BYRRH och DUBONNET. Så nu vet även jag ett av huvudingredienserma är baserad på kinin, och att denna hälsobringande sanning går tillbaka på kungarna och Napoleon som gav denna dekokt gott rykte. Så gott att denna dryck ända fram till en bra bit in på 1900-talet rekommenderades till hela familjen, inklusive dibarn. Vi har ett par duktiga vinskribenter i Sverige - i ärlighetens namn blir jag lite avundsjuk - skulle vara roligt att själv ha disciplin att samla fakta och foton för att sedan skriva om det på samma flytande sätt som de gör! Nästa fynd var Goda viner en guide till vinets värld av Urban Laurin, ICA bokförlag 2004 (en av många böcker som kommit i denna genre under sista 10-12 åren). Här har vi en bok som har lagt sig på en nivå som passar de som redan vet en del om vin, men är samtidigt lättläst. Den går relativt djupt in på de områden som många tänker att det skulle jag vilja veta mer om, vilket gör att man får en bredare och framför allt mer förstående bild av vinvärlden. När han sätter några av de mer omhuldade sanningarna under lupp, visar det sig att de inte alltid håller. Vilket är synd eftersom jag själv har trott mycket på en del av dem, så det är lite omvälvande nu när man kanske inte ska prata så bestämt om jordmånen inflytande. Eller så gör ni som ni själv tycker! Man skall undvika att drabbas av auktoritetstro, så ifrågasätt för jösse namn allt - inklusive detta påstående. Nästa fynd i texter om vin är SvD:s utmärkte skribent Jens Dolk, som på ett så bra sätt pekar på de fem felen ni ska undvika med ert vin.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

De två första var resultatet av ett lätt förvirrat inhopps på bokhandeln i staden som visade sig hålla på att ta bort resböckerna. Innan, under säsongen, har jag av diverse anledningar inte varit här på ett tag. (Huvudanledningen är att jag fått förnyad smak för att gå på antikvariat och hitta de lite äldre reseskildringarna, detta leder till att jag släpar hem en ny kasse var och varannan vecka. Detta beteende leder till vissa irritationer hos den äkta hälften och då har jag som bot låtit årets rea vara.) Tills nu.

Nyallpplagan

EN SEMLA I UJUNG PANDANG

FÖR ATT BEGÅ EN SEMLA I UJUNG PANDANG krävs fyra saker: att man befinner sig i sagda stad, att man innehar en så kallad fastlagsbulle, att man införskaffat ett försvarligt förråd med rökavgivande myggmedel, och att man har en flaska rom inom räckhåll. Dessutom bör man ha klart för sig att Ujung Pandang ligger på Sulawesi; eventuellt också att staden hette Makassar på den tiden ön hette Celebes.

Makassar var för övrigt briljantins födelseort, sedan invånarna lärt sig att pressa ut en fet olja ur fröna från *Schleichera trijuga*, varefter staden därmed också lade grunden till världens produktion av antimakasser – enkannerligen belgiska och krypplade. Men denna anmärkning är förvisso överkurs.

Jag befann mig alltså i Ujung Pandang med en lokalt producerad semla och var redan vid ankomsten till ön rikligt försedd med de gröna myggspiraler som kallas coils på engelska. Alternativet till denna fenomenala uppfinning vore annars att kaka Fansidar, eftersom de sulawesiska malariamyggorna står pall för standardpreparatet Klorokin. Men Fansidar har en massa rälga biverkningar som till exempel gastrointestinala besvär och hudreaktioner, jämte rapporterade fall av både leukopeni och *ectodermosis plurioreficalis*. Alltså föredrog jag att ständigt hålla mina rökavgivande myggspiraler brinnande; trots odören med påföljande miljöpåverkan genom höga halter av alletrin.

För övrigt har jag en gång haft malaria, trots profylaktisk klorokininterapi. Det var i kejsarens Persien år 1350 SH, och det par jag bodde hos på Khiaban Ga' ani i Teheran placerade mig på ett kallt stengolv med ispåsar på kroppen medan dom petade i mig kinin. Jag hade fyrtiotvå graders feber och var i det närmaste död men det märkliga är att jag kommer ihåg varenda minut och tanke under själva febertoppen. Sedan sjönk tempen till beskedliga fyrtio, och från de följande dygnen har jag inga som helst minnen. Fast dom sa efteråt att jag yrade som en påtänd dervish under frossbrytningarna.

Det tog parentetiskt sju år innan jag förklarades malariafri, vilket gör att jag än idag betraktar

myggen med respektfull skräck.

Alltnog. Där satt jag i Ujung Pandang bland brinnande myggspiraler med en semla, då jag plötsligt insåg att jag saknade den nödvändiga flaskan med rom.

Nu var goda råd dyra, eftersom grädden lätt kunde surna i hettan. Ty var finner man en flaska rom på Sulawesi?

Det blev snabba steg ner till stritan, där en vänlig cykeltaxiförare upplyste mig om att stadens enda rombutik låg på Ranggonggatan. Medan leprasjuka tiggare drog i min skjorta.

Cykelmannen trampade mig dit för ett par färgglada sedlar, och gatorna var knöligt sönderkörda ungefär som i krokarna öster om Eberswade innan arbetar- och bondestaten DDR blivit hädangängen.

DDR! Det påminner mig om att en av mina lärare en gång skrev DDT när han sökte visum. Han fick naturligtvis avslag, eftersom Ulbrichtpojarna aldrig gjort sig kända för sin humor.

För ytterligare ett par färgglada sedlar blev jag efter besöket i butiken återcyklad till boningen, triumfatoriskt hållande en liten putell med tjugofem centiliter brun rom, *made in Indonesia*. Och svetten lackade som den gör i fukteta tropiker. Härefter var alla rekvisit uppfyllda och jag kunde njuta min semla - och skölja ner den med de destillerade droppar, som är en absolut nödvändighet när man konfronteras med denna typ av förplågnad. Så mycket mer finns inte att säga. Alla vet ju ungefär hur en semla smakar.

Dock vill jag gärna påpeka att det här är en *användbar* text med många möjligheter. Det är till exempel bara att byta ut ordet semla mot kexchoklad, mörtsallad eller sittgök så blir det en helt annan story. Tillika ett trevligt intertextuellt pyssel kring den utesenliga källa till glädje som det skrivna ordet erbjuder.

FOTNOT. Den kemiska beteckningen för alletrin är en riktig tungvrickare, nämligen (RS)-3-allyl-2-metyl-4-oxocyklopent-2-enyl-(1RS)-cis- trans-2,2-dimetyl-3-(2-metylprop-1-enyl)ciklopropan- karboxylat.

Från himmel till helvete

JAG TÄNKER OFTA ATT MIN SON, som har både svensk och amerikanskt medborgarskap, har världen framför sina fötter. Rörelsefrihet i hela världen. Som om han nu skulle behöva flytta på sig. I vår del av världen lever vi i trygghet, utan svält och krig. Rörelsefrihet är något som de med mest behov av det saknar. Murarna är tjockast där det finns mest problem.

I fjol besökte jag Colombia. I huvudstaden Bogotá märker man inte av att det pågår ett inbördeskrig som tvingat miljontals människor på flykt. Men tittar man noggrannare så ser man spår av kriget. De växande slumområdena i staden är direkta resultat av kriget. Bondebefolkningen tvingas fly landsbygden när militären bombar byar i jakt på gerillan. De bönder som lyckas ta sig till storstäderna hamnar i slummen.

Laglöshet råder både på landsbygden och i städerna i Colombia; utpressning, övergrepp och mord tillhör vardagen. Den colombianska medelklassen är rädd för kidnappningar och flyr till USA eller EU. Få vågar söka asyl av rädsla att bli nekade och befinner sig i västvärlden illegalt. Medelklasslivet byts ut till ett fattigt liv och en ständig skräck för att bli utkastad.

Eller så är situationen som i gränsstaden Ureña som jag besökt, där 6000 colombianer trängs i ett flyktingläger de aldrig lämnar. Om jag eller min son istället varit colombianer hade världen inte legat framför våra fötter.

Som svensk är det svårt att föreställa sig flyktingars situation, även när de väl lyckats ta sig ifrån misären. Men under mitt arbete med en bok om utvisade amerikankambodjaner har jag kunnat göra det. Jag följer människor som med sina föräldrar flytt Kambojas

diktatur för att ta sig till USA. De har fått asyl i landet och vuxit upp i amerikanska fattigkvarter där de tidigt blivit gängmedlemmar. De använder ett språk känt från hip-hop-kulturen och kallar varandra "homies" och "niggaz".

Föräldrarnas misstag var att inte söka amerikanskt medborgarskap för barnen. Då föräldrarna flytt regeringen i Kamboja ville de inte involvera sig med regeringen i det nya landet. 2001 beslutades att alla kambodjaner i USA som har begått brott ska utvisas. En del av de jag har lärt känna var brottslingar – och ur ett amerikanskt perspektiv kanske utvisning är rätt åt dem – men de är ändå produkter av USA. Många har begått småbrott, som snatterier eller urinera på allmän plats.

I Kamboja har amerikankambodjanerna svårt att få jobb på grund av sina gängtatueringar. Skulle de få något jobb är månadslönen på 40 dollar. Mest saknar de sina familjer, men också USA. "Jag trodde jag var amerikan, de tar ifrån en ens land", sa min vän Hawaii. Ofta talar han om sådant som kan tyckas vara småsaker, men som för honom är en ständig påminnelse om hur samhället ser honom. Han kan inte besöka ett nöjesfält, äta en slice pizza eller en McFlurry på McDonalds utan att bli uttittad. Han blir diskriminerad även i det nya landet. Kambodjanerna ser ner på honom, ser honom som en förlorare: "de tycker att jag kom till himlen och kastades tillbaka till helvetet".

CYRIL HELLMAN

Är journalist och författare och aktuell med boken *Stefan Jarl – en intervju bok* (Kartag)

Kapten Stofil världens främste bakåtsträvare

MORALISKT FÖRFALL

ANSTÄNDIGHET. MORAL. HYFS. Vart har de tagit vägen dessa civilisationens mest grundläggande begrepp? Särskilt ungdomen verkar komplett renons på dylikt. Inte ens min egen brorson kunde härforleden avhålla sig ifrån att utsätta undertecknad för vad som väl på nutidssvenska skulle kallas för "sexuella trakasserier"; i ett obehagligt ögonblick placerade han i min lättgrogg en sk "Ispinuppa". Jag trodde inte mina ögon! Detta attentat hade han dessutom mage att beteckna som ett "skämt"! UPPENBART ÄR ATT DETTA moraliska förfall har sin grund i dagens dekadenta masskultur, filmer med Gloria Swanson och Hedy Lamar visas helt oensurerade, postorderkataloger innehåller fruntimmer i bara underkläder, tvådelade baddräkter nyttjas på allmän plats. Inte undra på att ungdomen får en snedvriden uppfattning om allt som har med människans fortplantning att göra. Avgå Inge & Sten! Med Hopp Om Bättring.

En rysligt rolig reklamfilm med vår ständige hjälte, som, av någon anledning, aldrig blivit belönad med den Oscar han förtjänar för sina - i ordets rätta bemärkelse - oslagbara insatser. Klicka på länken och gör därefter vägen i soffan. <http://www.youtube.com/watch?v=mkxfomjgVQ>

MARTIN KRISTENSON

Helen Kane på video:
Hollywood musical shorts: Radio Rhythms
(Visual entertainment 1998)

Mae Questel på video:
Hollywood musical shorts: Radio Rhythms
(Visual entertainment 1998)
Hollywood musical shorts: Rhapsodies in
Black and Blue (Visual entertainment 1998)

DON'T TAKE MY "BOOP-BOOP-A-DOOP AWAY"

DET FINNS BARA ETT ORIGINAL, HETTE DET I COCA COLA-REKLAMEN FÖRUT, MEN VAD ÄR ORIGINAL OCH VAD ÄR KOPIA I FALLET BETTY BOOP?

Helen Kane kanske är originalet. En något fyllig sångerska med bimboimage som scendebuterade 1920 vid sjutton års ålder, och kom till filmen nio år senare. Redan 1928 hade hon gjort sensation på Broadway med sången "I wanna be loved by you", komplett med boop-boop-a-doop och allt (samma sång som Marilyn Monroe senare gjorde populär). Med sin särpräglade sångstil blev Kane ofta imiterad och parodierad; ett tecken så gott som något på hennes växande popularitet. Vid en tävling för Helen Kane-imitatörer ställde den unga lärarinnan Mae Questel upp och vann. Kane var själv närvarande vid prisutdelningen och skrev sin autograf åt Questel: "To another Helen Kane".

Mae Questel sa upp sig som lärare och slog sig på en karriär som imitator; förutom Helen Kane gjorde hon också Ruth Etting och Maurice Chevalier. Det gjorde hon så bra att Fleischers tecknarstudio, alltid på jakt efter röster åt sina teknade figurer, fick upp ögonen för henne. Hon fick ge röst till den av Helen Kane inspirerade figuren Betty Boop, sedermera också till många andra figurer, bl a Karl-Alfreds Olivia. (Mae Questel var dock inte den första rösten åt Betty. Flera andra hade varit före henne, mest känd av dessa är Annabel "Little Ann" Little).

Helen Kane var inte alltför glad över Bettys - och Maes - popularitet. Den stora stjärnan såg sig plötsligt bli förbigången av en simpel imitator. För att få slut på det hela stämde hon Fleischers Studio på 250 000 dollar. Fleischer förnekade dock att han låtit sig inspireras av Kane, och påvisade dessutom att en tredje sångerska, Baby Esther, sjungit "boop-boop-a-doop" redan före Helen Kane. Fleischer menade att det snarast var Kane som imiterade Esther. Så vem är nu originalet? Esther, Kane, Little eller Questel? Helen Kane förlorade i varje fall rättgången och Mae Questel kunde fortsätta boop-boop-a-dooopa så mycket hon ville.

Helen Kane anade knappast vad ödet hade i beredskap åt henne när hon skrev sin autograf åt den lyckliga vinnaren av denna dåtida "Sikta-mot-stjärnorna"-tävling. I sin sista film, Hollywood on Parade 8 (1933), spelade hon ironiskt nog Betty Boop, men vad hon gjorde fram till sin död 1966 har jag ingen aning om. Hon blev, som Hasse & Tage skulle ha sagt, "förfärligt jättegömd".

Mae Questel fortsatte däremot sin karriär och 1988, när hon hunnit bli 80 år gammal, fick hon chansen att spela Betty Boop igen, i Vem satte dit Roger Rabbit? Sin sista roll hade hon i Woody Allens avsnitt i New York Stories (1989), där hon spelade Woodys olidliga mamma. Där medverkade f ö en annan skådespelerska vars röst blivit nästan lika känd: Julie Kavner, som lånat sin röst åt Marge Simpson. Man får hoppas att hon slipper uppleva några Julie Kavner-imitatörer.

"HÄR ÄR EN GAMMAL KONSTIG WESTERNFILM," sa min gode vän på det stora videobolaget. "Jag skickar den till dig."

Filmen i fråga heter Gone with the West, är i regi av Bernard Girard, och gjordes alldeles i början av 70-talet. På video i Sverige kom den 1985, och på baksidan kan man läsa:

"Aldrig har de vilda slagsmålen, de brutala morderna, saloonernas prostitution och våldtäkterna skildrats så osminkat som i denna annorlunda westernfilm. Inte heller har 'the tin star' - sheriffstjärnan - betytt så lite, som när Kid Dandy drar sina revolverar. Gone with the West går inte att placera i det vanliga westernfacket. Med sin oensurerade realism går den utanpå det mesta som visats från 1800-talets laglösa Amerika."

Jojo. Nu tror man förstås att det rör sig om en rå och skitig western, som det ju var populärt att göra för 25 år sedan, Soldier Blue, The Hunting Party, osv. Därför blev jag förvånad när det istället visade sig vara en parodi på tidens westerns! ...Å andra sidan, det är inte en parodi i stil med Mel Brooks' eller Zucker, Zucker & Abrahams filmer. Filmen är bitvis nästan en straight western.

Det hela börjar med en konstig jazzpop-westernlåt, och vi befinner oss i ett fängelse, där nakna män piskas, och där det går hemskt till. Den oskyldigt dömda James Caan släpps ut ur finkan, och nu ska han ge igen på de som satt dit honom.

I nästa scen, som utspelar sig i en hård stad, ser vi en tuppäckning, fula människor, och en mexikanska, Stephanie Powers, som våldtas. De illasinnade i staden leds av Aldo Ray, som mest går omkring i rökrock och vänslas med fala damer. Sheriffen Kid Dandy, Sammy Davis, Jr., är även han illasinnad, spelar biljard och skjuter folk. I staden finns även Michael Conrad från Spanarna på Hill Street, som är snäll, och Robert Walker, Jr.

Tydligt är Caan sne på alla i hela stan, för han vill utplåna allt och alla. Powers är också förgyrmasad, och bråkar med Caan, men hjälper honom sedan. Folk skjuts, hängs, och knivskärs till höger och vänster, hela tiden till konstig jazzpop, och det hela är väldigt märkligt. Powers försöker rulla ner en stor stenbumling på stan, som ligger i en dal, men misslyckas.

Caan får stryk, och ligger illa till, men han lyckas skjuta Davis, Jr. och de andra bovarna. Som lök på laxen har han placerat ut dynamit över hela stan, och i slutscenen utplånas hela jävla stan!

Powers kastar sig om Caans hals, kysser honom, och säger: "Nu har du dödat alla utom kameramannen." Caan och Powers tittar rakt in i kameran, och Caan skjuter kameramannen! Bilden vinglar till, och dråsar i marken. Slut.

Jaha, och det här var alltså en brutal och osminkad western... Vad som är extra märkligt, är att filmen, som ser ut som en billig B-film, är befolkad av välkända skådespelare. Visserligen hade Aldo Rays stjärna redan då dalat betänkligt. I början av sin karriär kunde han ju beskådas i bl a Rita Hayworth-filmer, men under 70- och 80-talen (han dog för några år sedan) var han fast i usla B-snurrar. Hans konstigaste rollval, vilket förstås gör honom till en stor hjälte, gjorde han 1978 i filmen Sweet Savage - en porrwestern! Tack och lov slipper man se gamle Aldo i aktion i sänghalmen (men i en scen är det bra nära...). Kuriosa: Cameron Mitchell, uncle Buck i High Chapparall, har även han medverkat (i påklätt tillstånd) i en porrfilm, Dixie Ray, som även finns i en porrlös version under titeln It's called murder, baby. Bara så ni vet, uncle Buck-fans.

PIDDE ANDERSSON

iPod!

iPod touch!
Revolutionerande ny iPod med pekskärm. Musik, video, bilder och webbplatser. 8, 16 eller 32 GB. 3,5 tums skärm med widescreen-format.

Från **2.695:-**

www.convince.se

MACSUPPORT

Hårdvaror, mjukvaror, nätverk (även blandade miljöer), utbildning, support och finansiering.

Premium Reseller

Baltzarsgatan 18, Malmö. 040-660 16 40.

Mårtensstorget 6, Lund. 046-150 400.

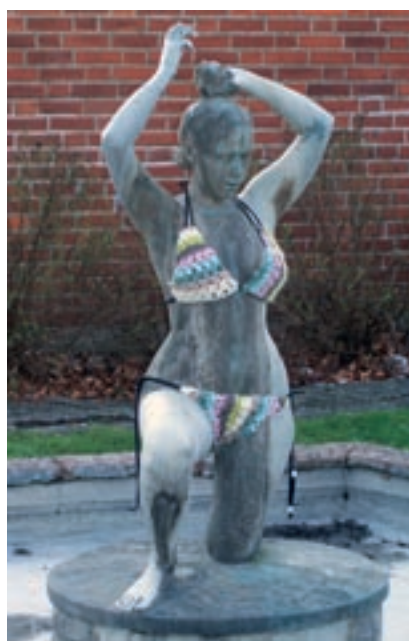

MacSupport

Stackars lilla glädjeflicka!

Så måste någon ömhjärtad medborgare ha tyckt när vintern gjorde ett starkt återtag i slutet av mars. Denne någon hade vänligheten att ikläda fontänflickan "Livsklädjen", i Åhus, i en klädsam stickad bikini så att denne inte skulle förfrysas diverse vitala delar. Sådana initiativ kan bara applåderas!

TORD JOHNSON

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

Lilla Torg
Kristianstad
0771-224488
nordea.se

Ann-Christine Blomgren 044-20 87 07
ann-christine.blomgren@nordea.se

Ljutfadern

SOM PRODUCENT BLIR MAN INTE STÖRRE ÄN VAD DANIEL LANOIS ÄR; ALLA VILL ARBETA MED HONOM, OCH ROLLING STONE BESKREV HONOM SOM 80-TALET'S MEST BETYDELSEFULLA PRODUCENT. EFTER DET ATT HAN OCH BRIAN ENO INFÖR EN HÄPEN MUSIKVÄRLD PRODUCERAT U2:S UNFORGETTABLE FIRE 1984, FÖRÄNDRADE DE ROCKENS TRADITIONELLA LJUDBILD OCH ÖPPNADE UPP HELT NYA MÖJLIGHETER FÖR ROCKEN. FEEDBACKEN PÅ DERAS STILBILDANDE ARBETE LÄT INTE VÄNTA PÅ SIG, ALLA RYCKTE I HONOM OCH HAN HAR DÄREFTER PRODUCERAT BOB DYLAN, U2, PETER GABRIEL, ROBBIE ROBERTSON OCH EMMYLOU HARRIS, FÖR ATT NÄMNA NÅGRA, OCH HAN FÅR STÄNDIGT FÖRFRÅGNINGAR FRÅN MUSIKER SOM VILL ATT HAN SKALL SITTA I PRODUCENTSTOLEN. SAMTIDIGT SOM HAN NU GER UT SITT SJÄTTE SOLOALBUM HERE IS WHAT IS LANSERAR HAN DESSUTOM SITT EGET SKIVBOLAG RED FLOOR RECORDS PÅ NÄTET DÄR MAN KAN KÖPA ALL MUSIK AV LANOIS OCH DÅ OCH DÅ ÄVEN EN DEL HELT FÄRSK MUSIK.

HAN ÄR VÄLDIGT ÖDMJUK i sin framtoning och gör inget större väsen av sig som person men säger sig vilja skapa soulmusik, och med det menar han musik som skrivs – och spelas in – av passion och engagemang. På Here Is What Is, som även dokumenterats på dvd, finns några filosofiska dialoger mellan dig och Brian Eno, och vid ett tillfälle säger Brian: "Things come out of nothing, and the film is interesting for people to see how beautiful things grow out of shit". Kan man säga att filmen är tänkt att ge oss vanliga dödliga som inte är fullt så begåvade hopp och inspiration?

– Nej, han menar nog i första hand att det är nyttigt för folk att få insyn i arbetet med att göra en skiva, där man börjar med en vag idé som vartefter resans gång till sist utvecklas till något vackert. Det är en lång process. Det är aldrig så att det är något "geni" som går omkring och har allting klart för sig när man börjar spela in, det handlar om en musikalisk resa.

HUR TRÄFFADE DU BRIAN ENO?

– Han hade hört en inspelning som jag hade producerat, blev nyfiken och bokade studiotid hos mig. Vi gillade varandra omedelbart och spelade in en hel del ambientmusik i början av 80-talet. Efter det har vi fortsatt att samarbeta och blivit nära vänner.

NÄR BRIAN ENO TOG KONTAKT MED DIG FÖRSTA GÅNGEN, VISSTE DU DÅ VEM HAN VAR?

– Nej, jag hade ingen aning om vem han var. Han skickade några tejp till mig som jag uppfattade som dåligt producerad pianomusik, men när han väl kom till min studio och vi inledde arbetet så lärde jag mig oerhört mycket av hans sätt att arbeta och insåg också att det viktiga är att ge hundra procent av sig själv.

VAD VILLE DU BLI FRÅN FÖRSTA BÖRJAN, MUSIKER ELLER PRODUCENT?

– Jag började ju som musiker och det där med att spela in var något jag lärde mig eftersom jag ville dokumentera det jag spelade, så musiken var definitivt min första stora kärlek.

HUR KOM DU IN PÅ PRODUCENTBANAN?

– Vi hade en gammal bandare hemma som jag och min bror experimenterade med. Allt eftersom som vi blev nyfikna på att lära oss mer så köpte vi på oss studioutrustning, och till sist hade vi en liten inspelningsstudio. Det var verkligen från grunden

och vi tvingades att lära oss alla olika moment av studioarbetet.

KAN MAN SÄGA ATT DU LÄGGER NER DIN SJÄL I ALLT DU ARBETAR MED?

– Ja, det vill jag absolut påstå att jag gör. En av de viktigaste sakerna jag lärt mig av Brian är att vara totalt hängiven i det som man ger sig in i och verkligen se till att få ut maximalt av den musik man arbetar med.

HUR OFTA TRÄFFAR DU FOLK SOM INTE FÖRESLÅR ATT DU SKA PRODUCERA DERAS SKIVOR?

– Hm, jag förstår vad du menar, men jag måste nog ändå säga att det faktiskt händer förhållandevis ofta. Jag har ju en ganska stor vänskapskrets, så allt handlar, som tur är, inte bara om att skriva och producera musik i mitt liv, trots att jag umgås ganska mycket med Brian Eno.

MENAR DU ATT NI TVÅ TRÄFFAS OCH INTE PRATAR MUSIK?

– Ja, jag inser att det låter osannolikt, men det är faktiskt så. Vi diskuterar och filosoferar om allt möjligt och om livet i stort och har väl ungefär hittills kommit fram till att det mesta i livet faktiskt kretsar omkring någon form av konst.

NI ÄR TIGHA, VISSTE DU VEM BRIAN VAR NÄR HAN KONTAKTADE DIG FÖRSTA GÅNGEN?

– Nej det gjorde jag inte. Jag fick en del av hans inspelningar och var inte särskilt imponerad.

HUR VÄLJER DU UT VEM DU SKALL PRODUCERA?

– När jag får en förfrågan så tar jag det alltid under övervägande och ser om artisten har något speciellt och om jag tror att jag kan tillföra någonting.

VAD ANSER DU OM DAGENS TEKNIK DÅ MAN I PRINCIP KAN SPELA IN RUBBET HEMMA PÅ EN LITEN DATOR?

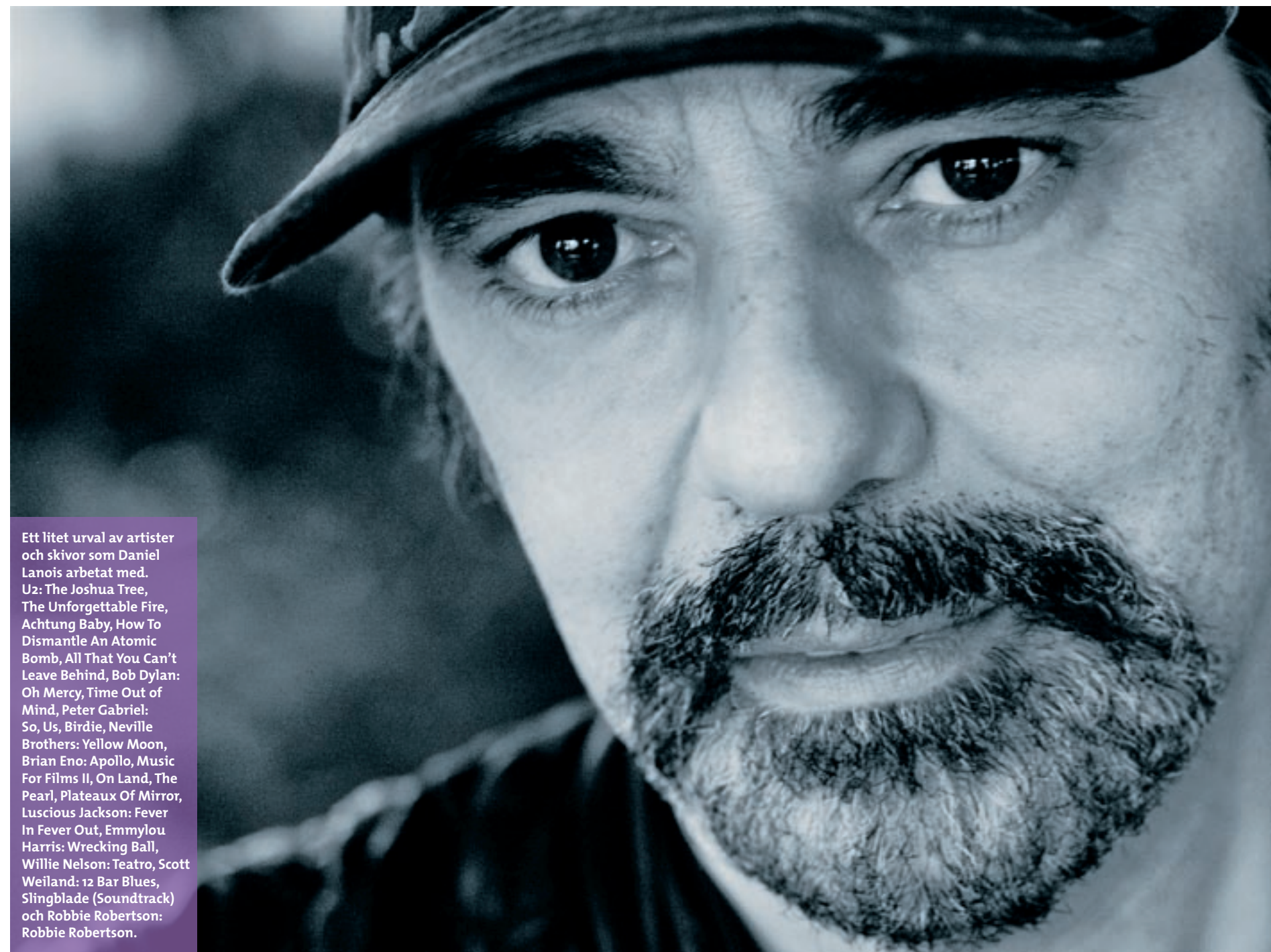
– Både för och emot, skulle man kunna säga. Självr är jag förtjust i riktiga inspelningsstudios med högt i tak av den typen som brukar kallas för BBC-studios. Men Brian gillar det faktum att han kan sitta och komponera och tillverka musik under långtråkiga flygningar, och det händer ganska ofta att han har suttit på planet och filat på några ljud som kommer till användning under pågående inspelning.

NÄR DU HÖR EN LÅT PÅ RADION, LYSSNAR DU DÅ PÅ DEN ELLER DISSEKERAR DU DEN OMEDELBART, EN ARBETSSKADA?

– Nej, jag har ett professionellt förhållningssätt till musik. När jag inte jobbar är det aldrig produktionen som jag tänker på i första hand utan jag lyssnar väl som genomsnittet misstänker jag. Men visst finns det tillfällen då man hajar till när man hör något ovanligt.

Typ?

– Just inom den mexikanska musiken finns det mycket som får mig att klia mig i huvudet, kanske inte produktionsmässigt men definitivt rent musikaliskt.

Ett litet urval av artister och skivor som Daniel Lanois arbetat med. U2: The Joshua Tree, The Unforgettable Fire, Achtung Baby, How To Dismantle An Atomic Bomb, All That You Can't Leave Behind, Bob Dylan: Oh Mercy, Time Out of Mind, Peter Gabriel: So, Us, Birdie, Neville Brothers: Yellow Moon, Brian Eno: Apollo, Music For Films II, On Land, The Pearl, Plateaux Of Mirror, Luscious Jackson: Fever In Fever Out, Emmylou Harris: Wrecking Ball, Willie Nelson: Teatro, Scott Weiland: 12 Bar Blues, Slingblade (Soundtrack) och Robbie Robertson: Robbie Robertson.

SOM PRODUCENT MÅSTE MAN VARA ÖPPEN FÖR ALL MUSIK. NÄR HÖRDE DU SENAST NÅGONTING DU INTE FÖRSTOD ALLS?

– Jag får nog säga att jag försöker att sätta mig in i alla generer, däremot rent musikaliskt stöter jag då och då på vissa saker som jag inte förstår, speciellt i – igen – mexikansk musik. Ganska ofta spelar basisterna på ett vis som jag inte kan greppa och det gör mig oerhört nyfiken. Om jag däremot skulle räkna upp band som jag tycker är dåliga och som jag inte förstår hur de överhuvudtaget kan sälja musik så skulle listan bli väldigt lång.

HAR DU NÅGONSIN FUNDERAT PÅ ATT PRODUCERA HIP HOP?

– Nej, egentligen inte. Men det innebär inte att jag inte gillar genren, för det gör jag, speciellt basen är oftast riktigt bra. Av någon anledning så är jag förtjust i basen, oavsett genre. Hip hop har dessutom en sparsmakad produktion som jag uppskattar väldigt mycket.

NÅGOT SVENSKT BAND SOM DU GILLAR?

– Absolut. Jag tycker det kommer massor av spännande musik från Sverige. Jag träffade några svenska musiker på en fest för ett tag sedan... just nu kommer jag inte på vad de heter och, det var ju som sagt på en fest, haha, men Sverige är definitivt ett land som producerar massor av bra och spännande musik.

HARRY LÅTER SOM DEN VORE SKRIVEN AV DYLAN, JAG TYCKER ATT LÅTEN ÄR EN AV DINA BÄSTA NÅGONSIN!

– Oj, det var verkligen en stor komplimang, tack. Kul att du tycker det, för jag är själv väldigt nöjd med just den texten.

DU HAR PRODUCERAT DYLAN OCH DET HAR JU ÄVEN MARK KNOPFLER GJORT, OCH HAN SA EN GÅNG ATT HAN VAR EN AV FÅ SOM VÅGADE SÄGA TILL DYLAN NÄR NÅGOT HAN SKRIVIT INTE VAR TILLRÄCKLIGT BRA. HUR GICK DU TILLVÄGA MED DYLAN?

– Jag hyser den största respekten för Bob Dylans skapande och hade inga synpunkter på hans musik. Det var fascinerande att bara få tillfälle att sitta vid sidan om honom och se på hur han vävde samman sina texter.

SOM GITARRIST, ÄR DU MERA PETIG MED GITARRLUDET ÄN DE ÖVRIGA INSTRUMENTEN?

– Nej, det vill jag inte påstå. För mig är det alltid helheten, att ljuden förstärker varandra.

HÄROMDAGEN TITTADE JAG PÅ VIDEON TILL INSPELNINGEN AV UNFORGETTABLE FIRE, DÄR BONO SKRIVER HELP, I SITT TEXTBLOCK INFÖR KAMERAN, VAR DET VERKLIGEN SÅ ILLA?

– Haha, nej det var det verkligen inte. Jag tror faktiskt att det hela var ett skämtsamt meddelande till Bonos hustru Ali.

HUR TRÄFFADE DU U2?

– De frågade om jag och Brian ville producera deras kommande album. Jag blev väldigt entusiastisk över frågan, men det blev inte, det var Brian som inte ville producera något band just vid tillfället. Men jag bad Brian att introducera mig för dem och det gjorde han, och därefter övertalade naturligtvis Bono honom.

LIUDBILDEN PÅ UNFORGETTABLE FIRE VAR HELT NY. HUR MYCKET TID SPENDERADE NI PÅ ATT HITTA DEN?

– Ljudbilden på skivan hade Brian och jag jobbat på under flera års tid, så när vi presenterade den för U2 var de, som tur var, redo för att gå vidare till något nytt. Så det var verkligen ödet som förde oss samman.

VAD ÄR DIN STÖRSTA TILLGÅNG SOM PRODUCENT, ANSER DU SJÄLV?

– Naturligtvis är det en kombination av många saker, men, om jag måste välja en sak så får det bli att jag lyckas plocka fram det bästa hos artisterna jag arbetar med. Många tror att man som producent sitter och styr och ställer, och det finns det säkert de som gör. Självr letar jag efter samförstånd och tyst kommunikation fungerar lika bra som att tala. Jag prioriterar alltid känslomässig ärlighet framför teknisk perfektion.

MARTIN HANNETT, SOM PRODUCERADE 11 O'CLOCK TICK TOCK MED U2, GICK JU VID ETT TILLFÄLLE UT MED EN BANDSPELARE OCH MIKROFON FÖR ATT SPELA IN LJUDET AV TYSTNADEN, VAD ÄR DET MEST UDDA LJUD DU SPELAT IN?

– Svårt att plocka fram ett enskilt ljud så där. Jag har små bandspelare med mig i fickorna jämt och ständigt

och spelar in än det ena och än det andra, men jag har inget specifikt exempel på ett udda ljud.

NÄR SKALL DU SAMARBETA MED NEIL YOUNG?

– Vi har det som ett stående skämt, jag brukar alltid, när jag pratar med hans management, påpeka att jag inte fått några låtar från honom – än. Vi får se i framtiden, men ingenting är planerat.

JAG HAR ALDRIG HÖRT NÅGON FRÅGA DIG OM DU ÄR INTRESSERAD AV SPORT, SÅ: ÄR DU DET?

– Alla som kommer ifrån Kanada har väl mer eller mindre provat på att spela ishockey. När jag var liten spelade jag en hel del, men numera är jag inte uppdaterad med spelare och tabeller.

JAG SOM TÄNKTE FRÅGA DIG OM DU HADE FULL KOLL PÅ MATS SUNDIN?

– Nej, tyvärr, måste jag erkänna.

UTÖVER DITT ARBETE MED DIN SOLOPLATTA OCH U2, HAR DU HUNNIT MED NÅGOT ANNAT?

– Jag har precis producerat en lokal kille som heter Rocco DeLuca. En bra artist som har en otroligt vacker falsettröst. Har du inte hört honom så måste du kolla upp honom, det är han värd.

OCH TILL SIST: 10.000 KRONORSFRÅGAN: I DAGARNA BÖRJAR NI SPELA IN U2:S KOMMANDE ALBUM, KAN DU AVSLÖJA NÅGOT OM LÅTARNA?

– Nej, det kan jag naturligtvis inte göra, men så mycket kan jag säga, att vi har mycket material och vi är alla inställda på att försöka leverera ett mästerverk. Vi hade några väldigt givande jam sessions och jag är väldigt uppspelt över vad vi åstadkommit hittills. Jag kan försäkra dig om att det kommer till att bli en "Ground breaking record".

För Daniel Lanois del blir det med andra ord: Enbart en dag på jobbet!

LARS YNGVE

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Lilla Tong
Kristianstad
0771-224488
nordea.se

Britt Persson 044-20 87 17
britt.persson@nordea.se

Vi sätter färg på Österlen!

- Tredje generationens målare
- Utför allt inom måleri - ute som inne
- Sprutlackering av kökstuckor m.m

Keller & Glenn
Måleri AB

Glenn: 0708-611 818 • www.keller-glenn.se

Hvårkänsla?

Precis när man hafver inställt sig å hvårens ankomst hgöra hvintern ännu ett intrång i hvåra livv. Detta skola denne hafva tänkt å lite tidigare, eller? Så dags att komma löfven börjat att hvisa sig å löfvtträden. Ur led äro htiden, som det tidigare sagts. Alltså äro det ännu icke dags att låta hvåren stiga en åt huvudet utan det blifva till att fortsätta sina stråfvanden iklädd hvinterklädsel i syfte att stänga ute kylan och bibehålla hoppet om den stundande hvårens ankomst så småningom.

Auf wienerschnitzell!
Test-Fnisse

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Lilla Torv
Kristianstad
0771-224488
nordea.se

Mats Nilsson 044-20 87 02
mats.y.t.nilsson@nordea.se

Nordea

KONST och dammråttor

VÅREN KOM REDAN I JANUARI, OCH VINTERN DÖK UPP I MARS. FOLK TOG AV VINTERDÄCKEN FÖR TIDIGT OCH VAR TVUNGNA ATT SÄTTA PÅ DEM IGEN, NÄR PÅSKSTORMEN YRDE IN ÖVER LANDET.

Det är ingen ordning längre hör man alla säga.

Har det någonsin varit ordning?

Ja, vi försöker ju att hålla kaoset stängd i hem och i världen. Vi städar och sorterar, släss mot smutsen och dammet. På målarduken blir det för mycket former och färger, ta bort, måla över! När arbetstakten skruvas upp hamnar också post och papper och nytvättade kläder i osorterade buntar på varje ledig yta. Stress skapar oreda. Ibland blir det så stökigt att drömmarna översvämmas om natten. Ojoj. Ostädade tankar i huvudet. Ordningen brer ut sig, vi trängs upp i hönen, försöker blunda eller vifta med armarna, kom inte så nära, snälla. Men det hjälps inte. Bara att ta fram storkvasten. Om man hittar den.

När jag väl börjar dammsuga är det både av tvång – pust och stön, och av välgörande ilska och beslutsamhet. Här är det trots allt jag som bestämmer. Bort alla dammråttor och allt mög!

Förr i tiden, när hemmet var fullt av man och barn i olika åldrar, då var städning ett PROBLEM. Ideligt tjat: Vem städar inte i sitt rum? Vem tar badrummet, vem sorterar tvätt, vem diskar, vem tar ansvar?

Mannen klagade, frun klagade. Mycket gnäll och skuldanslor kring städningen. Men efteråt, när alla satt runt middagsbordet i ett rent hem av överskådlig och reda, då fick lyckokänslorna och värmen komma in igen.

Lördagar var städdag. Hemma i mitt barndomshem var det fredag. Var fjortonde dag kom en rivig tant, fru Enevoldsen, från Helsingör och virvlade runt med skurhink, Ajax och fönsterputs, och husets tre barn stängde ängsligt in sig i barnkammaren rädna att sugas in i det farliga dammsugarsuget. Vi barn hjälpte inte till särskilt mycket. Är det därför jag blev så dålig på städning själv?

Mamma, som var hemmafru, var lite sjuklig ibland och orkade inte själv städa hela huset med två, nej tre våningar och källare och så garaget, det var pappas revir. När städerskan försvunnit, låg doften stark av bonvax, ammoniak och rengöringsmedel i hemmet, dofter av något främmande. Som snart byttes ut mot våra egna igen. Brorsans gräsdoftande gympaskor, pappas svettiga träningsoverall, mammas goda handkräm, syrrans vind och soldoftande hårtofsar, mina pliktdoftande skolböcker.

När jag nu bor ensam med barnen utflygna, är det annorlunda. Inget tjat. Jag putsar på det som är mitt hem, min vilohälsning, min återhämtningsplats. Och platsen för besök av nära och kära. När barnbarnen kommer blir det deras vilda ordning, då ger jag gärna upp kontrollen.

Men tänker jag, det är nog bättre för framtida vuxenliv att barn får hjälpa till och städa redan från början, än att en hemhjälp, en "piga", svart eller vit, kommer och sköter markservicen hemma.

I mina bilder är det så mycket dammsugardamer att man undrar om jag helt har snöat in på städning. Men

det är en rolig och mångbottnad figur, som jag hittade i en gammal Hemmets veckotidning från 50-talet i en annons för Mimosept – dambindor: En tecknad leende dammsugande kvinna iförd höga klackar flankerades av texten Lev som vanligt! Jag inspirerades att använda figuren i nya ironiska sammanhang.

Nu har hon också blivit porslinsfigurin med hjälp av Zol-art i Sandåkra, ett par som är skickliga på att gjuta i keramik. De är skolade på Form-akademien i Lidköping, en rest av Rörstrands, som ju lagt ner porslinsstillverkingen tyvärr. Nu – får jag hänge mig åt lustfylld fri porslinsmålning, medan jag tänker på min kära pianolärarinna, tant Carlsson som var besatt av att måla porslin. Det fanns figurer på varje kvadratcentimeter i hennes terpentindoftande hus. Hon levde tills hon blev hundra. Hundra år av porslinsmålning...

Nu måste jag tala om fisket. Jag fick minsann reaktioner på min förra krönika om fisket i Östersjön i Nya Upplagan.

Yrkesfiskarna har hört av sig på telefon och morrat över mitt ordval och över Isabella Löwins bok Tyst hav. Sen har vi träffats också och börjat samtala. En öppen debatt behövs alltid.

Men vad ska man tro när verklighetsbeskrivningarna är diametralt olika?

Fiskarnas version: I Östersjön är fisket utan problem, "torsken ökar i tillgång". Vi konsumenter behöver inte alls bojkotta den. Lövin förespråkar två års torskfiskestopp i Östersjön.

Fiskarna säger att då är det slut med deras företag.

Myndigheten Fiskeriverket som ska ansvara för helhetsperspektivet säger på hemsidan: "Fisket i beståndet väster om Bornholm har långsamt blivit mindre, sett över en längre tid. Under 90-talet ökade landningarna, men den nivån har inte hållit i sig. Mängden lekmogen fisk ligger under den nivå som krävs för att fortplantningen ska fungera långsiktigt. Tillgången av torskungar når inte heller upp till fullgod nivå. Dessutom bedöms andelen av beståndet som dör på grund av fisket vara för hög för att vara långsiktigt hållbar."

Försiktigt kritisk bedömning av torskläget alltså – men på västra sidan, i Nordsjön och Kattegatt är läget katastrofalt. Hur säger man: Bottentrålning går ut på att dammsuga upp allt i fiskväg?

Ordning och reda i havet. Det behövs ett kulturhus där debatten kan föras vidare. Där kulturarbetare, städerskor och fiskare kan mötas över en cappuccino.

APRIL MÅNADS HOROSKOP

AV O. RAKEL

VATTUMANNEN 20 JAN – 18 FEB.

Det kommer att gå lyckosamt för dig denna månad. En större summa pengar kommer oförutsett att hamna i din ägo helt oförhoppandes. Och som gräddde på moset kommer din stora ungdomskärlek att knacka på din dörr och allvarligt förklara vilket stort misstag det var att lämna dig, och gråtande be om din förlåtelse och din kärlek.

FISKARNA 19 FEB – 20 MARS.

Du har flyt just nu efter en lyckad arbetsinsats och du kan räkna med en befordran. Om inte så åtminstone en rejäl löneökning är att vänta.

VÄDUREN 21 MARS – 19 APRIL.

Dina framtidsutsikter ser just nu lysande ut. Det har m.a.o. aldrig gått bättre ut för dig. Kör hårt. Allt du kommer att företa dig kommer du att lyckas med.

OXEN 20 APRIL – 20 MAJ.

Ditt slit och släp kommer äntligen att ge utdelning under våren. Det kommer att visa sig stort att hårt arbete lönar sig! Du kommer att få belöning från minst sagt oväntade håll dessutom! Lucky You!

TVILLINGARNA 21 MAJ – 20 JUNI.

Din ensamhetskänsla kommer att kännas om bortblåst nu när du har hittat dig själv. Du kommer att vara fullt tillfreds med den tillvaro du har och du kommer att känna dig som en hel människa igen!

KRÄFTAN 21 JUNI – 22 JULI.

Dina investeringar kommer att ge stora utdelningar framöver och du kommer att lugnt och tillbakalutat kunna sitta och skörda frukterna av ditt goda affärssinne. Den där BMW M6:an du sneprat lite på ligger inom räckhåll just nu.

LEJONEN 23 JULI – 22 AUGUSTI.

Du kommer att erkännas som den modeikon du innersta inne är. Alla kommer att vilja vara som du, se ut som du och gå som du. Om du inte passar dig kommer du inte att kunna handla kläder i någon av dina favoritbutiker så länge till för allt kommer att vara slut. Sekretess!

JUNGFRUN 23 AUGUSTI – 22 SEPTEMBER.

Denna månad kommer att innebära stora förändringar i ditt kärleksliv. När du minst anar det står ditt livs kärlek framför dig och bara ber om att du ska älska denne. Kan det bli bättre?

VÅGEN 23 SEPTEMBER – 22 OKTOBER.

Du vågade och du vann! Aldrig förr har det sett bättre ut för dig och du har en ruskig medvind just nu. Det är bara att rida på vågen och se var du hamnar. Den kan bära precis hur långt som helst!

SKORPIONEN 23 OKTOBER – 21 NOVEMBER.

Du har levat i skymundan i en för lång tid. Det är på tiden att du visar upp ditt rätta jag för din omgivning och de kommer att fullkomligt älska dig för den du är!

SKYTTEN 22 NOVEMBER – 21 DECEMBER.

Din omladdning kommer att ge nya lysande resultat och ge ny energi för din fortsatta karriär. Det är bara till att bränna allt krut du har för du kommer att få dubbel utdelning tillbaka!

STENBOCKEN 22 DEC – 19 JAN.

Du strävar på som du alltid gjort i din anspråkslöshet och ödmukhet... Inget gott kommer att hända dig denna månad.

PS. APRIL, APRIL! ALLVARLIGT TALAT, ÄR NI VERKLIGEN SÅ LÄTTLURADE ATT NI VERKLIGEN TROR PÅ DETTA? LOSERS!!! DS.

Skaparkraft!

Vi ger dig energi att skapa något extra. Välj från vår palett, fast pris, spotpris, en mix av dessa eller Elpool. Ring oss så hjälper vi dig att välja.

ÖSTERLENS KRAFT
www.osterlenskraft.se 0414-285 51

Snakes on a plane

FÖRUTOM ATT DAVID COVERDALE BESITTER DEN HÅRDA ROCKENS FRÄMSTA RÖST SÅ HAR HAN EN ENORM UTSTRÅLNING OCH ÄR EN MIKROFONSTATIVSUCKARE AV RANG. WHITESNAKE HAR I PRINCIP VARIT DEN TUNGA BLUESBASERADE HÅRDROCKEN TROGEN GENOM ÅREN SEDAN DERAS SJÄLVBETITLAD DEBUT 1977, ALLTSÅ MITT UNDER TUPPKAMSSPRETANDE PUNKEXPLOSIONEN – OM VI NU BORTSER FRÅN 1987 DÅ COVERDALE BYTTE UT BANDET, TUPERADE HÅRET, SYNTADE UPP LJUDBILDEN EN SMULA, NATURLIGTVIS FÖR ATT PASSA DEN AMERIKANSKA PUBLIKEN – OCH IKLÄDDE SIG GLANSIGA MIDJEKORTA KAVAJER MED TILLHÖRANDE AXELVADDAR. SOM OM INTE DETTA VORE NOG SÅ LÄT HAN DESSUTOM SIN DÅVARANDE Hustru Tawny Kitaen ägna sig åt GYMNASTIK (OCH DET ÄR KANSKE PÅ SIN PLATS ATT PÅPEKA ATT DET INTE HANDLADE OM HUSMODERSGYMNASTIK) PÅ DIVERSE MOTORHUVAR. DET VAR KOMMERSELIETT SEIT MYCKET KLOKT EFTERSOM 1987 UPPHÖJDE COVERDALE OCH BANDET WHITESNAKE TILL DEN MUSIKALISKA ELITSERIEN OCH ÅTTA MILJONER SÅLDES ENBART I USA. TACK VARE SKIVAN VAR WHITESNAKE INTE LÄNGRE ENBART EN ANGELÄGENHET FÖR DET LÅNGHÅRIGA WHIPLASH-FOLKET!

Det är elva år sedan vi fick ett nytt studioalbum från bandet men nu är det dags med Good To Be Bad. Whitesnake är på hugget och Coverdale själv låter giftigare än på många år.

David Coverdale har tryck i rösten och sjunger med pondus och bluesig uttrycksfullhet istället för att – som så många kolleger i samma genre – gallskrika som om de fått en glödgad ståltråd upp i urinröret. 2006 spelade de på Sweden Rock Festival och i år återvänder de alltså med nyskriven musik som definitivt kommer att tilltala alla som någon gång gillat Whitesnake.

MINNS DU SWEDEN ROCK 2006?

– Absolut, det var förmodligen den bästa spelningen vi gjort i Sverige, någonsin. Det var bra publik, otrolig stämning och dessutom fullmåne, smacka om en snygg inramning av In the still of the night! Jag hade gärna spelat på fler ställen i Sverige till sommaren, men vi har ett kontrakt, you know... Men det är alltid kul att spela i Sverige och besöka er vikingar.

KAN MAN SÄGA ATT DU YLADE LIKT EN VARG SOM SÖKTE SIN FLOCK UNDER FULLMÅNEN!

– Haha, ja, så kan man ju också uttrycka det. Det var verkligen en speciell kväll det där.

TURERNA HAR VARIT MÅNGA OCH WHITESNAKE HAR DÅ OCH DÅ LEGAT PÅ IS, VARFÖR?

– Jag har blivit så oerhört besviken på musikbranschen. På EMI, där vi tidigare låg, var omsättningen på personal så stor att det aldrig var samma människor som startade produktionen och som avslutade den. Det blev otroligt trötsamt att lägga tid och kraft på att förklara för nya personer om den pågående inspelningen och försöka att övertyga dem om att de skulle satsa pengar på inspelningarna. Jag var på väg att lägga av med musik. Men så träffade jag människor på SPV som är passionerade och genuint intresserade av musik, och då tändes gnistan till att skriva musik och ge ut skivor på nytt igen.

TROTS ATT DU ÄR EN AV DE STÖRSTA STJÄRNORNA I MUSIKBRANSCHEN FÖREKOMMER DU FÖREDÖMLIGT SÄLLAN PÅ BILDER I SKVALLERPRESSEN. HUR UNDVIKER DU PAPAZZIS?

– Här där jag bor (Lake Tahoe i Kalifornien) har vi betydligt fler björnar runt tomten än paparzzis (skratt) och dessutom är det så att jag för tillfället har tre meter höga drivor på tomten så det är ingen större risk att någon vill ligga och häcka i drivorna. Men jag kan helt årligt säga att jag inte har några större problem med dem. När jag är ute på turné är det helt okej, då ingår det i jobbet och när jag inte jobbar då lever jag helt enkelt mitt privatliv i lugn och ro. Jag tycker dock att det är tragiskt att så många yngre kändisar släpper in paparzzis i sina liv. Man kan välja att leva hyfsat privat om man verkligen vill. Men björnarna däremot, de

börjar bli så närgångna att några av dem till och med badat i min swimmingpool, det är lite obehagligt. De söker sig till människor och hus eftersom de hoppas hitta mat av något slag – för inte tror jag att deras närgångenheter beror på att de gillar hårdrock!

SUCK... SNÖDRIVOR... MAN BLIR ONEKLIGEN AVUNDSJUK. HÄR HAR VI KNAFFT FÅTT EN ENDASTE SNÖFLINGA.

– Du skämtar?

NEJ.

– För ett par dagar sedan såg jag en dokumentär om ett ishotell i Sverige, det var ju hur mycket snö som helst!

JAG, DET STÄMMER, I JUKKASJÄRVI, MEN DET LIGGER I NORRA DELEN AV LANDET OCH JAG BOR I DEN SÖDRA.

– Aha!

– En av låtarna på nya albumet Can You Hear The Wind Blow handlar om förändringar, och att vi får vara beredda på att de kommer oavsett om det handlar om ekonomi, politik eller klimatet. Kanske är det så att vi verkligen står inför stora klimatförändringar och blir tvungna att anpassa oss efter dessa. Hur är det föresten med mökret hos er?

JO, NU VINTERTID ÄR DET ONEKLIGEN GANSKA MÖRKT PÅ VINTERN HÄR OCH RÅKALLT.

– Du får dricka något varmt och hålla dig inomhus.

JO VISSIT, MEN MAN KAN JU INTE BARA SITTA INNE OCH DRICKA VARM GLÖGG HELA DAGEN.

– Glugg? Vad är det?

DET ÄR EN VARM DRICK SOM MAN HAR NÖTTER OCH RUSSIN I OCH BARA DRICKER PÅ VINTERN.

– Det har jag aldrig hört talas om, men det låter väldigt intressant. Det skall jag prova när jag kommer till Sverige i sommar.

SOM SAGT, MAN DRICKER DET BARA PÅ VINTERN VID JULETID.

– Hos mig är det jul året om, haha... Ni har onekligen intressanta drycker i Sverige. Jag minns en turné i Sverige då jag hade vansinnigt ont i min hals och var rädd för att jag skulle tvingas ställa in konserten. Jag kände ju ABBA så de kom ner med sin doktor som lite snabbt undersökte min hals och därefter ordinerade mig att dricka en snaps Akvavit. Så det gjorde jag – flera stycken, till och med. Halsen fungerade bättre än någonsin (skratt).

NYA ALBUMET ÄR EN TILLBAKAGÅNG TILL DEN MER BLUESANSTRUKNA HÅRDROCKEN SOM WHITESNAKE BÖRJADE MED.

– Ja, det kan man säga. Jag är själv oerhört nöjd med skivan och aldrig tidigare har ett album fått en sådan respons från folk som förhandslyssnat på den.

HUR MÅNGA LÅTAR SPELADES IN TILL PLATTAN?

– Bara de elva som är med.

DU HAR SKRIVIT ALLT MATERIAL TILLSAMMANS MED DOUG ALDRICH.

– Vi har jobbat tätt tillsammans under hela låtskrivarperioden. Doug är en väldigt enkel och oerhört inspirerande person att arbeta med. Han är en grym gitarrist och avfyrrar det ena läckra gitarriffet efter det andra.

DU HAR ALLTID OMGETT DIG MED BRA MUSIKER.

– Jag har haft förmånen att få jobba med otroligt duktiga musiker genom hela min karriär, och även om Whitesnake legat nere ett tag så har kassetterna från musiker som vill jobba med mig ständigt strömmat in.

MAN FÅR VERKLIGEN INTRYCKET AV ATT NI HADE ROLIGT NÄR NI SPELADE IN GOOD TO BE BAD!

– Jag kan berätta att det är den enda Whitesnake-plattan som spelats in hemma hos mig. Med undantag för trummorna, som vi spelade in i en traditionell studio, satte vi rubbet hemma. Chris Frazier har ett enormt tillslag och arbetar sannerligen hårt bakom kaggarna, vilket också hörs på plattan. Whitesnakes musik har alltid varit jobbig för trumslagare; jag kan berätta för dig Lars att jag minns att Cozy Powell – Gud bevara hans själ – sa att det inte skulle vara några större problem att vara trummis i Whitesnake, men du skall veta att han var rejält trött efter en session med bandet. Vår musik har alltid varit väldigt fysisk. Och oavsett vilka musiker som för tillfället spelat i bandet så har det alltid låtit Whitesnake om soundet.

DU HAR EN AV DE BÄSTA RÖSTERNA I BRANSCHEN OCH ÄR EN AV VÄLDIGT FÅ SOM KAN GÅ FRÅN EN VISKNING TILL ETT VRÅL I SAMMA LÅT UTAN ATT DET LÅTER KRYSSTAT ELLER TILLGJORT.

– Jag har haft turen att få behålla och utveckla min röst och mitt röstregister under alla år.

PÅ NYA ALBUMET SJUNGER DU I NYA TONARTER!

– Tidigare har det oftast handlat om E, G och A. Vad som hände var att vi plötsligt började med B, C och en del

andra tonarter. Jag är själv väldigt glad för att vi gick ifrån våra vanliga tonartslägen och jag är mycket nöjd över att det blev så pass bra som det blev.

HAR DU ALDRIG FUNDERAT PÅ ATT GÖRA EN DUETT MED EN KVINNLIG SÅNGERSKA?

– Lustigt att du frågar det. För två veckor sedan fick jag ett samtal från Sarah Brightmans management, de ville att jag skulle göra en duett tillsammans med henne. Jag bara kände: "What? Jag och Sarah Brightman? Varför då?" Så slog det mig: Plant & Kraus. De ville göra någonting liknande i ett försök att upprepa deras framgångsrika koncept. Jag avböjde naturligtvis. Bryan Adams och Tina Turner gjorde, tycker jag, en lyckad duett tillsammans och det var faktiskt på gång att jag skulle göra en tillsammans med Bonnie Raitt, men någonting kom emellan, jag minns inte vad, men därefter föll det i glömska.

VARFÖR GÖR DU ALDRIG ETT BLUESALBUM?

– Åh, inte du också! Gary Moore har varit på mig vid ett flertal tillfällen och försökt att övertala mig till detta, men... Jag skiljer inte direkt på olika genrer. Oavsett om det är soul, blues eller rock så handlar det om att uttrycka och förmedla känslor, och jag lägger ner allt jag har i varje inspelning. Det är som om jag har ett emotionellt kontrakt med dem som går på mina konserter och köper mina skivor, de skall veta att jag ger allt vad jag kan.

VARFÖR INTE TA EN AV DINA LÅTAR OCH GÖRA EN REMIX FÖR DANSGOLVET?

– Nej. När väl albumet är färdigt så har vi jobbat stenhårt med sound och musik, och att därefter lämna över allt detta till någon som skulle göra om alltihop igen skulle kännas helt fel.

I ÅR SLÄPPER NI ALBUM NUMMER TIO, HUR GÅR TANKARNA?

– Ja du, jag vet inte. Detta kan mycket väl vara vårt sista album med Whitesnake. Jag är 56 år och blir inte yngre.

Det är en sådan stor process att göra ett nytt album och efterföljande turné att det kanske blir sista vändan med hela denna enorma apparat som det innebär att turnera med ett band, och efter det... Under årens lopp har jag fått många förfrågningar om att framträda på mindre ställen på samma vis som jag och Adrian gjorde med albumet Starkers in Tokyo. Jag är faktiskt ganska sugen på att framträda under mer lugna former så chansen är hyfsat stor att jag kommer att ägna mig en del åt den typen av framträdanden i framtiden.

SER DU FRAM EMOT ATT I LUGN OCH RO BLI GAMMAL OCH GALEN?

– Hahaha, det är ingenting jag kan se fram emot, jag är redan där.

LARS YNGVE

Whitesnake turnerar 2008 tillsammans med Def Leppard under parollen: *Let's get rocked In the still of the night!* Om jag skall till Sweden Rock i sommar? Badar björnarna i Coverdales pool, eller?

Hallbergs Handbok

Jag talar kroppsspråket med brytning

(Författaren analyserar sig själv och övriga universum)

KÄRA LÄSARE,

Idag tänkte jag vi skulle tala om de signaler som vi sänder utan ord till varandra. Vi brukar litet skämtsamt kalla detta för kroppsspråket.

En del av dessa signaler är förstås medvetna (bilförarens långfinger, morgonleendet mot chefen), andra är omedvetna (vi lägger armarna i kors därför att den vi talar med gör det, om jag är man så döjer jag näsan när jag talar med hovmästarn).

Är då kroppsspråket svårare att lära sig än att lära sig tala? Eeeh, får jag vänta med svaret på den frågan? Tack! Jag återkommer nämligen till just detta längst ned på sidan.

ÖGONEN

Ögonen har alltid varit och kommer alltid att vara den viktigaste förmedlaren av ordlösa signaler. Hur jag vet det? Jag vet det. Det är en känsla, och behövs därför inte bevisas.

Själv har jag svårt att ihärdigt och envist möta någon annans blick längre än två sekunder i taget. Är motparten en kvinna riskerar jag att bli förälskad, är motparten en man riskerar jag att bli avslöjad i något avseende.

Därför vandrar ofta mina blickar runt i rummet och fäster sig vid olika inredningsdetaljer, när jag samtalar med folk. Är jag då representativ för den svenska människan år 2008?

För den svenska mannen: Ja.

För den svenska kvinnan: Nej.

MIN FORSKNING har visat, att det härvidlag råder en stor skillnad mellan

könen. Kvinnor ser varandra i ögonen utan fruktan hur länge som helst.

MUN

Varför ler nyhetsprogramledare när det är dags för Vädet?

Jo, i jämförelse med de kriser och katastrofer som vi just har genomlidit, ter sig Vädet som någonting knipslugt och spjuveraktigt. Åtminstone var det så före Al Gore.

Varför ler folk på sina passbilder?

Jo, de försöker demonstrera, att de är turister och inte terrorister. De senare ler nämligen aldrig på passfoto.

KRAM varandra om halsen. Du bör dock ej dagligen omfamna din chef – endast om ni råkas på en bakgata i Buenos Aires är en sådan kram legitim.

I underhållningsprogram i TV (varför har folk börjat säga tee-vå?) kramas alla gäster med programledaren, både när de gör entré och när de gör sorti.

På senare tid har folk börjat kramas i en allt högre omfattning. Även flyktiga bekanta faller.

Varför? Jo, de har inte setts sen de möttes i sminkrummet för 16 minuter sen.

Den här snabba genomgången kan kanske antyda vilka djup min forskning befinner sig på.

Min slutsats är att konsten att tala människospråket är en räkmacka jämfört med att behärska kroppsspråket.

Du är medelålders innan du helt och fullt behärskar kroppens grammatik. Lycka till!

Illegal fildelning - flugan som blev till en getingsvärm

I SVERIGE FINNS EN BY SOM DU INTE HITTAR PÅ KARTAN. INGA VÄGSKYLTA LEDER DIG DIT OCH INTE ENS PÅ HITTA.SE KAN DU FINNA DESS GEOGRAFISKA PLACERING. MEN JAG VET ATT DEN FINNS. FÖR JAG BOR DÄR.

I många långa år har vi som befolkar byn levt i harmoni. Låtskrivare, producenter, artister och musiker har hämtat vatten ur samma brunn och bjudit varandra på kafferep i lummiga trädgårdar. Vi som bor i byn är integritetsstarka. Våra värderingar kring trovärdighet stod länge inskrivna i lagboken.

Men för ett par år sedan kom en besökare till byn. Med sig i en glasburk hade han en fluga. Byns befolkning sprang för att titta på den lilla varelsen där den surrade bakom glaset.

- Inte ska den sitta där alldeles ensam, utbrast en av åskådarna:
- Släpp den fri och låt den flyga.

Besökaren följde hennes råd och öppnade locket till glasburken. Några av oss blev rädda, men då skrattrade de äldre invånarna gott:

- Det är ju bara en fluga!

Tiden gick. Flugan stannade hos oss och sågs ofta äta de smulor som blev över från våra kafferep. Vi gillade den glatt och den växte och växte tills den en dag förvandlades till en geting. Getingen förökade sig och blev till tusentals elaka getingar som stack oss i ögonen.

Vi försökte ta skydd bakom stängda dörrar. Men getingarna tog sig in överallt. Vår regering, Skivbolaget AB, kallade till krismöte. Resultatet blev att samtliga invånare fick varsin flygmälla att vifta med. Vi viftade och viftade tills vi fick träningsvärk och då viftade vi ännu mer. Men getingarna försvann inte.

Tillvaron blev outhärdlig. Folk började flytta ifrån byn. Ibland fick vi brev från utvandrarerna där de berättade om sina nya liv som taxichaufförer och ICA-kassörskor. De ville ingenting annat än att återvända men inte förrän getingarna försvunnit.

Så anlände en dag en man med horn i pannan. Han ställde sig på en låda mitt på torget och ropade:

- Köp vaccin mot getingarna! Det kostar endast er integritet! På köpet får ni en mobiltelefon!

Kön ringlade lång till mannen med horn i pannan. De värderingar vi levt efter så länge var som bortblåsta. Vid sidan av kön stod en liten grupp med plakat och megafoner. Förtvivlat skrek de:

- Vågra sälja er trovärdighet!

Men mannen med horn i pannan höll sitt löfte. De invånare som skrev under hans kontrakt kunde hålla kafferep i sina trädgårdar, mitt bland getingarna, utan att bli stukna. Och livet i byn började långsamt återgå till det normala.

Illegal fildelning finns mitt ibland oss. Det är ingen fluga, utan en getingsvärm. Och det enda sättet att leva med den är att söka nya lösningar. Vaccinet kallas för reklambranschens. Det är ingen rolig lösning men den fungerar. 90-talet är borta och begreppet "sell-out" måste begravas om vi ska ha någon som helst chans att överleva. För pengar finns. Vi kan försörja oss på vår musik. Men då måste vi våga tumma på vår integritet.

EDITH BACKLUND

NOAM CHOMSKY OM KRIGET ÄR DET TYST I PRESIDENTVALET

Irakfrågan är fortfarande mycket angelägen för den amerikanska befolkningen, men det har ingen betydelse i en modern demokrati.

Det var inte längesedan som man tog för givet att Irakkriget skulle vara den viktigaste frågan i presidentvalskampanjen, precis som under mellanårsvalet 2006. Nu har det ämnat mer eller mindre försvunnit från dagordningen, och många står frågande inför detta. Det borde de inte göra.

Tidningen Wall Street Journal kom ganska nära sanningen i en förstasidesartikel på Supertisdagen (dagen då så många primärval hölls): "Konkreta frågor träder tillbaka i årets val; väljarna mer intresserade av personerna än sakfrågorna". Rätteligen borde det stå att de konkreta frågorna träder tillbaka eftersom presidentkandidaterna, partifunktionärerna och deras PR-byråer är mer intresserade av just kandidaterna – som vanligt. Det är smart av dem eftersom sakfrågorna kan vara riskabla. Och det är ju helt irrelevant vad folket tycker.

De progressiva demokraterna har en berömd teori om hur det fungerar i den politiska världen. Den "okunniga, nyfikna och ovidkommande befolkningen" bör vara "åskådare" till det som händer, inte deltagare, som Walter Lippman" skriver.

De som deltar i kampanjen måste vara medvetna om att både det republikanska och demokratiska partiet står långt till höger om vad folk i allmänhet anser i en mängd frågor, och att den allmänna uppfattningen är ganska likartad genom åren. Detta visades i den betydelsefulla studien "The Foreign Policy Disconnect" av Benjamin Page och Marshall Bouton. Därför är det viktigt att människors uppmärksamhet riktas någon annanstans.

Verkligheten – är ett område som tillhör en upplyst ledarskapselit. Detta är en utbredd uppfattning som märks mer i praktiken än i ordalydelser, även om det finns de som uttalar den också: President Woodrow Wilson (1913–21) ansåg till exempel att det måste finnas en manlig elit med "upphöjda ideal" som har förmågan att bevara "stabilitet och rättfärdighet". Det är i princip samma synsätt som "the Founding Fathers", de som skrev USA:s konstitution, hade på sin tid. På senare år består denna grupp män av den "teknokratiska eliten" och intellektuella experter från Camelot-projektet, nykonservativa Strauss-anhängare som Bush II omger sig med, eller andra konstellationer.

Orsakerna till att Irak försvunnit från radarskärmen borde inte vara svåra att förstå för den elit som har de upphöjda idealen och vars uppgift det är att styra samhället och världen. De förklarades övertygande av den berömda historikern Arthur M. Schlesinger när han beskrev "duvornas" inställning för fyrtio år sedan när USA:s invasion av Sydvietnam var inne på sitt fjärde år och regeringen stod beredd att skicka ytterligare 100.000 soldater till krigsskådeplatsen där 175.000 soldater redan höll på att slita Sydvietnam i småbitar.

Vid det laget hade president Kennedys invasion stött på svårigheter som medfört stora kostnader för USA. Därav kom det sig att Schlesinger och andra liberaler runt Kennedy motvilligt började byta sida från "hökar" till "duvor".

Schlesinger skrev 1966 att naturligtvis "hoppas och ber vi alla" att hökarna har rätt i sin förmodan att denna truppökning ska förmå att "undertrycka motståndet", och om det lyckas "kan vi alla prisa den klokhet och det statsmannaskap som den amerikanska regeringen visar prov på". Den vinner en seger och lämnar efter sig "det tragiska landet, urbläst och totalförstört av bomber, bränt av napalm, förvandlat till ödemark på grund av kemisk avlövnin, ett land i spillror och ruiner" där "infrastrukturen inom politiken och samhällsbygget pulveriserats". Men det kommer nog inte att fungera att trappa upp konflikten, och dessutom blir det för dyrt för oss. Kanske ska vi tänka ut en ny plan.

När USA:s kostnader började stiga brant visade det sig snart att alla alltid hade varit starka motståndare till kriget (men varit väldigt tysta om det).

Elitresonemanget och attityderna från den tiden har inte förändrats mycket när man hör dagens kommentarer till USA:s invasion av Irak. För trots att kritiken mot Irakkriget är mycket större och mera spridd än vad som var fallet under Vietnamkriget, på alla jämförbara nivåer, så är ändå de principer som Schlesinger uttalade fortfarande de rådande i media och i de politiska kommentarerna.

Det är intressant att notera att Schlesinger själv hade en helt annan åsikt när Irak invaderades. Han var praktiskt taget ensam i sin krets. När bomberna började falla över Bagdad skrev han att Bush politik är "oroväckande lik den politik som kejsardömet Japan utövade vid Pearl Harbor på en dag som en tidigare amerikansk president sade skulle bli en skändlighetens dag för all framtid. Franklin D. Roosevelt hade rätt, men idag är det vi amerikaner som står för skändligheterna".

Att Irak är "ett land i spillror och ruiner" är det ingen tvekan om. Nyligen ökade det brittiska opinionsundersökningsföretaget Oxford Research Business sin uppskattning av antalet döda till följd av Irakkriget till 1,03 miljoner – och då har man inte räknat med Karbala och Anbar, två av de värst drabbade provinserna. Oavsett om den siffran stämmer eller om den är väldigt överdriven, vilket vissa hävdar, så är det helt klart att dödstalet är fruktansvärt högt. Flera miljoner människor

har fått bryta upp från sina hem och begett sig någon annanstans inom landet. Det är tack vare att Jordanien och Syrien varit så generösa som de miljontals flyktingarna från Irak, som kommer från de flesta yrkesgrupper, inte bara har utplånats.

Men den välviljan håller på att avta, bland annat därför att Jordanien och Syrien inte får något stöd från dem i Washington och London som begär brotten; tanken att de helt och fullt skulle erkänna alla dessa offer är för otrolig för att ens överväga.

Den sekteristiska krigföringen har ödelagt Irak. Bagdad och andra områden har utsatts för brutal etnisk rensning och hamnat i händerna på krigsherrar och milis. Detta är den främsta motrevoaltsstrategin, utvecklad av general Petraeus. Han vann sin ryktbarhet genom att pacificera Mosul. Mosul är nu skådeplats för det mest extrema våldet.

En av de mesthängivna och kunniga journalisterna som har satt sig in i den chockartade tragedin är Nir Rosen. Han skrev nyligen en artikel, "Iraks död", i tidskriften "Current History".

"Irak har dödats, och kommer inte att uppstå igen", skriver Rosen. "Den amerikanska ockupationen har varit mer förödande än mongolernas härjningar, som plundrade Bagdad på 1200-talet" – en åsikt som många irakier delar. "Bara en dåre kan tala om 'lösningar' nu. Det finns ingen lösning. Det enda man kan hoppas på är att skadorna begränsas."

Ja, situationen i Irak är katastrofal men den har inte mer än en marginell plats i presidentvalskampanjen. Det är självklart, när man besinnar "hökarnas" och "duvornas" respektive ståndpunkter. De liberala duvorna håller fast vid sina traditionella resonemang och synsätt. De hoppas att hökarna ska få rätt och att USA segrar i landet som ligger i "spillror och ruiner". De hoppas på att "stabilitet" ska införas, vilket är ett kodord för att Irak underkastar sig den amerikanska regeringens vilja. Hökarna uppmantras och duvorna tystas av de rapporter som följt på truppökningarna om minskat antal döda.

I december släppte Pentagon "goda nyheter" från Irak, en studie av fokusgrupper från hela landet som visade att irakierna har "gemensamma värderingar", vilket betyder att en återförening skulle vara möjlig. Det är tvärtemot vad de som kritiserar invasionen anser. Det finns två gemensamma värderingar. För det första anser man att USA:s invasion är orsaken till att det sekteristiska våldet har slitit sönder Irak. För det andra att ockupanterna bör dra sig tillbaka och lämna Irak åt irakierna.

Några veckor efter Pentagons rapport skrev Michael R. Gordon, New York Times expert på militära frågor i Irak, en sansad och innehållsrik artikel om vilka olika åsikter i Irakfrågan som presidentkandidaterna möter. Här saknas en röst i debatten: irakiernas. Man har inte avvisat deras åsikter – de har inte ens ansetts värda att nämnas. Och det verkar inte som om någon tycker att det är konstigt. Det är ju logiskt när man betänker att det nästan alltid finns en tyst överenskommelse när man diskuterar internationella angelägenheter: Vi äger världen, vad spelar det för roll vad andra tycker? De är "o-människor", för att låna ett uttryck som den brittiske historikern Mark Curtis använder i sitt verk om vilka förbrytelser Storbritannien begått som stormakt.

Och som vanligt är amerikanerna o-människor, precis som irakierna. Deras åsikter behöver man inte heller ta ställning till.

NOAM CHOMSKY ÄR PROFESSOR EMERITUS I LINGVISTIK OCH FILOSOFI VID MASSACHUSETTS INSTITUTE OF TECHNOLOGY I CAMBRIDGE, MASS. © 2008 NOAM CHOMSKY (DISTRIBUERAD AV THE NEW YORK TIMES SYNDICATE ÖVERSÄTTNING LOTTA ASKANER BERGSTRÖM)

"Amerikansk journalist och politisk filosof som skrev boken Public Opinion 1922. De där presenterade idéerna om massmediernas centrala roll för förbindelsen mellan "världen utanför och bilderna inne i våra huvuden" har haft stort inflytande på modern masskommunikationsforskning.

I studion med In Flames

HYSCH HYSCHET KRING NYA IN FLAMES PLATTAN ÄR STORT. MEST FÖR ATT DEN INTE SKA LÄCKA UT PÅ NÄTET INNAN PLATTAN SLÄPPS OFFICIELLT. ATT DEN KOMMER ATT FINNAS PÅ NÄTET ÄR INGEN HÖGODDSARE DET ÄR BARA FRÅGAN OM NÄR.

– Personligen bryr jag mig inte så mycket om våra plattor finns på nätet när det väl är släppta men det förtar ganska mycket av överraskningen med en ny platta om den läcker ut långt innan den släppts till allmänheten, menar Björn Gelotte bandets skägga gitarrist.

Med ett garv lägger han i CD:n med nya plattan "A sense of purpose" och säger:

– Den här har skivbolaget betalat dyrt för så det är bäst att den inte läcker ut på nätet innan vi släppt den.

Vi sitter i In Flames alldeles egna studio och nya IF Studio men jag har tidigare varit där när Fredrik Norström styrde stället och hans legendariska Studio Fredman låg på samma adress. Här har In Flames skapat sig ett eget högkvarter med studio, repmöjligheter och allt som ett band av världsklass kan behöva.

Bandets älderman som de andra skämtsamt kallar honom och andra gitarrist Jesper Strömblad har kokat kaffe och nu trycker Björn på play.

Ut ur högtalarna strömmar ett mer avskalat In Flames. Ljudet är hårt och rakt i ansiktet och inte mycket lämnas åt slumpan.

Nya "A sense of purpose" är mera av ett teamwork än tidigare då framförallt Jesper skrev det mesta av låtarna. Denna gång har det vridits, vänts och töjts på låtarna tills man hittat låtens slutgiltiga form. Ett soloparti kunde helt plötsligt bli en refräng och en refräng kunde testas som vers. Kort sagt, inga vägar lämnades oprövade.

Att ha en egen studio i sin hemstad har inte heller varit någon nackdel utan skänkt både arbetsro och gjort processen mera kostnadseffektiv. Via bandets egna Myspace-sida har man även kunnat följa inspelningsarbetet och det har drygt en halv miljon hårdrockintresserade pojkar och flickor gjort.

Sedan förlorar vi oss i en massa turnéskräror och annat som känns angeläget när några hårdrockare träffas och pratar. Mest bisarr är kanske historien om när Björn klistrade fast kontaktlinser på fingertopparna när de var i Japan och spelade. Björn har nickelallergi som gör att fingertopparna blir till köttiga sår och få dit kontaktlinser skulle fungera som en extrafingertopp. Numera spelar han dock med strängar som är nickelfria.

– Jo, det fungerar bättre än med kontaktlinser på fingrarna, skrattar den talföre och trevlige gitarristen och så avslutas vår sejour i IF Studios med att vi tar i hand och säger hej då men vi lär få flera tillfällen att hälsa på hos In Flames. Var så säkra.

JERRY PRÜTZ

ATT CHRISTER SJÖGREN GILLAR HÅRDROCK VAR VERKLIGEN EN HÖGODDSARE, PÅ NÅGOT ANNAT SÄTT KAN MAN VÄL INTE TOLKA DET FAKTUM ATT HAN GETT UT EN LÅT SOM HETER I LOVE EUROPE, ELLER? DÄREMOT ÄR DET VÄL INTE ALLEDES OVÄNTAT ATT JOEY TEMPEST GILLAR DEEP PURPLE. HÄR LISTAR JOEY SJÄLV SINA FEM FAVORITER MED DE DJUPT LILA GUBBARNÄ:

DET FINNS SÅ MÅNGA BRA LÅTAR MEN DESSA FLÖG IN I HUVUDET PÅ MIG DIREKT.

Med respekt för Gillan har jag bara tänkt på plattor där han varit med. Killarna i bandet Europe har nog alla lite olika favoriter. Men dessa 5 låtar gjorde något speciellt för mig.

Demon's eye, Sången låter otroligt häftig. En riktig rock röst.

Perfect strangers och *Knocking at your backdoor*. denna platta kom ut 1984 tror jag. Vi hade precis börjat turnera. Vi spelade dessa 2 låtar hela tiden i turnebussen.

När vi växte upp i Upplands väsbå så var Live in Japan en av våra absoluta favoritplattor.

Vi brukade träffas och ta några bira och digga denna platta. Framför allt Ian Paice trummor. Finns inte många som kan lira på detta sätt. Sången och skriken i *Child in Time* gav en rysningar.. Gitarr och sång duellen mella Blackmore och Gillan i *Lacy* Var något vi aldrig hört förut.. Helt makalöst.

JOEY TEMPEST

7 364 ÅRS GARANTI PÅ ALLA VÅRA PRODUKTER!

(Förbehåll för framtida istider, vulkanutbrott och andra klimatförändringar.)

GJUTGRUS
MURGRUS
PUTSGRUS
FYLLNADSGRUS
DRÄNERINGSGRUS
RÖRGRUS
KABELSAND
FILTERGRUS
RIDBANEGRUS
SANDLÅDEGRUS
DRESSINGSAND
STORSTEN
TRÄDGÅRDSSTEN
KULLERSTEN
NATURSINGEL
MATJORD
STENMJÖL
MAKADAM
SINGEL RÖD, VIT
M.M.

SOFIELUST
NATURGRUS & STEN

Våra öppettider är **6.30 - 15.30**
0414-2321 77, 070 - 669 50 35

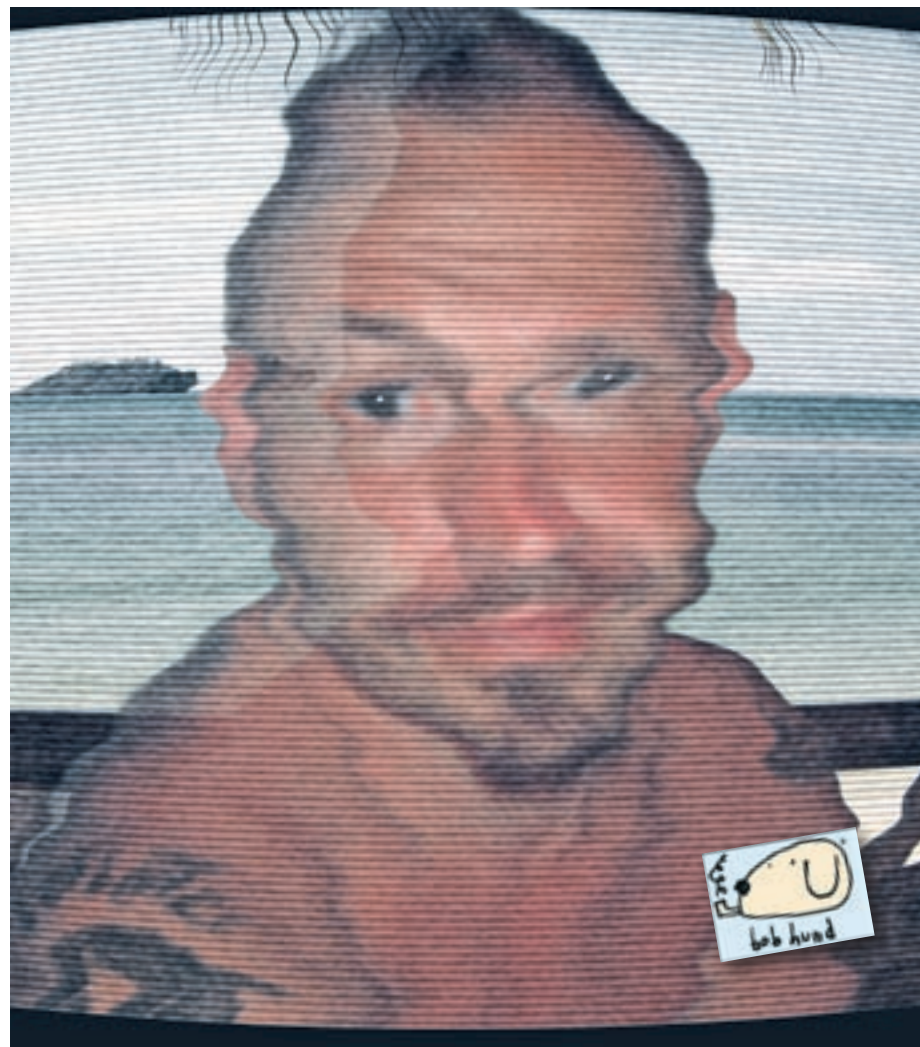
Strax utanför Östra Vemmerlövs mot Gladsax.
Skjutet Sofielust Grustag.

C-J Charpentier - vars kortprosa fått om-dömen som "Man mär förbannat bra i C-J Charpentiers sällskap" (Kristianstadsblad) och "elegant skrivna, koncentrerade och stilistiskt sparsmakade texter" (Bibliotekstjänst) - kommer nu med en ny bok!

Den här gången glider han på sin Harley-Davidson genom Holland och Belgien, med avstamp från den totalt charmlösa rastplatsen Hazeldonk - en gigantisk yta fem sekunder från belgiskt territorium. Det är den varma hösten 2006 och C-J bränner på, omvärd av extremhögerns valpropaganda. Genom till synes livlösa samhällen och vidare till första världskrigets massgravar i Flandern. Följt av en belgisk stad i Nederländerna. Innan han på resans sista dag blir bortjagad av holländsk polis från en egenartad kommun befolkad av kristna fundamentalister.

Hazeldonk Express är en roadmovie, en "vägroman", med många bottnar där samtiden genomsyras av historia och barndomsminnen. Medan författaren funderar om valutor, kaffeautomater, rasism, ortnamn och traktens själ.

Mitt i Melodikryssset

NU HAR DET GÅTT TVÅ MÅNADER sedan jag satt under en palm i Thailand och kände mig hur kontinental som helst (har inget med hotell Continental i Ystad att göra), ja, till och med Globbertrött. Nu har jag blivit så där supersvensk. Jag tittar på melodifestivalen, Let's dance och framför allt; varje lördagförmiddag, så löser jag och min fru Melodikryssset. Denna stenstod av härlig oföränderlighet, större än Arne Weise på julen, mer spännande än backhoppningen i Garmisch-Partenkirchen, mer skrämmande för en del, än vilse i pannkakan och framför allt; min och min frus och ett otal andra människors, fyr i verkligheten. Den står där i ett förövrigt accelererande och ombytligt hav av möjligheter och val.

Reglerna är enkla: Anders Eldeman (programledaren) ställer en fråga, som har med en melodi att göra; t.ex. vad hette: Ju mer vi är tillsammans i originaltiteln och i vilken slags tradition användes den. Svaret kan man då skriva in på lodrätt 1;20 bokstäver (The more we get together) och vägrätt 2;22 bokstäver (Musichalunderhållning). Som ni märker är det lekande lätt, för sånt här kan Anders, för han har många skivor och ett stort musiknysnande (visste ni att han har Europas största privata skivsamling?). När sedan herr Eldeman säger; den berömda frasen; "i titeln finns ett ord med geografisk platsanknytning", det är då det börjar hetta till. Man känner blodet rusa till huvudet, för att hjälpa till att lösa gåtan. Får man höra folkmusik är det förmodligen;

Avesta (Avestaforsens brus), Mockfjärd (Brudlåt från Mockfjärd) eller Brännö (Dans på Brännöbrygga). Som ju förövrigt är skriven av Lasse Dahlquist, vars stipendium, faktiskt Anders Eldeman emottagit, samme Lasse som

skrev, sittandes i den Göteborgska skärgården; alla Edvard Perssons superskänska evergreens (kan ni se bilden, han tittar på kobbar och skär, men skriver om Gäss och rapsfält?). Spelar Anders däremot Jazz, opera eller musical, kan det vara; Sevilla (Barberaren i Sevilla?), London (Streets of London) eller varför inte Bangkok (One night in Bangkok). Spelar han sedan Eldkvarn, är alldeles säkert Norrköping.

Sedan kommer vi till de svåra frågorna:

I originaltiteln på sången som handlar om, ja just det en helt annan sång, som skrevs om i den numera nedlagda tidningen; NST (Nordvästra Skånes tidningar), som skrevs om, av en numera avliden folkkär kompositör, som också skrev ett otal texter till en inte alltid lika folkkär dylik, finns ett årtal, som om man multiplicerar, med 1967, som också är mitt födelseår och lägger till hur många skivor Tom Jones har gjort och sedan subtraherar; så många rynkor han har lyft bort, blir, just det; födelseåret på Lars Yngves borttappade nyårslofte, från samma år.

Jag vill även belysa Konstrundan på Österlen.

Till alla som vill undvika konstrundan nästa år så har jag lite tips:

- Promenad inne i Ystad.
- Shopping på Lidl.
- Spana in hamnrenoveringen i Käseberga.
- Fotboll och en öl på Kings head.
- Tvätta bilen.
- Stanna inne och lyssna på melodikryssset i repris: <http://www.sr.se/cgi-bin/p4/programsidor/index.asp?ProgramID=2078>.

Gör ditt eget melodikryss.

KRYSSA LUGNT!

EN BRÅCKSTJÄRNAS BEKÄNNELSER

HJÄLP! NU ÄR DAGEN HÄR. Efter två år i kön. En bagatellartad bräckoperation. Inget farligt har man sagt. En ren rutinsak. Kort sagt, a piece of cake. Man ska bara göra ett litet hål och sätta in en plastplugg. Ungefär som när man lagar en punktering.

Den trygga doktorn, omgiven av ånglar i grönt. Säkra nålstick runt organet.

"Kan du hålla undan den där?"

Doktorn instruerar kandidaten.

Man sticker kniven i mig. Det gör inte ont, men det är otäckt att förnimma främmande händer runt mina tarmar.

Pladdrar på. Pinsamt värre.

"Vill ni höra en bra historia?"

En varningslampan blinkar i skallen. Sanningsserum är på väg ut i blodomloppet.

Ett sista tappert försök att mobilisera alla tillgängliga sinnen. Förgäves!

Plötsligt ett fasansfullt tryck. Kroppen, tycks det mig, böjs som en ostbåge.

Får en oemotståndlig lust att bika mig för den kvinnliga narkosläkaren. Öppna mig fullständigt. Börjar lite trevande med en förfärligt grov, smått sexistisk vits. Snuskigt och otajmat. Vrider runt. Publiken glör misstroende. Har väl aldrig tänkt mig någon stäuppkarriär. Liggande är jag en katastrof. Doktors recension är glasklar: "Söv ner honom!"

Jag protesterar. Oanständiga glosor forsar ur min mun. Det sista jag minns är narkosläkarens ansiktsuttryck, en blandning av sorgens avsmak. Sen kommer uppvaknandet.

Hjälp, igen. Jag ligger orörlig i en rullande säng. Med tydliga reminiscenser av Tourette. Sängfösaren, en sköterska som jag pratat med innan operationen, skjuter in mig i ett hörn, vänder sig om och går.

Efter några ensamma, skamfyllda timmar kommer doktorn.

"Det är det största bräck vi nånsin haft här på sjukhuset", säger han.

En klen tröst för mig där jag vilar i Dantes nionde krets. Levande infrusen i is.

Med en tår i ögat som aldrig går att torka bort. Sjukskriven i tre veckor.

Epilog. Janne Järnfyra, avgående distriktschef på försäkringskassan tycker inte att jag har rätt till ersättning, men menar samtidigt att jag ska använda min medborgerliga rätt att överklaga. Han ger mig femton procents chans att få rätt. Dåliga odds med tanke på hur lite pengar det rör sig om. Janne å andra sidan, kvitterar, på allmänhetens bekostnad, ut en svinaktig summa i avgångsvederlag.

Ränner in en nål i ena ljumsken på min voodooocka.

Skriver fyrahundra ord i någon sorts affekt.

Mitt eländiga liv för alla att se.

Det är klokt att spara.

Några hundra i månaden räcker längre än du tror. Men hur hittar man rätt? Hur väljer man när risker och utbud knappt går att överblicka. Fråga oss så hjälper vi dig!

Färs & Frosta
Sparbank

Sjöbo 0416-261 00, www.fofspar.se

Den enda bank du behöver.

8

3-6 JULI

THE CHEMICAL BROTHERS (UK)
JUDAS PRIEST (UK)
L.O.C. (DK)
MY BLOODY VALENTINE (IRL/UK)
RADIOHEAD (UK)
SLAYER (US)
THE STREETS (UK)
NEIL YOUNG (CAN)

AT THE GATES (S) / BAND OF HORSES (US) / BATTLES (US) / BONNIE 'PRINCE' BILLY (US) / BURHAN G (DK) / THE CAMPBELL BROTHERS (US) / CHOIR OF YOUNG BELIEVERS (DK) / CLUTCH (US) / DENGUE FEVER (US/CBD) / THE DILLINGER ESCAPE PLAN (US) / EFTERKLAV (DK) / ENTER SHIKARI (UK) / EXTRA GOLDEN (US/KEN) / HOLY FUCK (CAN) / ISAM B (DK) / JOB FOR A COWBOY (US) / KINGS OF LEON (US) / LA SHICA (E) / MAJORS (DK) / M.I.A. (UK) / THE NOTWIST (DE) / PILGRIMZ (DK) / SHANTEL & BUCOVINA CLUB ORKESTER (DE) / SHAPE OF BROAD MINDS (US) / TEITUR (FO) / TIVOLIS SYMFONIORKESTER (DK) / TUMI AND THE VOLUME (ZA) / YEASAYER (US)

- OCH MÅNGA FLERA...

WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

METALBITTEN

IN IT FOR LIFE...

Mellan Metal

AV: JERRY PRÜTZ

GUBBTHRASH, VUXENDÖDS ELLER SVENNEBANAN-BLACKMETAL? Ja, vad ska man kalla en genre när den uppnått ett nära på två decennier långt liv och fans kommit och gått. I början på 80-talet när Slayer, Metallica, Anthrax och Megadeth tog på sig stretchjeans, Nikedojor och T-shirts var det bara inte ett statement och en motvikt mot den rådande hårmetalen utan också ett sätt för den fulaste killen i plugget att bli någon och kanske till och med få sig ett ligg men någon förvirrad tonårstjej. Jojo – det är så vi tänker vi män. Ännu extremare band som Bathory, Mayhem, Hellhammer och Venom bjöd inte bara på ett soniskt helveteslarm till musik utan också gav sken av att verkligen stå i förbund med Hin Onde själv. Men i takt med att bandmedlemmar blir äldre, skaffar familj och får andra vanor så kanske inte musiken ändras men inställningen till musiken brukar däremot förändras. Det kan ju bli lite småjobbigt att gå till dagis och hämta barnen i corpsepaint och svart skinnrock utan att myndigheter och andra börjar fundera lite över hur barnen har det där hemma. Nu behöver inte detta vara av ondo (hal) utan det kan faktiskt till och med vara bra att slipa till de värsta kanterna lite. Kolla bara hur det gick för Metallica med deras svarta platta. Visst, folk som är diehard fans och bara gillar det extrema brukar gnälla men både musiker, skivbolag och den stora publiken brukar bli glada. I alla fall ett tag. Speciellt på Internet brukar det vara rena kafferepet och det tycks om både högt och lågt. Sedan hör det ungdomen till att vara hård och kompromisslös och att spela så extrem musik som möjligt och på så hög volym som det bara går – om man inte är Bröderna Hårdrock då och är metal tjugofyratimmar om dygnet och femtiotva veckor om året. Människor och musik förändras, och förädlas, över åren. Det behöver inte vara av ondo. Däremot att hävda att allt var bättre förr och nostalgiskt blicka tillbaka till när Helvete låg i Oslo och kyrkorna brann är bara trams och inte ett dugg bättre än när fyrtiotalisterna håller på och hyllar Beatles i tid och otid.

JERRY PRÜTZ ÄR PROJEKTLEDARE, MUSIKER, SKRIBENT OCH FÖRFATTARE SAMT HELTIDSHÅRDROCKARE.

SLÅ MIG PÅ TUTAN, SLÅ MIG PÅ TUTAN, TUTAN, TUTAN, TUTANI! Ja, så skulle kanske en svensk variant av The Count & Sinden's dansgolvsshit Beeper låtit? Ingen har kunnat undgå deras svängiga dansgolvsshit Beeper.

The Count, hur kom ni på Beeper? Har det någonting med Bowies "Beep, beep" i Fashion att göra?

– Haha, nej, men jag gillar verkligen din refs! Ursprungligen kommer den från en låt som heter Da Beeper Record, inspelad av Famlay och producerad av Pharell Williams. Vi gillade acapellan i låten så mycket att vi bestämde oss för att sampla några sektioner från låten. Spenderar ni mycket tid i skivaffärer? – Nej inte på långa vägar så mycket som jag brukade. Numera handlar jag alla skivor on line, men jag tycker fortfarande att det är lika spännande som förr att kolla in det senaste.

Vem är er största influens? – Rick Rubin. Def Jam förändrade mitt liv när jag var liten. Han var otroligt inflytelserik när det gällde att blanda hip hop och rock tack vare honom upptäckte jag massor av bra musik ur olika genrer.

Ni har samma driv som Todd terry hade, är ni infuerade av honom? – Absolut. Todd Terry är en av mina största influenser när jag gör musik, han har ett grymt sväng i sina beats.

Beeper får mig även att tänka på Leila K – Lila K med Rob N Raz? Got to get var enorm när jag var liten, men jag har faktiskt inte själv tänkt på det!

Okej: Vinyl, CD eller mp3? – Vinyl när jag är nostalgisk, CD när jag DJ:ar och mp3 när jag skickar eller tar emot musik.

LARS YNGVE

Musik

pop

NICK LOWE / JESUS OF COOL (Proper Records/Bonnier Amigo)
 Detta är en återutgivning av Lowes första soloplatå, från 1978, utökad med bonusmaterial. Fördelningen av de fyra betygspoängen: 1: det galna omslaget 1: den busroliga albumtiteln (som var för magstark när plattan släpptes i USA; där fick den heta Pure Pop for Now People) 2: musiken, i vilken Lowe demonstrerar hur lätt han behärskar, och kan plocka ihop ingredienser ifrån, vitt skilda popgenrer: studsop, engelskt öldoftande pubcountry, soul, new wave. Det är denna musikaliska kunskap som gjort honom så framgångsrik som producent. Plattan saknar den tyngd hans senare skivor har – Lowe har själv sagt att han tidigare var mer intresserad av lekfullhet och bus än av att skapa något med konstnärligt värde; men med tanke på allt han varit inblandad i inom popvärlden är dethär, utöver att vara en bra skiva, en musikhistorisk orienteringspunkt.

GRAHAM BOWERS

pop

TEITUR / THE SINGER (edel records)
 Färoarnas bidrag till singer-songwriterkulturen, Teitur Lassen, släpper i och med The Singer sin tredje soloskiva. Mannen sjunger som vanligt jättestarkt, och det finns ett härligt självförtroende i instrumenteringen och arrangemangen. Teitur har ett personligt uttrycksätt trots att engelskan inte är hans modersmål – men det som är problematiskt här är att han i för många av låtarna drar ner på tempot och ägnar sig åt ett slags tonsatta dikterättelser; för att få sådant att lyfta krävs, oavsett vilket språk man skriver på, en större poetisk begåvning. Teitur gör sig istället bättre i sina mer traditionellt melodiska låtar.

GRAHAM BOWERS

pop

FOALS / ANTODOTES (Warner)
 Foals gör en uppdaterad variant av New Wave med ryckiga rörelser, eller kanske kan säga att det gör techno för folk som hatar techno – men älskar vassa gitarrer med sydda pressveck. En kombination av polyrytmiska Casio-gitarrer och roliga analoga syntar – dock inte i Jonas Jonasson-klass – med smarta popambitioner. Att bandet dessutom har gitarrerna strax under hakan och därmed strängarna i armhålehöjd, ger naturligtvis stilpoäng.

LARS YNGVE

Pop

DOKTOR KOSMOS / HALLÅ? (North of no south Records)
 Doktor Kosmos är ett berättande band i popmusikens bakgård lite vid sidan av. Vi får veta allt om hur texterna, bandet och skivan vuxit fram genom att Doktor Kosmos sjunger om det. Doktor Kosmos lärde sig spela på Posten i Hallstavig på Postens gummi-band. Det är mycket Doktor Kosmos i texterna. Varje titel i låtarna börjar med bandnamnet och vad de sen har för sig. På ett bandmöte planeras en text som avfärdas som omöjligt att sjungas om. Till slut har allt som inte fick sägas sagts.

Det är mycket självironi, politik och tokigheter. Musiken framhävs genom popplöpsynt och en pulserande basgång bekant från 80-talets svenska rockmusik. Ett stort plus är omslaget till skivan. Digipackinbakade skivor som går att vika ut på längden och tvären är värda en ovation. Det blir mer än bara musiken då.

MIKAEL HÅKANSSON ÅSKANER

pop

10CC / LIVE AND LET LIVE (7T's Glam)
 10cc var ett smart popband och en riktig pärla att upptäcka för fördomsfria poppsnören. Live And Let Live gavs ut 1977, då som dubbelalbum med utvikbart konvolut. Och nu hör jag en kör av uppgivna samlarfixusar som suckande säger att allting var bättre förr – och naturligtvis har de helt rätt. Det är ju trots allt inte lika kul att samla på mp3:or, även om det är fan så mycket smidigare. 10cc gjorde ett stort antal snygga poplåtar med så många stilarter och rytmiska kullerbyttor att det blev för mycket för många som krävde lite ordning och reda: tre ackord och en skinnjacka eller långt proggit hår med evighetslåtar. Men det var inget alternativ för bandet, de mixade hejvilt. Som liveband var de perfektionister och det låter onekligen väldigt bra om musiken trots att inspelningen har många grå hår på nacken. Naturligtvis saknar jag en del kanonlåtar: Rubber Bullets, Donna, Gizmo My Way, The Dean and I, 4 % Of Something och naturligtvis reggae-lunkande Dreadlock Holiday, som inte var komponerad vid denna tidpunkt. Dessbättre återfinns vi tungt gungande The Wall Street Shuffle med ett av tidernas tuffaste gitarriff, naturligtvis deras största hit I'm Not In Love, en av de sorgsnaste tryckarna någonsin med en ösregnskör av tårar, den briljanta Good Morning Judge och epuset Feel The Benefit. Inget för nybörjare men tjacka på er en Greatest Hits och upptäck ett bortglömt band som förtjänar upprättelse.

LARS YNGVE

Elektronisk rock

SOFIA HÄRDIG / WHAT IT WAS (Filthy Records/www.sofiahardig.net)
 Sofia Hårdigs röst glömmmer ingen. Hennes musik har skruvats runt några varv. Mot ett räre, naknare sound, där rösten binder ihop låten som en stark, smidig ståltråd. Numer bor hon i Berlin, där hon i egen studio helt har producerat och spelat in denna singel. Vi hör tre låtar. Det vackra, sensuella, sugande finns kvar, men också något jag kan identifiera som en längtan, en strävan efter ömhet, närhet. Hon reflekterar i texterna över just sådana centrala betydelse i livet. Vi hör alltså mindre av den extroverta rocktjejen. Hon som kunde vädja, rycka, slita. Nu vänder sig musiken inåt för att lyftas fram i täta slingor. Det smutsiga, taggiga och råa finns där som en komplikation. Varje låt är fylld av motsättningar: det vackra mot det omöjliga, längtan visavi saknad, yttre mot inre. Resultatet är tre laddade låtar. De två första, What it was och Renamed är mixade av Sofia själv, de är komplicerade, experimentella, flytande och spännande, ja, på ett vis både ömma och sargade; den tredje Million years är mixad av Mads Lindgren, skarpt, tätt och med betoningen på det dramatiska, pockande. Jag gillar de olika ingångarna till musiken. Det har gjort singeln rik trots sina korta fjorton minuter.

THOMAS MILLROTH

rock

JOHNNY DOWD / A DRUNKARD'S MASTERPIECE (Munich Records/Playground)
 Det var ett tag sedan en skiva gav sådan upprymd Johnny Dowd mixar stilarna till en härlig röra fördelat på tre opus. Det är två doser jazz, ett par delar blues och en gitarr emellanåt hämtad från garagerockens stökigaste garderober. En orgel lika sprudlande som Ray Manzareks från The Doors lyfter härligheten varje gång den gör entré. Lägg till pulsen från Beastie Boys instrumentala låtar och blanda ihop det med Tom Waits. Fram träder Johnny Dowd. Perfekt.

MIKAEL HÅKANSSON ÅSKANER

Blues/rock

VAN MORRISON / KEEP IT SIMPLE (Universal)
 En del förlärer Van oavsett vad han ger ut för tristesser – jag vet, jag har nämligen själv tillhört denna godtrogna skara som ivrigt stått på tå och applåderat The Man oavsett vad han släppte för något – och då syftar jag naturligtvis inte på eventuell okontrollerad tarmgas! Det finns tillfällen då jag sett en trädgårdstomte, gjeten i cement, till exempel den Basil Fawly bar under armen, utstråla mer liv och rörelse än vad The Man gjort på en scen, och besviken har jag intalat mig själv att "nästa album/konsert blir fenomenal", och det har fungerat en fem-sex skivor/ framträdande i rad, men allt har ju som vi vet en gräns. Den är nådd nu. Jag har gett upp hoppet. Van Morrison har den här gången spelat in ett lågmält album som kräver en intim klubb och en fåtalig, initierad sittande publik; då, men först då, kanske musiken här lyfter sig ett snäpp. The Man beskriver själv skivan i låten Behind The Ritual med den talande texten: "Blablalabla..." Keep It Simple är och förblir ett sömnpiller även om No Thing och Lover Come Back är riktigt bra. Nu tar jag Keep It Simple under armen och beger mig med raska kliv till O'Reilly.

LARS YNGVE

Jazz

INGEBRIGT HÅKER FLATEN QUINTET / THE YEAR OF THE BOAR (Jazzland)
 Ingebrigt Håker Flaten är norsk basist, en del av det som med rätta kallas det norska jazzundret. Så är detta mycket potent musik; experimentell, jazzig, svängig, fylld av gyllene ögonblick. Hans kvartett består av musiker både från USA och Norge. Ola Kvernbergs jazzfiol leder tankarna både till Chicago på 60-talet men också till hotjazzens 30-tal. Det svänger varmt och vasst. I Chicagobaserade Dave Rempis har han en fantastisk ettrig saxofonist, som vråker sig fram i musiken med bopen som starblock – för att i nästa stycke drömma sig bort i långa melodislingor. Kapellmästaren har ett elastiskt, rytmiskt, mångskiftande stöd i trummisen Frank Rosaly. Det är riktigt fläskig jazzmusik där nyare attityder framgångsrikt vävs samman med den starka traditionen. Experimentet är aldrig översködligt, det ger bara en extra krydda. Det är bara att njuta av en fullständigt lätt och euforisk jazzmusik framförd av fem världsmusiker i en totalt vattentätt kvintett.

THOMAS MILLROTH

Rock

BLACK CROWES / WARPAINT (Universal)
 Black Crowes har med framgång lyckats föra arvet efter Faces humörhöjande pubbröj vidare till nya generationer, och för denna goda gärning har de för evigt en guldstjärna i kanten i min bok. Go Faster på föregående album är fortfarande en låt som till och med får den mest omusikaliske att vilja bilda band på direkten. För den som mot förmodan inte hört den kan jag berätta att den låter som ett fredligt upplopp med ett färgglatt gäng med utsvängda byxor och fågelbofrisyrer, som med varierande framgång saxar över staket med Spola kröken-kassen hängandes i handen på väg till en rolig fest. Just denna glädje, attityd, sväng och fräckhet återfinns tyvärr inte på Warpaint, istället har de valt att fokusera på blues. Jag förstår inte varför? Det är tråkigt, oinspiration, släpigt och låter ungefär på samma vis som alla andra bluesband som det går tretton på ett dussin av – med undantag för inledande Goodbye Daughters of the Revolution, Wounded Bird och den rasiga God's Got It som har oihävarvligt tempo.

LARS YNGVE

Rock

PUGH ROGEFELD / VINN HJÄRTA VINN (Warner Music)
 En stilbildare för svensk rock från 60-talet, med texter på svenska vilket var unikt då, har klivit ut med nytt material i en både musikalisk och personlig ursprungssanda. Georg "Joje" Wadenius på gitarrer och Janne "Loffe" Carlsson på trummor. Pugh Rogefeldt som fortfarande står för text och musik gav ut sin debutskiva "Ja De Å De" (1969) med detta gäng. I min smak ligger det han gjorde som 20-åring och nu gör som 60+ bättre till än det han gjort där emellan. Skivan Maraton från 1999 är dock okej. Det finns fortfarande något att se fram emot för Pugh. 1969 satt han på en gunga och tänkte på livets gång. Och nu 2008: "Långt bort där inga lagar när / där ligger en öde gård / vi ordnar en fest av rang / metallica stones och young / så det ryker av svett och damm". Livet är fortfarande en fest, blandat med allvar. Den omkring 40 år gamla "Surabaya Johnny" (som gav Joakim Thåström en hit på 80-talet med Imperiet) och den tillspåret från nya skivan "Vinn Hjärta Vinn" kommer jag även fortsättningsvis att lyssna på. Ett par andra spår med sting är "Dom Stora Åter Dom Små" och "Lust Hunger". Överlag är det förstaplattan "Ja De Å De" som ger värde åt denna 60-talsrockiga bluesskiva.

MIKAEL HÅKANSSON ÅSKANER

rock

R.E.M. / ACCELERATE (Warner)
 I dessa tider då allt skall vara utstuderat, kalkylerat, analyserat och målgruppsfokuserat är det glädjande att det fortfarande, trots allt, finns en del band, däribland R.E.M., som tar sig friheten att göra musik helt och hållet på sina egna villkor. R.E.M. lär aldrig mera nå upp till de hisnande försäljningsciffrorna de hade med Out Of Time och Automatic For The People, och de tar heller inte hjälp av coacher, färganalytiker, aurfotografering, Tupperware eller något annat hokus pokus – löst folk, som påstår sig ha direktkontakt med högre makter, för att ens försöka. Skönt! Accelerate lär inte generera några nya fans och är långt ifrån deras bästa, men däremot tilltalar den alla gamla fans som inte sket i byxorna av den distade och skramliga Monster.

LARS YNGVE

Jazzbluespopindie

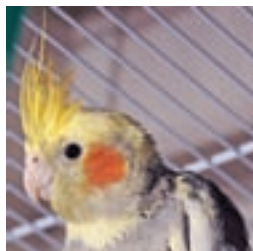
WILDBIRDS & PEACEDRUMS / THE SNAKE (Caprice)
 Detta är årets Jazz i Sverige. Jag är glad för det. Wildbirds & Peacedrums med sångerskan Marian Walentin och slagverksspelaren Andreas Werliin spelar en egensinnig blandning av folk, blues, indiepop och några stänk jazz. Och denna vidd är nyttig för jazzmusikern, som ju alltid blandat in olika riktningar och smaker. Den har aldrig varit ren. Och det har ju varit själva idén. Därför finns det massor rytmiska, klangliga fördjupningar i Walentins vidunderliga röst, som klart kvalificerar skivan för jazzscenen. Tag till exempel There is no light. Svängfaktorn är hög, känslolaget på max och Walentins magiska röst hypnotiserar oss. Hon är lika mycket jazz här som någonsin Abbey Lincoln; att hon kommer från en annan tradition än den gängse saxar ingen roll för mig. Duon lever på intensitet. Walentins röst levererar. Den dansar, förtrollar. Det är bara säga grattis till jazzvärlden, om denna varma musiklava tänder eldar. Men för mig ligger ändå albumet litet för nära deras föregående, ett mindre masterverk i sig. Det finns flera lysande insatser på nya skivan, men som helhet tycker jag den kunde lagt mycket mer till det redan kända. Kort: jag hade väntat mig mer. Kanske för den hörlust de hittills väckt hos mig. Det där fantastiska albumet kanske kommer nästa gång?!

THOMAS MILLROTH

burspråket

HÖRDE DU ATT OZZY SKA TA ETT ÅR LEDIGT FRÅN MUSIKEN?

JA, HAN SKULLE TA ETT BLACK SABBATHSÅR!

Rambo 4

Asså denna filmen hannlar om han Rambo som har flyttat ner ti Asien nånstans å jagar ormar. Så kommer de nära missjenärer som ska aga ti Burma me midecin å typ vill rädda värden me Jesus å sån skit å dom vill att Rambo ska köra dom me sin båt dit. Men de vill han ente men bruden i gänget ber snabbt å han typ ger me sa. Men han varnar dom! Självklart så bler dom tifångatana å nån militär som tärrårserar hela j---a lannet. Då kommer de nära legosoldater (asså riktia, inga plast) å ska rädda dom å dom vill låna Rambos båt å att han ska köra dom dit. Sen startar värdens krig mellan dom men Rambo e den som fixar biffen. Han e skithård!!! Han typ sliter strupen å en, å sjuter pilbåge å slåss me kniv å skjuter kulspjuta så bloet stänker å hoena flyger. Allt för å rädda missjenårsbruden som typ han Burmageneralen hade sparat ti efterträtt. Rambo ler ente en ända gång så j---la skithård e han!!! Typ hårdare än John McClane!!! Sen får han typ nog å Asien å åker hem ti USA igen för å hälsa pu sin fassa.

JACK-ÅKE, PRAKTIKANT

TJOCKE-BO

LARS SJUNNESSON

Gunnar Krantz www.seriekonst.se

WALTER KURTSSON av och med Peter Torsén

Haj haj, nu ska ni få höra: Jag körde förbi en lanthandel med en stor lapp på dörren: "Jag skall realisera mina varor och upphör att existera". Forvriden som je e vände ja å gick jag in och ble gla av lanthadelsplingandet när jag yppnade. Men ja glymde å stänga dörren så en ilsken lanthandlarröst vrälade:

"Stäng dörren vi tjyllnar ente ti krågorna - å se ti å ta äpp läred å hanla eller försvinn".

De va myed billet men ja hade ryslet svårt att välja vad ja skulle köpa. Ja tänkte att brö e alltid bra å ha, så ja gick fram ti en som sto å lavvade brö å frågade hur man skulle kunna vidda när bröed va färr gammalt om ja nu kyppte många, men de skulle ja ente gjort, han höll ett högtidligt tal, körde hela registret å ville ente tia stilla, han sa:

"Endast sesam- och vallmofrön är acceptabla fläckar på brödets yta. Vita eller gröna, ludna och häriga fläckar är säkra indikationer på att ditt bröd förvandlats till ett farmakologiskt experiment. I det fall som det finns russin i brödet bör jag upplysningsvis kanske påpeka att de inte skall vara hårdare än dina tänder. Om brödet e farmors hemlagade, är det förmodligen felfritt, oavsett hur gammalt det än må vara. Detta är, vill jag påpeka, inget marknadsföringsknep för du skall kasta felfri mat, så du tvingas köpa mera livsmedel. Detta är ren fakta. Även torra varor äldre än du, kan behöva ersättas. När gäller ägg så har det troligen passerat bäst-före-datum för länge sedan när något börjar picka på skalet inifrån. Nästan all mat kan inte förvaras längre än den genomsnittliga livstiden för en hamster. Förvara en hamster i kylskåpet för att mätta detta. Mjölks är förstörd när den börjar likna yoghurt. Yoghurt är förstörd när den börjar likna färskost. Färskost är förstörd när den börjar likna hårdost. Hårdost är hur som helst inget annat än förstörd mjölk - kan du gräva in och hitta något icke grönt, smaklig måltid. Däremot, mat som blivit en integerad del av problemet med avfrostning kommer troligen vara förstörd när du försöker bända loss den med en kökskniv. Även torra varor äldre än du, kan behöva ersättas. Du kanske kan behöva ha en almanacka i köket."

Men men kryddor då, försökte ja?

"De flesta kryddor förstörs inte, de bara domnar av. De ser ändå bra ut i kryddhyllan, för evigt. Amen."

Ble jag klogare å di? Nä. Istället ble jag nödi, så jag så en dörr som de sto en krogrygad gubbe undaforr, såm åm han sto å köade, så ja gick fram å å knabbade han på ryggen å frågade: E de här man pissar?

"Nä, det är Herman Nilsson", sa han. Sin yppnade dörrarna si å

han gick in i hissen å for öpp. Ja fick hålla mi ti ja kum him.

Dan ettorn vagnade ja å att telefonen ringde, di va chefen, Istvan, som alla kallar för Visstfan, men di tycker ha ente om.

"Var fan håller du hus?" röt han.

Nu va goa råd dyra, så jag ljög så myed jau kunne å sa:

"Hunden åt upp mina bilnycklar, så nu när du ringde så skulle vi precis lifta till veterinären."

"Se till att få på dig lumporna du skall ut på gåren och tvätta sällalådor hela dan, jävla ladsock" vrälade han så det ringde i mitt öra resten å den dan.

När ja kum ti jubbet så va Bagaxel redan igång me å skrubba lådor. Han har precis skaffat en fjälla som hittar Katrin, precis som ett sviskon, han sir att hon e precis lagom rödhårig, och sin den dan han träffade henne kummer ente han i hällor i tid.

Han tro alltid att han e sjug och går ti duktern var å varannan da. Ja brukar alltid fråga hur läget e när han kummer och då sir han alltid: "Jodå, proverna var bra." Och när vi går him så sir han alltid: "Krya på dig" eftersom han tror att alla andra ässe känner si lia sjuga som han. Det första han gör när han kommer hem till någon är att gå in och provspola toaletten.

"Visste du att Egon en ett belgiskt namn för nakenchock?", sa han plötsligt.

Va e di forr trams, vim har sagt di, undrade ja?

"Det har Katrin, å hun vidd sånt, hon gnier pu stenar å har kontakt me döa och hör röster". Hör hon röster fastän det e tyst?

"Nä, di kan man ente. Men tror du på flyande tefat?"

Nä det gör ja ente, sa ja.

"Ha, två gånger. Sånna såg hon på sitt gamla jubb."

Va jubba hon då me?

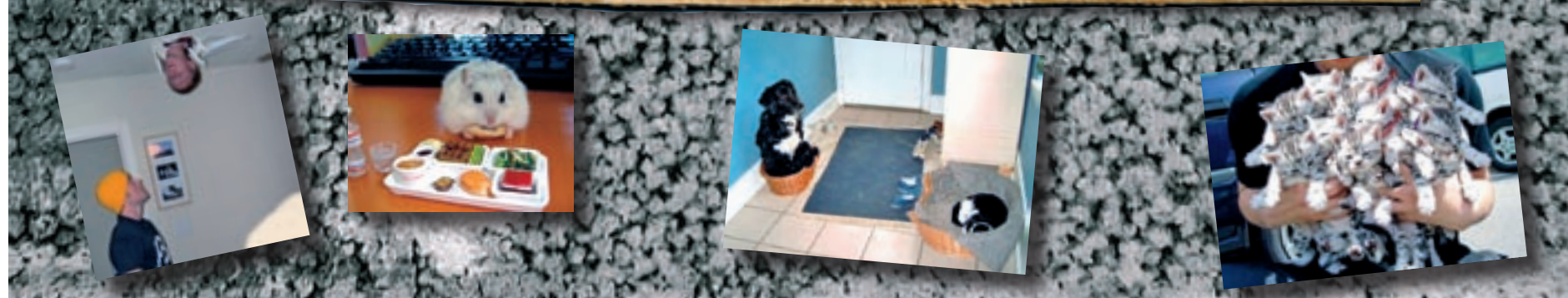
Hon va diskerska på ett kafé och när chefen ble tosed så huttade han me tefaten."

Men de e ente samma sak som ett flyande tefat på riktet, sa ja.

"Pu riktet? E du ente klog, såna finns ente pu riktet", sa han å flinade.

Man bler allri klog på den karren. Nä nu får jag fortsätta med lådorna. (Si det ente, men, ditta har jag skrivet på chefens dator en da när han va ledi).

nils.ude hungaboen.yl

Farväl min kära Monty!

IVECKAN, EFTER 14 ÅR OCH 14.000 MIL tillsammans skiljs vi åt, min älskade bil och jag. Fjorton människoår är rena ungdomen men i bilår är det tydligen på väg utför. Ändå älskar jag dig mera nu, alla dina egenheter och svagheter till trots, än i din ungdoms lekfulla dagar när din klarröda lack inte hade mattats och unga män stannade bredvid oss vid trafikljusen och rusade motoren för att utmana oss. Vi har åldrats och lugnat ner oss tillsammans.

Där du hukade under körstrådet på gården blev du med åren allt mindre ett tillverkat föremål och mer en del av naturen. Fåglars spillda spillning tog glansen av din kaross. Det växte mossor längs med fönsterlisterna. En spindelfamilj hade sitt hem i backspegeln på förarsidan. Varje dag spann de ett nytt nät. På våren sögs körsbärsblomman i genom luftintagen och täckte allt med rosa konfetti. Doften av kattkiss var alltså närvarande efter alla turer till veterinären. En sommar hade du loppor. Men varje morgon startade du pålitligt vid första försöket.

En enda gång svek du mig. Batteriet tog slut en kväll när jag hade varit på bio med några kompisar. Vi satt och diskuterade filmen i flera timmar medan strålkastarna lyste och vindrutetorkarna svischade på. När batteriet började ta slut satte billarmet igång och gick inte att stänga av. Kompisarna lämnade det sjunkande skeppet och jag körde hem – klockan hade passerat midnatt för länge sedan – med tjutande larm och blinkande blinkers. Ingen försökte stoppa mig. Jag ställde bilen så långt från huset som möjligt och hörde fortfarande larmet när jag höll på att somna. På morgonen var det tyst.

Efter den händelsen fungerade aldrig larmet som det skulle. Det blev nyckfullt och fick kopplas ur. Sedan gick tutan sönder. (Nej det stämmer absolut inte att livslängden på en bilruta är beroende av hur ofta och hur kraftfullt den används.) Paul på Snuff Mill-verkstan sa: "Det var någon som sa att du hade skrivit en bok och tjänat en massa pengar på den men jag sa 'Nej det kan inte vara hon, hon kör ju fortfarande runt i den där gamla rishögen'" Han gjorde vad han

kunde med tutan men sa att Monty var så gammal att det skulle kosta mer att installera en ny reservdel än vad hela bilen var värd. Detta var slutet på resan.

Jag tycker det är väldigt passande att vår sista resa tillsammans gick till soptippen i Shirecliffe. Det är där saker hamnar när ingen vill ha dem längre. Förr i tiden kunde man ta sakerna till Oxfam men till och med de ryckade på näsan när jag ringde dem en gång och berättade om min gamla men fullt fungerande bildskärm. "Är det en platt skärm?" frågade de. Så fan heller. Likadant med två justerbara kontorstolar som jag räddat från containrar och som bara kunde justeras till att passa en pyssling. Nu när jag är författare har jag råd med en riktig kontorstol som kan höjas och sänkas och snurrar runt ett helt varv. Jättebra att fördriva tiden på när man väntar på att bra tankar ska kläckas i huvudet.

Tippen är ett farligt ställe för mig för jag brukar komma tillbaka med mer än jag tog dit. Jag står bara inte ut med att en massa jättefina saker ska hamna i krossen. Där finns en hel radda med dumpade tv-apparater som alla är nyare än den vi har hemma. Och titta på de där tre söta korgstolarna. Och den där stoppade fotballen skulle passa pappa perfekt. Jaha, ett ben saknas.

Mina föräldrar skulle ha förfasat sig vid åsynen av tippen – de slängde aldrig någonting. De hade två skjul längst ner i trädgården som var fullproppade med sådant som skulle lagas. Det låter som ett udda beteende i våra dagar, att noggrant bevara saker som inte har något värde längre. Men egentligen, om vi nu ska fortsätta leva tillsammans på den här begränsade planeten, så måste vi väl återgå till att göra just så? Och skulle det vara så hemskt?

Jag tänker allt detta när jag överlämnar nycklarna till Monty till den unge mannen i bilhallen. Han förstår min oro och försäkrar att en uppfiffad och omplacerad Monty ändå kommer att gå en fin framtid till mötes. Han har ju en jättebra motor. Tre nya däck. Har inte gått så många mil. Försiktig, kvinnlig ägare. Nja, kanske inte så försiktig. Hur skulle jag kunna veta att den blinkande

brandgula lampan på instrumentbrädan betydde att jag skulle hålla i olja? I var någonstans?

Trots hans mekaniska förträfflighet skulle jag ännu mer vilja prisa Montys karaktärsdanande egenskaper. När de nervebara fönstren blev allt trögare gav det mig tid att stanna upp och tänka efter, så att mängden oskyldig bilförare besparades en störtflood av okvinnliga invektiv. När tutan gav upp lärde jag mig tålmod. Inte ens när larmet och centrallåset sade godnatt försökte någon stjäla honom. Det var det allra bästa med Monty – han väckte inte avund. Folk tittade på honom, log och kände att deras egna risiga bilar var helt OK, likaså deras egna risiga liv.

Och visst vore det bra för oss alla med mindre avundsjuka? Jo, alla som säger att svaret på ungdomsbrottsligheten är bättre manliga förebilder, de behöver bara se på Monty. Om alla rika, mäktiga och inflytelserika människor i vårt mer och mer ojämlika samhälle satsade sina pengar (så där 4.000 kr) på det de snackar om, och körde runt i blygsamma, charmiga bilar som Monty istället för att skryta runt och slänga ut sina pengar på bilar som Porsche 4x4, skulle de unga fattiga killarna bli mindre avundsjuka och inte behöva så mycket "respekt". Så vitt jag vet är Monty fortfarande till salu, utanför en bilaffär nära dig.

MARINA LEWYCKA
ÖVERSÄTTNING LOTTA ASKANER BERGSTRÖM

Forever Young

PEGI YOUNG ÄR AKTUELL med sitt självbetitlade debutalbum med melankolisk och lågmäld countryinfluerad musik. Vissa av låtarna skrevs för mer än trettio år sedan, alltså innan hon mötte Neil. Pegi är en av grundarna av Bridge School, en skola för handikappade barn som har svårt för att kommunicera. Skolan har världsryste för sin framgångsrika undervisning och är även känd för personalens stora engagemang i sina elever. En av skolans stora inkomstkällor är Neil Youngs årliga Bridge School konsert från vilken pengarna oavkortat går till skolan.

Det har alltså tagit dig trettiofem år att få materialet till din debutplatta färdigt. Detta måste vara någonting av ett världsrekord?

– Ja, du har förmodligen rätt, men det har kommit så mycket annat emellan. Jag har ju haft fullt upp med mitt arbete på Bridge School och trots att jag under 25 år bara levat fem minuter bort från vår inspelningsstudio på vår ranch, så har det inte funnits tid eller lust till att spela in förrän nu. Nu när skolan fungerar bra och barnen är vuxna så har jag haft möjlighet att göra en del andra saker och däribland att spela in.

Du har ju turnerat med maken vid många tillfällen.

– Jo det har jag, men du vet, det är en oerhört stor skillnad på att köra i bakgrunden och att stå längst fram på scenen och framföra och förmedla sina egna låtar och känslor. Man blir sårbar på ett helt annat sätt.

Men det går ju bra.

– Ja, det är jag oerhört tacksam för.

Kan vi en gång för alla uträna kopplingen mellan dig, Neil och fullmånen?

– Haha, ja absolut. Det visar sig att en del människor är mer kreativa när det är fullmåne, och Neil tillhör den kategorin. Han planerar faktiskt en hel del utefter månens gång. Han bokar studio och turnéer beroende på månen.

Du har "hyfsade" musiker på skivan.

– Ja, jag har fördelen att umgås med och träffa dessa otroligt begåvade människor. Jag känner dem sedan många år tillbaka, men inte i egenskap av låtskrivare, utan då som fru och mor. Jag kan säga att jag var lite blyg i början.

Hur mycket har du influerats av Neil i skrivandet?

– Det är inte medvetet utan det handlar väl mer om att jag faktiskt bott tillsammans med honom i närmare trettio år, och med tanke på det så är det nog ofrånkomligt att bli inspirerad av hans arbete.

Du och Neil träffades ju när du jobbade i en bar. Är det dig han sjunger om i Unknown legend?

– Jag tror nog att jag förekommer en och annan gång i Neils texter, åtminstone är det vad jag hoppas på (skratt). Han förekommer åtminstone i mina.

LARS YNGVE

Just because people don't talk doesn't mean they don't think. We've gotten too used to thinking their potential is limited, when in fact, it can be quite unlimited.
PEGI YOUNG,

HEJA VÅREN!

Skobädo

Torget 9, Tomelilla, 0417-108 88
Vard 9.30-18, Lörd 9.30-13

Nyheter från Nümph

ECKERLUNDS
— i Tomelilla —

Öppet: Vard 9–18 Lörd 9–13
Tel. 0417-103 21

LIVE NATION & Kulturbolaget proudly presents

JOHN FOGERTY REVIVAL TOUR

AKTUELLT ALBUM UTE NU

LiveNation.se www.kulturbolaget.se JOHNFOGERTY.COM

103.9 RADIOACTIVE.SE **30 MAJ YSTAD ÖJA SLOTTSRUIN** **ROCK KLASSIKER**

Biljetter: Ticket 077-170 70 70, www.ticket.se, alla ATG-ombud samt sovrumliga lokala förköpsplatser.

Test-fnisse analyserar

HISTORIA 1:
De två ingenjörerna träffades över en lunch efter att inte ha setts på ett tag.
- Hur gick det med flygplanet du konstruerade?
- Det störtade i havet.
- Och ubåten du arbetade med?
- Den flög i luften.

ANALYS:
Det hverka mig som om denne andre ingenjören missuppfattat något å det gröfsta. När man projektera arbeten af detta slag måste man hafva klart för sig vad som skola åstadkommas. Som undertecknad se det skola han konstruerat en ubåt istället för flygplanet, och ett flygplan istället för just denna ubåt, eller? Eller det kanske var just detta han hade gjort...? Jag blir fullständigt konfys!

HISTORIA 2:
Lasse Berghagen sjöng för patienterna på ett sjukhus. Han avslutade med orden.
- Hej då och hoppas ni blir bättre.
- Tack det samma, svarade patienterna.

ANALYS:
Denna historiet var icke lång till motsats till hufvudpersonens imponanta kroppshydd. Däremot hafva patienterne i fråga helt rätt i sak!

HVÄL BEKOMME ÖNSKAR EDER ÖDMJUKASTE TJÄNARE TEST - FNISSE

Kattmånad

Mars den gamle krigsguden måste vrida sig i sin grav när hans månad så blivit förknippad med katter

Katternas ylande och vrålände nätterna igenom stör hans gudomliga sömn i hans tanka ruvar hämnnden

Arga katter får rivet skinn en bra katt är en platt katt

S. KALD

Kära Hjärtanes!

KÄRA KÄRA HJÄRTANES.

Jag är en förtvivlad man. Det är så här att min fru har dille på heminredning. Eftersom jag har ett jobb som säljare och är ute mycket i veckorna så tycker jag att det skulle vara rätt skönt att komma hem i slutet på veckan till sitt trygga lilla hem. Men varje gång jag kommer hem tror jag att jag kommit fel. Det har möblerats om och köpts nytt och målats om och dekorerats till oigenkännlighet. Detta gör att det liksom aldrig känns som om man kommer hem utan ständigt möter man en ny miljö, som jag redan gör i mitt arbete varje dag. Det enda jag begär är att mitt hem skall vara en fast trygg punkt i mitt liv som jag känner igen. Just nu känner jag mig alltid som en främling i mitt hem. Jag har försökt prata med min fru om detta men hon förstår mig inte. Hon behöver lite variation i sitt liv, säger hon. Vad ska jag göra?

FÖRTVIVLAD TRYGGIS

Kära Förtvivlad tryggis. Så här är det: Det ligger i kvinnans natur att vara ombytlig. Är det inte med heminredning så är det t.ex. män eller nåt annat. Hon kanske gör så här för att få lite kreativ stimulans, något som du inte tycks ge henne eller ha någon som helst förståelse för. Du kanske hellre hade sett att hon hade andra män vid sidan om, eller... När jag tänker efter så kanske hon träffar möbelhandlaren mer än vad hon träffar dig... Du borde nog fundera lite över dina egna prioriteringar i stället. Är ditt jobb verkligen viktigare än din fru? Detta är kanske hennes sätt att visa detta för dig att hon egentligen behöver mental och emotionell stimulans. Sluta gnäll, visa din uppskattning och uppmuntra henne istället!

KÄRA HJÄRTANES!

Gräv bort Skåne?

JAG VAR UPPE I ÖREBRO häromdagen. Det var stort. Överallt jag gick mötte jag lustiga människor som pratade lustigt. Det var kallt ochså. Sådär bitande kallt så både tår och näsa skiftade blått. Gång på gång upprepade jag för mig själv hur fräckt det var att få komma till Norrland och få se en ny del av Sverige. Det störde människorna jag rörde mig bland. Norrland? Var jag rent från vettet? Var jag född igår? Hade jag alla hönsen hemma? Nä. Givetvis var det inte Norrland jag var i. Men bra nära. Men hallå? Som skåning är det faktiskt fascinerande att få beta av Sverige, bit för bit. Innan jag kom till Örebro hade jag som längst besökt Stockholm. Fatta vad nöjd jag var med det. Jag kände mig berest. Jag kände mig som Sveriges härskare. Men sen

Listan

DÅ JAG RESER RUNT I SVERIGE JUST NU KOMMER JAG OFTA PÅ MIG SJÄLV ATT LÄNGTA HEM. MEN VAD EXAKT SAKNAR JAG?

1. Då jag har jordens grymmaste vänner hamnar givetvis dom på första plats. De är min andra familj. Speciellt en fyllekajja vid namn Carol Hansson. Hade hon varit en man hade jag gift mig med henne. Men nu är hon tyvärr en sexuellt aktiv kvinna, så jag får nöja mig med att ligga sked och bli kliad på ryggen av henne. Det är fint.

2. Alla dessa vinkvällar hos Mattias. Grabben lagar mat, resten av folket förser sig av alkoholen. Dessa kvällar blir alltid lyckade. Dessa kvällar resulterar alltid i kalasfällhet. Bra skit.

3. Att komma hem till min alldeles egna lägenhet är ju helt jävla underbart. Förstår ni hur underbart det är att få krypa ner i min säng, svepa ett glas rött och lyssna på några spår av Ryan Adams. Halleluja.

4. Det sägs att det löper ett osynligt band mellan mig och Bar a Bar, hell yeah! Det är fan hardcore att dansa sig svettig till en speciallönskad låt och ett par Tequila i kroppen.

5. Givetvis saknar jag min pälle och mina päron. Fast iofs, jag snackar med mina päron typ dagligen då min moder ringer mig stup i kvarten och undrar om jag sköter mig. Sköter mig? HAH. Jag är tjugo bast, jag kan inte ens stava till ordet sköta sig.

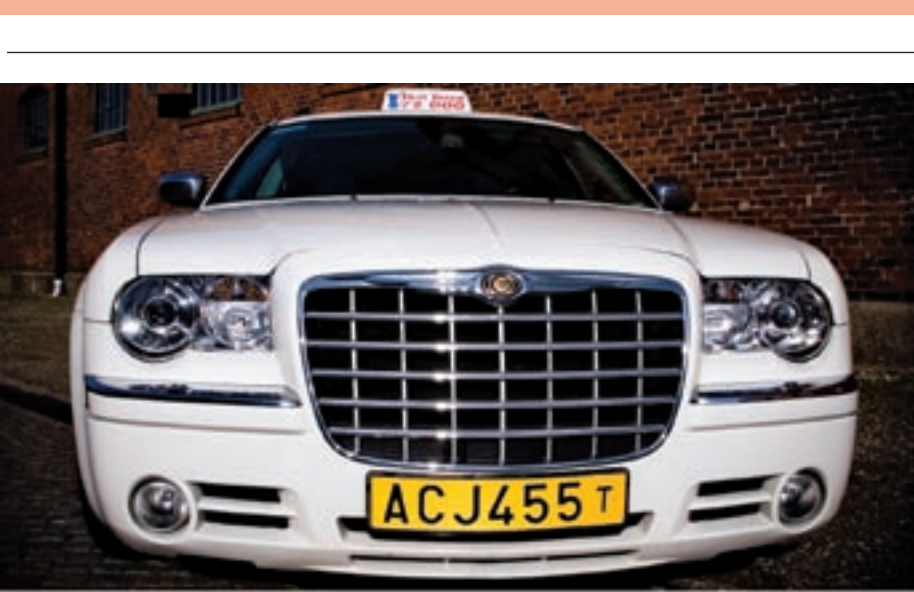
6. Snuggles. Jag saknar inte barnvagnarna. Jag saknar inte de dåligt avtorkade borden. MEN. Jag saknar gemenskapen, pajerna och gurkvattnet.

7. Jag tror jag talar för alla Ystabor när jag säger att en av de sakerna jag saknar mest är havet. För så är det. Fy i helvete för att bo inne i Sverige. Det ska vara hav och det ska vara strand. Insjö? Nej tack.

8. Sisters & Brothers enbart för den snygga mannen som jobbar där.

9. Max lördag natt 03:30. Say no more.

10. Okej då. Maltes får komma in på sista plats. Detta stället har ju faktiskt Ystads bästa kaffe

Taxi Ystad
72 000

Österleden 6
271 42 Ystad
Växel: +46 411-72 000
www.taxiystad.se

Bloggvärlden, vårt eget "Big Brother"

DE SOM ÄR FÖDDA NÅN GÅNG I MITTEN AV 80-TALET var med om PC:ns start och när Internet tog sin fart nångång i mitten av 90-talet. Jag minns en föreläsare på skolan vars mobil ringde mitt under lektionen med ett tjutande ljud likt ett 56 kb modem. Jag fick sån rysning och "flashback" från 386an (PC i början av 90-talet) som jag såg internets första dagar på. Det gick seigt och var fräckt men samtidigt, ALDRIG mer! Idag sitter jag på ett tyst 8 mb bredband som är trådlöst och klagar på uppkopplingen. HAHA. Jaja tiderna förändras.

Idag har internet blivit en egen industri som skapar mängder av nya tjänster och nya sätt att tjäna pengar på, allt ifrån MSN, bloggar till Facebook. När jag nu tänker tillbaka på den tiden så var jag ju med någonstans i starten av dagens bloggvärld. 3 killar läste in sig i 3 dar i ett rum och vips så kunde jag skicka ett snabbmeddelande till andra sidan jorden. För alla dem som minns och känner till ICQ vet vad jag pratar om. Sedan rullade det bara på med Lunarstorm, därefter kom någon bubbla som skulle spricka men som bara blir hårdare och större för varje dag.

Vi har alltså inte bara skapat en ny värld för smidigare kontakt med våra medmänniskor utan även en värld där man idag kan synas i. Det skapas personliga kanaler som ett privat "BigBrother". Folk vill synas på ett helt annat sätt idag, eller är det bara för att möjligheten finns? Jag är likadan själv. Se bara: en hemsida, två bloggar, Facebook och givetvis MSN. Idag kan hela världen läsa vad du gör bara genom ett par klick. Inte nog med det, de kan t.o.m se vad du gör genom videobloggar som YouTube. Med en mobiltelefon och en sida på internet kan du idag även sända din egen "Truman Show".

Alla skapar sitt eget lilla BigBrother, är det för att det är spännande när andra kan se dig? Det finns en mängd bloggare som tjänar pengar på att skriva och filma sitt liv men det kommer aldrig gå att försörja en hel värld av bloggar på detta sättet. Men det har skapat en helt ny marknad för den enskilda människan att med bara hjälp av tekniken kunna visa för världen vem just jag är. Skrämmande eller ej? Det avgör du själv som bloggare.

Bloggställen

Bambuser.com – filma live från din mobiltelefon ut på nätet och chatta med den som filmar.

Blogspot.com – skriv blogginlägg och koppla dina Youtube-filmer, Facebook, Flickr-bilder, Skype och mycket annat till en och samma kanal.

Kindo.se – "Där familjer samlas, bygger släktträd och växer" säger väl det mesta. Helt enkelt ett ställe att knyta kontakt med sin släkt.

Jaiko.com och **Twitter.com** – Microbloggar vilket innebär att användarna skickar korta direktmeddelande vad som händer under dagen.

<p>Matematisk Romantik</p>
<p>plus minus noll <p>gånge alla gånge vi aldrig delat någonting <p>Vår kärlek var som ett axiom trots oacceptans utifrån & faktumet att den verkligen bevisades Vem har sagt att logik är det enda rätta?</p></p></p>
<p>-jag har en teori <p>Två figurer i ett rum geometriskt förälskade Passritade cirklar utanför - av dom som aldrig visste till fingerformade hjärtan inuti - av dom som alltid visste</p></p>
<p>svar kommer alltid lättare med facit på hand</p>
<p>& X är alltid en... <p>För mitt humör upphöjt till 2 fanns bara i du & jag tillsammans</p></p>
<p>Aldrig några bråk. Du ställde alltid upp.</p>
<p>Jag kommer alltid att sakna x sakna (här + där) . n är alltid avståndet mellan allt</p>
<p>Ekvationer av situationer primkänslor ur praktiska teorier</p>
<p>& vi kommer alltid att vara jättelikamed Det kunde vi väl ha räknat ut?</p>

Nyallpplagan

FKMU - The Free K M University!

JAG HAR ETT ALLEDES EGET UNIVERSITET, LÅTSA V.I. PENGAR HAR JAG SOM GRÅS – LÅTSA VI OCKSÅ – PRECIS SOM EN DEL AMERIKANSKA MECENATER SOM KÖPER SIG ETT UNIVERSITET, DÖPER DET EFTER SIG SJÄLVA OCH BESTÄMMER VEM SOM FÅR GÅ DÅR.

Först bygger jag det. De olika institutionerna ligger lite hipp som hupp utkastade i ett stort vackert parkområde och mellan dem ligger små fik och kafeer där oväntade möten uppstår. Det är helt enkelt en oskriven regel att man aldrig sätter sig ensam vid ett bord, om man inte är helt ensam i lokalen. En docent i franska slår sig ogenerat ner bredvid en student i geologi och kanske pratar de om olika sorters korv eller om vädret och kanske får studenten plötsligt veta något om bergarterna i franska droppstensgrottor. En teaterstuderande blir vansinnigt fascinerad av ett samtal han avlyssnar om kärnfysik och beslutar sig för att skriva en pjäs om elektroners förtvivalde sätt att försöka hålla sig kvar i sin kärna. För det mesta inträffar ingenting av akademiskt intresse men en gång på tusen uppstår en gyllene mutation av olika ämnen och intresseområden. Det är inte förbjudet att snacka med någon i sitt eget fack heller, men det uppmuntras inte.

Det finns förstas ett par dagis på området. Man har inte gjort misstaget att avhända sej halva forskarkåren för att den ska sitta hemma under de s k barnafödande åren. Men föräldrarna får inte ha full tjänst – bara full lön. Annars blir de för slitna och räknar fel och översätter bort i tok och tappar provrör i golvet.

På mycket centralt belägen plats ligger det stora, vackra gymmet palaestra, sammanbyggt med ett badhus av romerskt snitt (biblioteks- och umgängesutrymmen). Löparstigar slingrar sej genom parken och tennisbanor, volleyboll- och bouleplaner skymtar här och där. Alla lägger minst en timme på motion per dag, det ingår i villkoren när studenten skriver sitt kontrakt med universitetet. Krokiga ryggar, osunt blek inomhushy och hemorrojder är sällsynta.

Dyrt blir det, men kostnaderna hålls nere med hjälp av en annan klausul i kontraktet: mycket av det praktiska arbetet på universitetsområdet sköts av studenter och lärare själva. Man städar och krattar i parken, står i kafeterian och jobbar i arkivet. Man bygger staket och sköter rabatter, spolar golv i badhuset och promenerar med dagisbarnen. Och städar toaletter och kör sopor.

Det är nämligen väl känt att man tänker bra när man jobbar med kroppen. Och inte inbillar man sej att man är en finare sorts människa om man kör sopor ofta nog, enligt ett rullande schema. Allt sköts inte av studenter och lärarpersonal. De får sådär fem timmar på sig per dag att sköta studier och forskning också, och till de timmarna längtar de. Gör de inte det får de gå till studentpsykologen och studierådgivaren i god tid, innan de hinner gripas av häglöshet eller avsky för sitt ämne. På kör fast helt och hållet.

Det går bra att bo i dormitorier i utkanten av området. Flärdfria små rum och jobbplikt men stora gemensamma utrymmen. Ofta fester men inte alltid. Men jag lägger mej inte i det där livet om det inte går överstyr alldeles. Regelbundna uppror mot regler uppmuntras diskret. De är enzymerna i universitetets ämnesomsättning.

högoktanigt flygbränsle för att bli lyckliga, det räcker med att de får ihop det med nån studiekamrat och sånt händer lätt vid lägereldar. Människa är det noga med. Man måste ha ett liv vid sidan av, annars är man inte till nytta för någon eller något. Fast detta liv får de fixa själva, någon måtta får det vara på vad jag ska sitta och ha synpunkter på.

Jag funderar på om jag ska ha ett system med guldstjärnor också, liksom i det gamla Sovjet (med foton på Bästa Arbetare på arbetsplatserna) eller i USA (Dean´s Honor Roll) En centralt belägen anslagstavla där foton på studenter åker upp av olika anledningar? Inte bara för att de varit bäst på proven – om man är ett snille av naturen som toppar alla prov är det ju belöning nog – men kanske för att man lyft sej i håret och presterat bättre än förväntat och trots förhinder? Guldstjärna för smartaste idé, originellaste tanke, vackraste dikt eller bästa fest? Så att alla får sina 15 minuters berömmelse och kan sluta spänna sej av fel skäl. Fast kanske blir det fel – de populära hänger där och glänser jämt, medan somliga förblir osynliga? Ska fundera på detta. Kanske får man prova sig fram i praktiken.

En sak som forna tiders mecenater aldrig behövde oroa sej för var att jorden skulle gå under på grund av klimatthotet. Nu kommer vi att vara tvungna att ha det i bakhuvudet hela tiden och det ska vara nån vits med att utbilda sej alls. Alltså en mycket stor naturvetenskaplig institution med ämnen som arbetar med detta, har järnkoll på läget i världen och heller folk underrättade om det. Och där ska folk med smarta ideer för jordens överlevnad premieras alldeles särskilt och backas upp av universitetet för att få dessa ideer spridda i omvärlden. Rent praktiskt är naturligtvis mitt universitet helt självförsörjande med energi och recyclar allt avfall, det bygger vi in från början. Undersköna växthus att vila sej i, där orkideerna blommar på jordar från multloan, och där fridfullt porlande från renat, kristallklart avloppsvatten skänker frid och ro någ sådant behövs! Bensinbilar totalförbudna på området, cykelricksha trampad av studenter är gratis och ingår i rotation av arbetsuppgifter.

På institutionen för Fest och Livskvalitet jobbar man för högrtryck med att locka folk till nöjen som inte höjer koldioxidhalten i atmosfären. Färre resor till fjärran länder och fler cykelsestrar till fantastiska ställen inom räckhåll, med lägereldar, lekar och allsång och hela kitet. Studenterna är ju mestadels unga, de behöver inte

kuppen!
Jag har faktiskt inte riktigt kunnat bestämma mej för hur jag ska ha det med studentdemokratin. Det är klart att de kan ha möten och aktioner och demonstrationer av hjärtans lust, men jag vill faktiskt ha sista ordet om en del saker som de kanske inte begriper värdet av ännu, eller är för lata för att hålla på med. Om de kommer och gnäller över att de måste skotta snö eller vill ha bråkiga kalas när andra försöker sova ska de ju inte kunna rösta till sej privilegier! Då ska vi vara ett gäng upplysta despoter som kan leverera bra motargument i kraft av vår större erfarenhet. Vi har kommit fram till gällande regler av ett skäl – och visst, om ni kan visa att det finns goda skäl att ändra regler så ska vi lyssna! Men demokrati tar tid, och det är inte meningen att studentpolitiker ska gå kvar här som överliggare i tiotalår.
”Fria” universitet ska inte betyda att högljuddast eller mest karismatisk drar med sej övriga, kortsiktigt hit och dit. Det finns alltid nån som betalar och i det här fallet är det jag. Så take it or leave it, eller övertyga mej! Friare än så blir ni förresten ingenstans, om ni inte blir snusligt rika och/eller startar ett eget universitet.

Inte heller får de förgifta stämningen med intoleranta och självgoda kotterbildningar och sekter av politiskt eller religiöst slag hur som helst – sånt ska fram i ljuset och överskottsagressivitet får de sparka av sej i gymnasalen. (Observera att jag talar om inflammerade konflikthårdar och inte om ett friskt meningsutbyte – och fråga mej inte hur man avgör vilket som är vilket, det är ännu en fråga jag tänker fila lite mer på..)

Men för att inte detta universitet ska bli "fritt" enbart för mej och lärarstaben vill jag erinra om gällande huvudregel: Regelbundna uppror mot regler uppmuntras diskret. De är enzymerna i universitetets ämnesomsättning. Jag påstår att det inte är frågan om motsägelser här. "Frihet" är alltid en definitionsfråga, med vidhängande fråga "frihet för vem?" och den underliggande moralen får vara överkonstapel Bastians i Kamomilla stad:

”Man får inte skada andra, man ska alltid bjuda till -
Men för övrigt får man göra vad man vill!”

OCH NU TILL DEN ALLRA VIKTIGASTE tanken med detta "fria" universitet: endast personer från icke-akademisk bakgrund eller personer som inte anser sej ha råd med akadeiska studier får chansen att skriva kontrakt med Mazetti-universitetet. Medellösa personer från andra länder kan också söka. Intagningsprov och inte skolbetyg avgör lämpligheten. Allt av två skäl:

1) Studiemotivationen i dessa grupper blir hög och här finner man de andra synsätten, de som vänder upp och ner på vanligt akademiskt tänkande. Det handlar om att lyfta fram den s k begävningsreserven, till hela samhällets nytta.

2) Alla andra som vill kommer in på de vanliga universiteten eller också knuffar deras föräldrar in dem där. Så dem är det inte synd om. Om nån ur okvalificerad grupp (akademikerbarn, välbeställda) absolut vill in på mitt universitet ändå så får de kämpa sej till eventuella restplatser på något sätt som jag inte tänkt ut ännu. Men de får aldrig bli många!

Om jag alltså någon gång skulle bli fenomenalt, amerikanskt rik och dessutom finna ett gäng medarbetare lika beskäftiga och välmenande som jag själv startar vi alltså The Free K M University, FKMU!

Ni kan börja samla kartongflikar från cornflakes- paketen redan nu. Allt är möjligt!

KATARINA MAZETTI

Allsvensk klass

JUST NU ÄR DET MYCKET SOM HÄNDER I

TRELLEBORG. Det finns en härligt smittande optimism kring en kuststad som egentligen borde vara betydligt vackrare. Hamnen skall totalrenoveras, kustlinjen förskönas, tågstation skall byggas, den tunga industrin förpassas till mindre attraktiva områden, motorvägen uppgraderas!?, bostäder byggs i ett rasande tempo, och till sist ska TFF vinna allsvenskan. Nja, riktigt så enkelt är det ju förstås inte... MEN, för att citera Tony Irving: TFF är i allsvenskan för att stanna och för att etablera sig som ett stabilt lag. Klubbens omsättning ökar och sedan jag kom till klubben hösten 2005 är det, mellan tummen och pekfingeret, ca 50% upp. Styrelsen med Per-Anders Abramhamsson i spetsen har på ett målmedvetet och affärsmässigt sätt lotsat klubben in i fotbollens, i alla fall i Sveriges, finrum för att stanna. Årets storsatsning, med TFF-mått mätt, är definitivt ett steg i rätt riktning. Tom och Alf som heltidsanställda och fem nya spelare av hög kvalitet ökar kraven och förväntningarna såväl inom som utanför klubben. I årets upplaga av allsvenskan kommer TFF bjuda på en härlig mix av ungdomlig entusiasm, stundtals briljant anfallsfotboll och kanske en och annan skräpmatch. Så är det när man växer så det knakar. Min tro är dock att fjorårets läropengar betalats och att vi nu kan kassera in räntan så fort att Anders Borg inte hinner säga arbetsgivaravgift. Våra sakkunniga skattejurister Prahl och Westerberg har förstås ett avgörande finger med i spelet.

Vi har ett mycket intressant lag med många härliga spelare av hög allsvensk klass. Jag har stora förväntningar på Jonas Bjurström, lagets geni, som med en kirurgs precision levererar geniala genomskärare. Jonas går under smeknamnet kackerlackan då han har den fula ovanan att gå med just en sådan instoppad i byxorna. Vidare tycker jag att man ska hålla ett vakande öga på Magnus Andersson som har ett härligt lod i dojjan. Magnus kommer att få sitt stora genombrott i år. I Hillestorp där han är uppväxt, jo det finns faktiskt ett ställe som heter så, går han under smeknamnet Cabby och är aldrig rädd för att riva av en sång eller två. TFF kommer i år att ha stor glädje av Andreas Drugges fina spelförståelse och targetplayerspel. Svärfar Gnäll Hysén, förlåt Glenn Hysén kan sitta lugnt tillbakalutad i studios groggsoffa och njuta. Om baksidorna håller på Yousef Fakhro bildar han tillsammans med Rasmus Bengtsson allsvenskans bästa mittlås som inte ens Gunde Svans sju nycklar kan öppna. Dessa två spelare hoppas jag skickar fribiljetter när dom spelar i någon lite större utländsk liga. Givetvis finns det fler spelare som jag

tror väldigt gott om men för att få se detta blir ni så illa tvungna att pallra er ner till Vångavallen som med sin nya läktare på kortsidan blir riktigt mysig.

På tal om åskådare så var detta en het potatis på TFFs kick-off i debatten om huruvida de svenska klubblagen skall få med fler lag i Champions League. Vår gäst Thomas Nordahl anförde på ett skickligt och initierat sätt publikens betydelse för klubbens sportsliga framgång. Stegen däremellan med intäkter, sponsring och medialt intresse bjöd på en och annan tänkvärdhet. Det är med glädje jag konstaterar att klubben sålt årskort som aldrig förr och att man redan nu bör ta kontakt med kansliet för att få se sina favoritmatcher live. Toms starka band till österlen har säkert bidragit till att denna

härliga del av skånes fotbollsintresserade köpt ett årskort eller två. Mina bekantskaper i nejden förutom tidigare skribent Anders Andersson är en handfull duktiga spelare jag stött på i skånelaget, MFF och TFF. För att ta en, för er lokal kändis, Henrik Stridh som bla spelat i Onslunda och Tomelilla. Vi spelade en massa skånelagsmatcher under Mats Enqvist, som fn arbetar runt svenska landslaget, samt Nils-Åke Svensson. Henrik har förmodligen inte förlorat några nickdueller än... TFFs A-lag kommer under den stundande säsongen besöka små och stora klubbar på österlen. Hoppas vi ses där, du, jag och vem vet kanske Henrik Stridh eller någon annan duktig spelare!

MATTIAS THYLANDER